

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Александар Вучић: Даме и господо, драги пријатељи, готово три године је прошло од кад је у притвору Хашког трибунала председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ, и три године му не почиње суђење, три године нема ни наговештаја суђења, три године Војислав Шешељ се бори, не за своју, већ за слободу српског народа, слободу грађана Србије, слободу и право на другачије мишљење. Хвала вам што сте се окупили у оволиком броју да покажемо да српски слободарски дух није, нити може да умре. Хвала свим уваженим професорима, академицима, људима од науке који су дошли да помогну, не нама, већ Србији и грађанима Србије у овом тешком тренутку и ја на почетку овог научног скупа чија је тема Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала, са посебним освртом на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља позивам шефа тима за одбрану др Војислава Шешеља и заменика председника Српске радикалне странке Томислава Николића да поздрави скуп. Господине Николићу, изволите.

Томислав Николић: Даме и господо, данас ће учесници овог научног скупа осветлити и разобличити још једну зликовачку превару коју је Хашки трибунал смислио у намери да осуди невинне, а амнестира злочинце. Можда је српском народу и нашој држави суђено да прођемо кроз велика искушења, али моћници нису имали поверења у Божју правду па су одлучили да спроведу своју, на свој начин. У свету у коме је пронађена замена за све што је створио Бог, пронађена је и замена за прошлост, виртуелна прошлост. Срби нису живели оно чега се сећају, већ оно што о њиховој прошлости говоре моћници новог, безумног светског поретка. Кад више нису биле довољне оптужбе којима се Срби представљају као највећи кривци за све учињено на планети, приступило се измени прошлости и историјских чињеница како би нова, диригована истина нашла своје место и у научној дисциплини која се зове историја. Изменити истину, преправити књиге или написати нове, избрисати српске жртве и убедити и саме Србе, поред остатка света, да се све баш тако одиграло и да смо сви, или готово сви, убице, криминалци, зликовци, то је главни задатак Хашког трибунала и његових медијских сатрапа.

Тако Туђман није усташа, Изетбеговић није довео Ал каиду у Босну, значи у Европу, па зато нису учесници злочиначког подухвата они који су за њих гласали, али су зато злочинци Срби који су бирали своје представнике власти како би се одбранили. Хаг није српски, наравно, али како Книн није српски, Дрвар није српски, Грачаница није српска, Никола Тесла није Србин, Бог није и српски. Хашка виртуелна прошлост каже да Словенци нису убијали нашу децу и стварали државу и такви су већ међу својима у Европској унији. Да Хрвати нису избрисали српски народ из Устава, а онда га као и пре педесет година убијали док га нису протерали, и зато ће ускоро бити међу својима у Европској унији. Да муслимани нису заједно са Хрватима поништили присуство Срба у Босни и започели рат трагично симболично, убијањем српских сватова, показујући како Срби не смеју да се жене и рађају децу у Босни, па ће зато бити награђени и добити целу Босну, свидело се то Србима или не.

Југословенска војска је, по Хагу, била окупатор на територији Југославије, а заједно са полицијом Србије окупатор на територији Србије. НАТО није био агресор на Југославију, већ анђео новог кова и од новог Бога, који сеје бомбе. Тако Хашки трибунал покушава да од терориста направи свеце, од припадника легалних државних органа терористе и бандите, а све грађане Србије јасно обележи као кривце због погрешног избора политичких представника који нису хтели да учествују у уништењу свог народа и сопствене земље. Као политичку последицу данас имамо покушај отимања дела територије Републике Србије, коначно укидање Републике Српске, па и покушај затирања трагова о постојању Републике Српске Крајине.

Политички Трибунал у Хагу постао је перјаница у процесу фалсификовања историје и сатанизације Срба и Србије. Настао је без права, не само неправно већ и директно противправно као оруђе моћника који хоће да понизе и слома Србију, без временског ограничења и са циљем да по-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

стоји све док испуњава геополитичке циљеве Американаца и НАТО на територији бивше Југославије. Замишљен је као одлучујуће оружје које треба да испуни овај циљ. Срби су жртвовани, Срби морају да буду губитници, ако треба и да нестану као народ и то више нико од хашких прогонитеља и не крије.

Оптужени су сви Срби који су учествовали у одбрани слободе Републике Српске Крајине, оптужени су сви водећи Срби који су стварали и чували Републику Српску, оптужени су и челници Србије зато што су се борили против тероризма на Косову и Метохији, а кључни политички противник ДОС-овог режима, др Војислав Шешељ, оптужен је за говор мржње, глумом и бесмисленом правном конструкцијом која служи као резервно решење због недостатка било какве озбиљне аргументације. Као врхунац цинизма, хашки моћници и њихове слуге траже од нас да свесрдно испуњавамо њихове налоге, да при томе непрекидно понављамо како уживамо у помагању и спровођењу њихове правде и да ништа лепше на кугли земаљској не постоји од свенационалног прихватања кривице због покушаја одбране и очувања своје земље, народа и вековних огњишта.

И овим скупом испуњавамо обавезу да се супротставимо фалсификаторима, њиховим лажима и обманама, да сачувамо и одбранимо истину, не због нас већ због наше деце, због будућности Србије. Један од наших највећих правника Валтазар Богишић је својевремено рекао Што се гробо роди, вријеме не исправи. Та максима данас нарочито важи за Хашки трибунал, који је од почетка лоше постављен. Тако је настао и тако ће као политичка институција и да заврши. Од сведочења иза паравана, преко апарата који изобличава лик и глас сведока да би се прикрио његов идентитет, од капуљача католичке цркве из њених најцрњих времена инквизиције, до командне одговорности и оптужнице за вербални деликт који је савремено човечанство одавно одбацило, Хашки трибунал је уводио нове и нове институте и конструкције, али иза свих његових начела и правила крије се искључиво политичка целисходност. Ко њима смета тешко њему, тешко праву, тешко правди, а прави злочинци могу да буду прави јунаци, само ако су имали политичку подршку оних који су створили и оних који негују овакав Хашки трибунал.

Александар Солжењицин је у свом делу Гулаг рекао да је Чека била једини казни орган у људској историји који је здружио у истим рукама истрагу, хапшење, испитивање, оптуживање, суђење и извршење пресуде. Управо ова дефиниција би се могла дословно пренети на Хашки трибунал, какав је он данас, поготово када се има на уму чињеница да овај политички трибунал сам прописује сопствена правила, а када и то није довољно, он их мења и прилагођава текућим поступцима. Трибунал врши увиђаје, проучава притужбе, издаје налоге за хапшење, врши испитивање сведока и приведених лица, подиже оптужницу, суди, а можда ће почети и да извршава пресуде које сам доноси.

Посебан случај и огроман проблем за Хашки трибунал представља наш Војислав Шешељ. Три године у притвору, три године суђење не почиње, зато што их на том суђењу чека човек оптужен за љубав према свом народу, а не за мржњу према другима. Чека их врхунски светски интелектуалац, невин, велики Србин, који ће уз нашу помоћ, одбрани право невиног да живи на слободи и право Срба да, као и народи великих држава: Руси, Французи, Шпанци, Енглези, одбране своју државу од терориста и наоружаних сецесиониста. Не знају шта да раде са њим, не знају шта ново да измисле против њега, а ми очекујемо да, уз Божју помоћ, победе право и правда и да Војислав Шешељ све издржи, а његови сужањски дани ће постати симбол храбрости поносног српског народа и његове борбе за слободу. Хвала вам.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Николићу, реч има академик Коста Чавошки. Изволите, господине Чавошки.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Академик Коста Чавошки: Поштована госпођо Шешељ, драги пријатељи Војислава Шешеља, даме и господо, Хашки минотаур, како ја квалификујем Хашки трибунал, не суди само људима, него и пресуђује историји, и то тако што историју преправља, фалсификује и надограђује. Да бих то показао, најпре ћу навести неколико одломака из Анекса оптужнице против Војислава Шешеља, најпре параграф први: Уочи избора 1990. године националистичка Српска демократска странка која је заступала аутономију, а потом и сецесију од Хрватске, области већином насељене Србима основана је у Книну. Војислав Шешељ је одржавао контакте са вођом СДС-а. Он је посећивао састанке СДС-а и узимао учешће у политичким манифестацијама СДС-а.

Овај исказ хашког тужиоца највећма није тачан. Оснивању СДС-а претходио је један важан састанак у САНУ, коме је председавао потпредседник САНУ, покојни Антоније Исаковић. Том састанку присуствовало је тадашње уже руководство Демократске странке укључујући и моју маленкост као њеног оснивача. Поред многих угледника том састанку је присуствовао и Добрица Ћосић. Том приликом поставило се питање да ли на територији ондашње Хрватске треба направити само огранке већ постојеће Демократске странке, или треба направити нову странку. На том састанку ја сам посаветовао покојног Јована Рашковића да није згодно да Срби у Хрватској буду чланови Демократске странке пошто ће морати да се обраћају српским властима у Београду за помоћ и подршку, а како је на власти у Србији у том тренутку био Слободан Милошевић, који је на Демократску странку као конкурента немило гледао, било би боље да Срби у Хрватској имају своју посебну странку. Јован Рашковић је прихватио овај мој савет па је 10. фебруара 1990. године у Книну основао Српску демократску странку. Ја сам присуствовао и у име Демократске странке поздравио овај скуп. Лично ми је познато да Војислав Шешељ није био ни на једном од ових скупова, нити се у том првом периоду рада Српске демократске странке икада састајао са њеним председником Јованом Рашковићем. По мојим сазнањима, Војислав Шешељ се тек марта 1992. године први пут састао са Миланом Бабићем, када се овај, под притиском Слободана Милошевића, већ и повукао са положаја председника Владе. Стога је највећма нетачна тврдња хашког тужиоца да је Војислав Шешељ одржавао контакте са вођством СДС-а и учествовао на састанцима СДС-а.

Затим, параграф трећи и четврти: Дана 30. јула 1990. године на првој конститутивној седници Српског националног савета расписан је референдум који је требало да потврди аутономију и сувереност српског народа у Хрватској. Дана 17. августа 1990. године у Книну су подигнуте барикаде након што је хрватска Влада прогласила овај референдум илегалним. Обе ове тврдње су само делимично истините, а у битном делу неистините и што је још горде, недоречене и непотпуне. Тачно је да је 30. јула 1990. године расписан референдум о аутономији појединих области у Хрватској које су претежно насељене Србима, али то није био и референдум о суверености српског народа, што би иначе значило конституисање српске државе. Референдум је одржан 17. августа 1990. године и на њему се 99,4 одсто гласача изјаснило за аутономију у оквиру Хрватске, 0,4 одсто је било против, а 0,2 одсто је било неважећих листића. Тачно је да су 17. августа Срби из Книна подigli барикаде на прилазима Книну, али не због тога што је хрватска Влада овај референдум прогласила незаконитим, него зато што је послала специјалну, тешко наоружану полицијску јединицу са борним колима да упадне у Книн и спречи референдум, излазак на бирача на бирачким местима.

Затим, параграф једанаести: Крајем априла 1991. године наоружани месни Срби потпомогнути Шешељевим људима и другим српским добровољцима подigli су барикаду у селу Борово Село близу Вуковара. Дана 1. маја 1991. године ови наоружани Срби узели су као таоце један број хрватских полицајаца који су били послани да воспоставе ред и закон у Борову Селу. Ни то није тачно, хрватски полицајци су заправо напали Борово Село и у тој оружаном борби неколико хрватских полицајаца било је заробљено. Није, дакле, реч о таоцима, него о заробљеницима и тако редом, могао бих навести и друге параграфе.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Дакле, да видимо о чему се ради. Реч је о покушају да се преправља, фалсификује и надограђује историја, а то је Хашки трибунал чинио и раније. Припремајући суђење у случају Тужилац против Станислава Галића, стручна служба судећег већа унапред је предложила чак 271 пресуђену чињеницу, које би, као већ пресуђена ствар, могле да буду унете у будућу пресуду без поновног разматрања и пресуђивања. Те чињенице узете су из пресуде судећег већа у случају Тужилац против Душка Тадића, достављене 7. маја 1997. године; из пресуде судећег већа у случају Тужилац против Зејнела Делалића, Здравка Муџића познатог као Паво, Хасима Делића и Есада Ланђе познатог и као Зенга, достављене 16. новембра 1998. године. Наведене чињенице, као већ пресуђене, представљају својеврсне прецеденте које би судећа већа у потоњим случајевима требало без поновног разматрања и пресуђивања једноставно да прихвате. У добро уређеном судству није ништа необично да једно судско веће у оквиру истог суда, или неки други суд преузму без поновног разматрања и пресуђивања чињенице које су правоснажном пресудом другог судећег већа или другог суда већ утврђене или пресуђене. Примера ради, ако у кривичном спору кривично веће утврди да је неко лице виновник тешког саобраћајног преступа, и та пресуда постане правоснажна, онда ће у грађанском спору за накнаду штете грађанско веће само преузети већ утврђене чињенице које се тичу кривичне одговорности, да би на основу њих, као већ пресуђене ствари, одмерило износ штете коју кривац треба да надокнади оштећеним лицима.

Није, дакле, уопште спорно да суд утврђује чињенице а да потом те чињенице, као већ пресуђену ствар, преузима без поновног разматрања и пресуђивања друго веће у оквиру истог суда или неки други суд у спору који је настао на истој чињеничној основи. Оно што је, међутим, велико и далекосежно питање у ономе што је Хашки суд већ учинио у питању Тадића и Челебића и што изгледа да намерава да учини и у потоњим случајевима, као и у случају Војислава Шешеља јесте питање које се то чињенице уопште могу утврђивати судском пресудом и докле досеже таква судска власт. И ја бих могао да вам покажем да је Хашки трибунал утврђивао историјске чињенице, почев од Косовске битке па све до 1992. године.

На основу тог кратког прегледа може се рећи да је Хашки суд узео себи право да бесприводно, као што то чини сваки суд последњег призива, утврђује и пресуђује не обичне него историјске чињенице и да тиме заправо не суди само осумњиченим савременицима, него и самој историји. Тако овај суд утврђује када је Аустроугарска окупирала, а када анктирала Босну и Херцеговину; куда се после пада Константинопоља провлачила променљива граница између католичанства и ислама; када се најпре појавила, а потом разбуктала замисао Велике Србије; по чему је Титова Југославија била јединствена у свету комунизма и тако редом. Тиме су хашке судије ставиле до знања, а да тога, изгледа, нису биле свесне, да је утврђивање историјских чињеница превасходно ствар судског пресуђивања, те да је Хашки суд властан да својом правоснажном другостепеном пресудом неопозиво утврђи шта се кад у историји на тлу бивше Југославије догодило, каква је била улога најважнијих догађаја у самосвести појединих народа и који су то, сада већ историјски догађаји навестили распад Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и потоњи грађански рат.

Када се, међутим, једном упустио у ово пресуђивање историји, за које нема ни стручности, ни моралног права, Хашки суд је отишао корак даље. Није само утврђивао историјске чињенице, него је почео да их исправља и мења, а тиме и да изнова ствара историју. Тако је овај суд поред Краљевине Србије, обратите на ово пажњу, творачким чиниоцима уједињења у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца прогласио и Црну Гору, Хрватску, Словенију и Босну и Херцеговину, иако ниједна од ових земаља, као таква, није била чинилац уједињења нити је иједна од њих у тренутку уједињења 1. децембра 1918. године била државни субјект. Затим је конструисао одмазду српских партизанских снага под вођством маршала Тита, чија је хрватска националност намерно изостављена, над разоружаном хрватском марионетском војском због претходних усташких грозота која

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

је довела до ликвидације без икаквог суђења до сто хиљада хрватских војника, не би ли тако уравнотежио усташке злочине над Србима са наводно исто тако масовним злочинима српских партизана над Хрватима.

Потом је амандмане од 28. марта 1989. године на Устав Републике Србије прогласио новим уставом Србије, којим је наводно Покрајини Косово укинута аутономија, иако територијалне аутономије у оквиру Србије никада нису укинуте, ни тада, ни годину дана касније, када је заиста донет нови Устав. Ако је за претходно исправљање односно конструисање историје и било неког разлога, Хашки суд је без икакве потребе, сем да покаже своје ноторно непознавање најновије југословенске историје, уместо некадашњих југословенских уставотвораца 1988. године, сам извршио свеобухватну политичку и уставну реформу којом је укинуо целокупну југословенску структуру самоуправљања, избацио из Устава 1974. године многе одредбе о радничкој класи као политичком субјекту и окончао Уставом одређену улогу Савеза комуниста.

Слично се може рећи и за тврдњу Хашког суда да је Уставни суд Југославије прогласио неуставним амандман од 1989. године на Устав Словеније. Тада важећи савезни Устав уопште није допуштао Савезном уставном суду да проглашава неуставним било који републички Устав. Али је 1997. године својом пресудом Душку Тадићу Хашки суд ретроактивно овластио већ непостојећи Савезни уставни суд да то учини.

Ако у овим уставноправним конструкцијама и није било неке зле намере, сем да се покаже да Хашки суд и може и сме да исправља и конструише историју, има доста примера да се то чинило и са лукаво промишљеном намером. Тако се у приказу већ озлоглашеног говора Слободана Милошевића на Газиместану 28. јуна 1989. године вели да је том приликом изјавио, цитирам: Да никоме неће дозволити да бије српски народ. И ова конструкција, да не кажемо фалсификат, је прилично уверљива, јер је Милошевић заиста рекао, али следеће: Нико не сме да вас бије. Само је то изговорио 24. априла 1987. док је још био председник Централног комитета Савеза комуниста Југославије и није помињао српски народ него се обратио окупљеним грађанима на Косову Пољу које је кордон полиције пре тога покушао да силом растера. Но, хашким судијама се учинило да могу, попут вештог филмског редитеља, да ту сцену помере две године унапред, а да изговорене речи допуне изразом српски народ, па да их тако преправљене ставе у уста Слободану Милошевићу као да их је изговорио 28. јуна 1989. године.

Ни то им, међутим, није било довољно, па су Слободана Милошевића, вероватно на основу експертизе неког Енглеца, а то је Џејмс Гау, који је упућен само у парламентаризам, произвели у премијера Србије, а он то никада није био. Посебно је опака конструкција Хашког суда да су 1990. године две покрајине укључене у Србију, као да су пре тога биле искључене. И што је још горе, хашке судије под изразом Србија непрестано подразумевају само такозвану ужу Србију без обеју покрајина, па тако и могу да кажу да је великосрпски национализам тежио да Војводину и Косово укључи у Србију, а да је великосрпство претензија Срба на Косово и Метохију и Војводину.

Коначно, хашке судије су чиниле оно што неупућена јавност не сматра толико зазорним, а што историчари од имена и угледа сматрају недопустивим. Прећутале су поједине важне догађаје у најновијој историји. Један од њих одиграо се у Лисабону, а потом у Сарајеву и тај догађај је такође прећутан у оптужници против Шешеља. Реч је о чувеном Кутиљеровом плану за Босну и Херцеговину који су легитимни представници муслимана, Хрвата и Срба парафирани под покровитељством Европске заједнице и који би, да је спроведен у дело, сигурно предупредио избијање грађанског рата у Босни и Херцеговини. Алија Изетбеговић је, међутим, после разговора са америчким амбасадором Вореном Цимерманом, вероломно повукао потпис са тог плана и тиме у име владајуће Странке демократске акције преузео одговорност за оно што се после тога догодило. Хашке су-

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

дије намерно прећуткују ову важну историјску чињеницу, јер иначе не би могле да кривицу за избијање грађанског рата у Босни и Херцеговини превале на великосрпски национализам. Како се подробније разматрање појединих омашки, намерних грешака, преправљања онога што се у прошлости догодило, па и пресуђивање историји налази у једном аналитичком делу које сам касније придодао, овом приликом ваља најпре указати полазне претпоставке на којима почива овакво преправљање и ауторитетом судске власти произвођење и декретирање историје, а потом и на крајње последице до каквих ова делатност Хашког суда доводи. Према једној причи, током двадесетих година двадесетог века Клемансо је непосредно пред своју смрт био уплетен у расправу са председником Вајмарске Републике о кривици за отпочињање Првог светског рата. Клемансоу је било постављено питање шта ће, према вашем мишљењу, будући историчари мислити о овом неугодном спорном питању? Он је одговорио то не знам, али поуздано знам да нико неће рећи да је Белгија напала Немачку. Како Клемансо још није могао знати за вештину поновно писање историје, а још мање да се она судским пресудама може мењати и изнова стварати, он је искрено веровао да су историјске чињенице попут догађаја да је августа 1940. године Немачка напала Белгију непроменљиве и неуништивне. Да је још само мало поживео, брзо би се уверио да се историја може не само фалсификовати, него и изнова догодити. Довољно је само поменути да су име Лава Троцког и његова стварна улога у револуцији потпуно избрисани у потоњим историјама ове револуције и Комунистичке партије большевика да би се уместо његове произвела неупоредиво истакнутија улога Јосипа Висарионовича Стаљина.

У старом Риму у доба принципата власт је узела себи право да поједине историјске чињенице брише и затире као да се никада нису догодиле. То је била установа брисање из анала, односно сећања. Када би се неки угледник замерио цару непослушношћу или наводно велеиздајом, ле за мајестас, следила му је не само смртна казна, него и брисање његовог имена из анала као да никада није ни постојао. После толико векова, Хашки суд је отишао корак даље. Он не само да брише и преуређује историјске чињенице, него их и изнова ствара, а то је претензија на божанску моћ, јер само Бог по својој вољи ствара историју, као што је екс нихило створио свет. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се професору Чавошком, реч има један од наших најистакнутијих књижевника, публициста Брана Црнчевић.

Брана Црнчевић: Госпође и господо, чак и под условом да вас разочарам нећу се бавити науком колико ћу се бавити нечим другим у овом кратком прилогу на научном скупу у част Војислава Шешеља, који тренутно борави у Хагу и подсетити вас да је недавно, када се појавио као сведок Слободану Милошевићу, српска јавност могла да чује поново, иако са телевизије која не воли господина Шешеља, са чувене Б92, његову кратку биографију и опис послова којима се бавио пре него што је отишао у Хаг добровољно, али га одатле не пуштају јер им тамо још треба.

Чули смо да је дошао из Сарајева, које је за њега већ тада било тесно, јер су у Сарајеву почели да се уздижу муслимани, а полако затрављују и заборављају Срби, што је евидентно у литератури, у филозофији, на телевизији, где сте једва између седам Селима могли наћи једног Петра потписаног на шпици сарајевске телевизије. Док је то зло трајало, Шешељу, коме је тамо било тесно, пало је на ум да дође у Београд, у ком је примљен и овако и онако. Присетите се његових првих књига. Данас када говоримо о његовим књигама, о двогодишњем заточеништву, иако је био осуђен на осам година, о преписци са Поздерцима, о разговорима о држави која је трула, о осуди због текста о Чернишевском, насловљеним Шта да се ради, о Србији која је то примила мало теже него данас, јер им је тада Шешел био ближи, био је борац против комунизма, значи, антикомуниста. Данас су то они који га прогањају заборавили. Данас живимо у време када се српским радикалима каже да не могу у свет, јер их дисквалификује то што је председник странке хашки затвореник. То говоре

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Људи веома сумњивог морала, јер опште је познато да то њих дисквалификује као људе који су послали наше људе у Хаг и који тако тесно сарађују са Хагом.

Уче нас да реч слобода заменимо неком другом речју, најблажи израз би био покорност, и због тога људи који су тамо, као Шешељ, као Милошевић, као неколико генерала, као ови које траже, представљају неки експериментални полигон за дресуру народа. Они мисле да ће нас преко тих казни дресирати, направити нам неки условни рефлекс као Павловљевим псима и да ћемо на речи транзиција, демократија, ММФ реаговати послушно, као људи које то силно одушевљава и који без ММФ-а не знају ни да потроше паре, морају да нас науче и томе.

Казаћу и ово, да то што су наши људи у Хагу ослобађа један процес који се одиграва на тлу бивше Југославије, специјално у Србији и Црној Гори, на Косову, до тих мера да ви стално видите, осећате, и не треба то нико да вам каже, па ни ја вечерас, јер ви то знате, али ћу ипак то рећи, осећате да стално постоји нека нова замка унапред. Шта се догађа у Војводини? Шта је Војводина бивши експериментални полигон југословенства у коме су националне мањине, о томе сведочим као Војвођанин, биле привилеговане, увек привилеговане. Корисније је било бити Мађар него Србин, за време владавине Броза, брже се стизало у фамозни ЦК. Данас имате ову слику: пошто Црна Гора тражи референдум, јер Црногорци, који најмање имају разлога да доказују да нису Срби, пронашли су неке чудне разлоге да доказују да нису Срби, уместо да прихвате доказе да јесу, па имате читав један полигон у коме, скрећем вам пажњу, братска телевизија Б92 има специјалну заслугу у умарању народа, јер преноси хашка суђења са тешком надом да ће то дојадити народу да гледа, да ће одвићи децу од размишљања, и то траје данима, увек у привиду, чак и ја понекад помислим добро је што то раде, а заборавим да то раде циљано, намерно, не би ли хашка прича била посејана на српску њиву и брзо нарасла. Због тога вас на овом скупу, пошто је господин Чавошки говорио о свим могућим заврзламама Хашког трибунала који ради шта хоће са оптуженицима, пошто је и Тома Николић закључио да се ради о виртулној историји, нећу понављати те истине, него ћу вас замолити да пажљиво гледате шта се догађа, будете на својој страни, а бићете на својој страни само ако разумете да се Хаг у Београду не сме и не може направити. Нека буде тамо и нека тамо и заврши. Хвала вам.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Црнчевићу. Реч дајем професору др Оливеру Антићу.

Проф. др Оливер Антић: Поштована госпођо Шешељ, даме и господо, после овог обиља чињеница које је на овај, њему својствен начин изговорио Коста Чавошки, ја ћу се са неколико речи осврнути на глобалне опасности које изазивају хашки процеси својим инвертовањем, како права, тако и чињеница. Слаба нација слаби своје јаке људе а јача слабе људе моћне нације, речи су песника који вероватно није слутио да ће у временима која долазе његове речи добијати све већу актуелност и тежину. Моћне нације су моћне, јер поседују средства за ломљење карактера слабих нација. Најмоћније оружје у ту сврху је стварање несигурности, пре свега правне, али и сваке друге. Сламање непоколебљивости личности јесте пут прво ка доминацији над једном нацијом, а затим и освајање и ропство те слабе нације. Тамо где се народни морал састоји у повијању шије и почињавању, у политици подвала, лукавства, претварања, псеће покорности, ту се не могу образовати карактери. Такво тле рађа само робове и слуге. Несигурност и губитак карактера воде у издају, издаја у неправу, неправду. Давно је речено да многима прети онај ко једноме чини неправду. У међувремену цивилизација је напредовала. Сада се неправда чини читавим нацијама.

Војислав Шешељ је један од оних којима се карактер не може сломити. У својој политичкој борби управо је указивао и указује на велику неправду, у ствари на магнум кримен учињен нашем народу. Борио се и бори се да покаже и докаже да један историјски и хришћански народ, народ са

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

својом великом и светлом традицијом, толико пута на бранику европских вредности цивилизације и правде, није заслужио да буде издат и понижен од стране, пре свега, својих савезника, којима је толико пута жртвовао своју младост и своја добра. Он сања једну праведну заједницу коју је српски народ заслужио својим немерљивим жртвама, увек на олтару праведности али заједницу у којој ће бити места и за друге, за све, и у којој ће владати право и правда као што је то било у свим српским државама од Немањића до данас. Тај сан имали су сви наши преци. За тај сан дате су стравичне жртве, али тај сан је много пута прекинут, и турском инвазијом и понашањем савезника око скадарске кризе и анексионе кризе и понашањем савезника у Првом, и Другом светском рату, па и у последњем грађанском рату.

Демократија и политика имају природну склоност ка дегенерацији. Оне су се у прошлости реализовале тако што је између две концепције, два мишљења, увек побеђивало оно које је било више подупрто силом и новцем. Данас је обрнуто. Данас побеђује оно које подржава новац и силу. У таквом свету Беконова формула знање је моћ, абдицира пред Орвеловом незнање је моћ и наговештава да моћ лежи у сили која није спремна да устукне пред било којом цивилизацијском вредношћу, пре свега пред етиком, правдом, чак и правом, чак и чињеницама. Доследно томе, моћ више не лежи у праву и правди већ напротив, у неправу и неправди. То су доказали некада париски процеси, московски и многи други, а тај континуитет доказују и хашки процеси. И управо ту се крије велика опасност цивилизације, јер ако се врши инверзија основних цивилизацијских вредности, а пре свега правних и етничких тековина, а видимо и чињеница, онда значи да се читав свет креће ка хоризонту антицивизације, новом мрачном добу. Да ли је онда уопште вредно живети у таквом свету. Политичари би, уверени смо, брзо и лако одговорили да је боље да пропадне правда у корист опстанка света, а великани људске мисли су одлучно и бескомпромисно одговарали супротно. Јер, уколико би праведност нестала, било би безвредно живети на земљи, говорили су великани људске мисли. Праведност вреди више од корисности и ефикасности чак и добротинства и не би смела да им буде жртвована. То говоре и великани америчке науке.

Другим речима, пристајањем да се праву одузме праведност, ми му одузимамо легитимитет. У том случају више није реч о праву, већ о антиправу. У том случају право би се, одбацујући правду, одрекло свог највишег циља. А замислимо само какав би био живот на земљи у коме је највиши циљ постизање неправде. Данас, међутим, имамо ренесансу старог цивилизацијског изума за који се некада држало да је готово нестало, али на који су такође упозоравали великани људске мисли. Данас злочинац присиљава жртву да призна злочин и да се покаје. То је врхунска неправда. То су хашки процеси. Свако ко на то не реагује, свако ко то не осуђује, уствари чини злочин, подржава злочин. Зато и данас под сводовима француске Академије по први пут у историји један од француских бесмртника, уместо изговарања похвале правди, то је тамо уобичајено, говори о срамоти врлине и срамоти која се наноси, а повод за његов чувени говор о срамоти врлине био је управо страдање и неправда у погледу српскога народа.

Хашки процеси су најопаснији облик негације модерног кривичног права. То је доказано у бројним радовима, овде сам то навео у извесним фуснотама, са тиме не желим да вас замарам. Међутим, треба рећи пар речи, да је одавно истакнуто како су у прошлости злоупотребљавани судови тако што је власт одлучивала о саставу суда за поједини предмет. Самовоља је увек посезала за таквим средствима да би спровела своје намере. То је учињено при формирању Звездане коморе Хенрија Осмог, затим Високе комисије краљице Јелисавете, Централне истражне комисије за даље испитивање револуционарних роварења и демагошких удружења откривених у неколико савезних држава коју је поставио немачки савез у Маинсу 1819. године, затим формирање Централне истражне комисије у Франкфурту 1833. године. Те чињенице су на застрашујући, незабораван начин показале шта народи могу очекивати када деспотизам и апсолутистичка самовоља сами би-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

рају своје судије и када се тако тендециозни састав неког судског већа усмери у жељеном правцу и тако отвара насиље над правом и чињеницама, говорио је један од највећих правника Рудолф фон Јеринг, као да је слутио шта ће се догађати у будућности.

Због изигравања субјективне и индивидуалне одговорности, због практично неограниченог притвора, због негирања елементарних правила кривичног права, због начина и поступка оснивања тога Трибунала и навео сам још једно десет тачака овде због чега ти хашки процеси представљају то што представљају. Зато је, иначе, мало пре вероватно и наш уважени Брана Црнчевић направио и ону подсвесну грешку чим је поменут Хаг, он је рекао ево вечерас, јер то, наравно, асоцира на ноћ, а не на дан.

Дакле, хашки процеси наносе праву и цивилизацији више штете својим грешним примером него самим почињеним греховима. Тако инвертованом праву, том антиправу одговарају, наравно, инвертоване чињенице, од којих смо неке до сада чули. Зашто се српске жртве непрекидно умањују, па и кроз заверу ћутања? О страдању српског народа у Хрватској, односно у Републици Српској Крајини, у Босни и на Косову и Метохији, мора се говорити у ствари у континуитету који обухвата и време пре Првог светског рата, и Први и Други светски рат, као и време Брозове диктатуре и најзад грађанског рата у бившој СФРЈ. Без целине не могу се разумети делови и то је управо разлог да се избегава сагледавање целине и инсистира на изабраним деловима, како смо чули у реферату уваженог Чавошког, јер делови нису никада тако очигледи као целина. То је тај феномен нове цивилизације, разбијање целине, јер целина је истина, истина која повлачи одговорност. Фрагментарност, парцијалност, само су друго име за избегавање одговорности правих криваца. Ко избегава ту целину, ту повезаност, тај није ништа друго до ђаволов адвокат, бранитељ геноцида и злочина свих врста. Ово што се данас одиграва у хашким процесима, неодољиво подсећа на стање после Другог светског рата, када су правоснажно осуђени као ратни злочинци Слободан Јовановић и Дража Михаиловић, а нису осуђени Анте Павелић и Андрија Артуковић. У хашким процесима суди се искључиво српском политичком руководству и највишим војним личностима, и то у све три српске државе. Код осталих народа оптужен је тек покоји војни руководиоцац.

При томе, да ствар буде апсурднија, нису Срби отпочели, као што је општепознато, са грађанским ратом, већ сецесионисти Словеније, Хрватске, Босне, па на крају и Албанци јужне српске покрајине.

Занимљиво је, рецимо, да се Слободану Милошевићу не признаје чињеница да је први европски државник који је покренуо антитерористичку борбу и то на Косову и Метохији. То је сличан метод који се користио у време макартизма, када су шпанске борце који су се, наравно, борили против фашизма, називали преурањеним антифашистима. Хашки процеси су показали да оптужења и досадашње осуде не само да су пристрасне, већ екстремно пристрасне и као такве правно, историјски и морално су неприхватљиве. Зашто се, уосталом, у хашким процесима суди само за последице, а не и пре свега за узроке. Не суди се за злочин против мира, не суди се за сецесију, не суди се ономе ко је први отпочео. Не суди се, дакле, за злочин против мира, који претходи и условљава појаву ратног злочина. Елементарна правда би захтевала, а и међународни прописи то предвиђају, да се суди за сва злодела, али редом, прво иде злочин против мира, а потом иду сви остали злочини. Правда се не може градити на неправди. Историја се не може ваљано писати на основу фалсификата или, боље речено, кривотворења. Инверзио ордине, изврнути поредак не може бити трајно стање, посувраћеност и хаос морају устукнути пред поретком, редом, правдом и истином.

Дакле, ти хашки процеси са посувраћеном правдом и изврнутим чињеницама, то квази-правно средство, оруђе, а можда и оружје са, поновимо и подвучимо, својим инвертованим правом и инвертованим чињеницама може довести до правног и цивилизацијског холокауста, али не тре-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ба заборавити да, докле год се не искористи метод који води на губилишта, историја ће и даље бити позорница у којој се смењују целати, жрве и посматрачи, при чему посматрачи најчешће нису ни свесни да ће њихов будући положај бити сведен на једну од прве две групе, и то по правилу на другу.

Војислав Шешељ слободно и громогласно опомиње на све то. Слободно, јер како некад рече Сенека, он је научио да буде слободан, јер је научио да умре. Зато је он изнад и изван сваке власти, шта га се тиче тамница и стража и брва на вратима, он има слободан излаз и зато је данас овде са нама. Громогласно, јер у политици следи упутство Јована Цвијића, који је сматрао да треба да наступи генерација која ће у политичком животу сматрати за блебетање говор и говорништво без праве и смишљене акције. Иако му се у политичкој акцији можда може замерити на понекој тврдој речи, Шешељ у ствари инсистира на Вебстеровој мисли да је увек боље бити вулгарно у праву, него учтиво грешити. И заиста је веома тешко, готово немогуће дати неку благу и учтиву констатацију стања права, правде и чињеница у хашким процесима. На тај начин Војислав Шешељ управо доказује оно што је давно наговестио песник. Који су то међу људима, политичарима и владама који су убице, а још нису пролили крв, који су пак лопови, а нису ништа украли и лажов који су до сада говорили истину и не само то, већ и ко је стварно пролио крв, ко је стварно крао и ко је стварно лагао. Такве ствари, нажалост или на срећу, морају се изрећи отворено. Оно за шта је Војислав Шешељ стварно крив, под знаком навода наравно, јесте што искрено и успешно ради на учвршћењу духовног јединства српског народа, а то је већ опасност.

Отуда, и са тиме ћу завршити, будући да није учинио ништа противзаконито у прошлости Шешељу се, као некада Слободану Јовановићу и Дражи Михајловићу и сада већини хашких сужњева, суди искључиво ради утицаја на политичку садашњост и покушаја обликовања политичке будућности, али како би рекао Владика Николај јерусалимска клика, на челу са Пилатом, неће одговарати за неиспуњење државних закона, али ће одговарати за распеће Бога, јер Бог је уједно и правда. Зато, како би рекао Андрић постоје два света, између којих нема и не може бити ни правог додира, ни могућности споразума, два страшна света осуђена на вечити рат у хиљаду облика, то је рат између права и неправда, правде и неправде, истине и лажи, врлине и греха, жртава и злочина, стварности и фикције, а историја учи да онај ко је на страни права, правде, истине и стварности може бити жртва силе и злочина, али на крају, када се ликови силника и злочинаца изгубе у песку времена, ликови праведника, дакле, њихових жртава постају временом својим примером све већи и сјајнији. Јер историја не прихвата ни коваче лажних чињеница, ни коваче лажне правде. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се проф. Антићу, реч има професор Филозофског факултета у Београду, др Мирко Зуровац.

Проф. др Мирко Зуровац: Поштована госпођо Јадранка Шешељ, даме и господо, драги пријатељи, ако је неко пре 12 и нешто више година, када је основана једна наказна политичка творевина, која је названа Кривичним судом за бившу Југославију могао имати било какве илузије у погледу природе ове творевине, данас би морало бити свакоме јасно о чему се ради. Само потпуни политички далтонисти, (да не употребим неки лошији израз), или злонамерни могу данас још увек имати некакве илузије у погледу хашке правде. Јер морал и право нису идентичне форме регулисања односа међу људима. Свако од њих има своја властита правила регулисања међуљудских односа, али право без икакве моралне основе директно се претвара у своју супротност. Управо је такав, такозвани Међународни кривични суд за бившу Југославију. Ова наказна политичка творевина сигурно је највећа морална мрља на лицу савременог човечанства, правници би мирно могли да додају и правна.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Све оптужнице против српског народа, или против Срба, па према томе и оптужница против Војислава Шешеља, јасно показују до које мере су огрезли у бешчашћу тужиоци и правници у правој експозитури лупежа окупљених око НАТО пакта. Све су компромитовали, све ставили под ноге, ништа им није свето. Чак су и право, тај позив достојан поштовања, ставили у службу остваривања својих злочиначких планова. Као што знате, прво су себе својим статусом ослободили обавезе да суде за први и највећи злочин, а то је злочин против мира, јер су знали, да то нису урадили, да би се онда они морали наћи први на оптуженичкој клупи. То им је дало могућности, или су себи приграбили право да суде како желе и коме хоће. А они желе и хоће да суде само и искључиво војном и легално изабраном државном руководству свих српских земаља или српског народа, како хоћете. Као што знате, ни у једној оптужници нема ни трага о бројним злочинима политичких руководства сецесионистичких република и њихових армија. Не помињу се ни тероризам, као основни облик борбе шиптарских терориста, ни варварска и ничим изазвана агресија против Србије и Савезне Републике Југославије, као ни бројна злодела представника такозване међународне заједнице, од којих су већина били из земаља које припадају НАТО савезу и у функцији остваривања њихових империјалних циљева.

Писци оптужнице су се добро трудили да прикрију праве актере разбијања Југославије и да рат који се водио на њеном подручју прикажу у што изврнутијој перспективи. Они, заправо, измишљају злочине и приписују их војним и политичким представницима српског народа. Ако немају чињенице при руци, они их фабрикују. Сетите се Маркала, Улице Васе Мискина, па онда Рачка, али што је изненађујуће, они чак приписују злочине и измишљеним личностима у српском народу. Мало је познато да се на списку ратних злочинаца који се траже од Србије на 21. месту налази Грубан, то је заправо личност из једног Булатовићевог романа. То заправо говори о природи овог суда. Претпостављам да им је то неко ипак дошапнуо, па су га скинули, нисам сигуран да је још увек на списку, али у сваком случају се налазио и он на списку.

Према томе, они желе да суде на основу лажних и исконструисаних оптужби целом српском народу и његовој историји. Зато су Срби који су насилно одведени у Хаг данас за цело слободољубиво човечанство, наравно, оно које уопште може још да размишља, заправо светли ликови који су стали на чело свог народа у његовој праведној борби за свој опстанак и скупо плаћену слободу. Ја сам уверен да у њиховим ликовима данас проговара све најсветлије и најчистије што је један народ могао да покаже у праведној борби за своју слободу, у борби која му је наметнута на најмонструознији начин и према најподмуклијим плановима. Оптужнице су сачињене тако, а то по највише можда важи, мада не смем ту реч рећи, све су из основа лажне, за оптужницу против Војислава Шешеља. Они изгледа желе да нас увере да је слободу слободно напасти, али да слободу није слободно бранити. Ти монструми превиђају да је слобода нешто посебно, да је слобода светиња која се не може ни продати, ни узети. Част ове слободе састоји се у томе што свако ко је слободан треба да оствари своје властите могућности. Онај ко се наговара на слободу, слободу не добија. Муслимани у Босни и Херцеговини, Шиптари на Косову грдно се варају да ће НАТО снаге доћи и да ће им донети слободу. Ова изворна слобода је претпоставка сваке политичке и националне слободе. За такву врсту слободе, српски народ се борио више од шест векова.

Нажалост, данас се слобода брани једино у Хагу. Бране је они који су лажно оптужени, неки и киднаповани и мимо Устава и закона и свих људских норми изручени Хашком трибуналу. Ја сам уверен, без обзира што то данас тако не изгледа, да ће српски народ разабрати основе свог историјског постојања, да ће своје хероје уздићи до митске величине, а злотворе и издајнике с презрењем одбацити. Има један писац који каже сви прави хероји су барем једном у свом животу били мртви. То није никакав парадокс, него дубока истина. Дакле, ја сам уверен да наши хероји, ја не ми-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

слим само на Војислава Шешеља, Слободана Милошевића, него и на наше генерале, који су херојски бранили своју земљу од агресије и својом храброшћу задивили читав свет, пошто се слобода не може ни предати, ни узети, ја сам уверен да су они данас слободнији, заточени у Хашком трибуналу него ове марионете, колпортери, који су пристали да владају својим народом у име његових непријатеља. Уверени су да су Богом дати да управљају овом земљом, а у ствари нису за политику и још нешто, они нису ни за шта.

Било би добро да овај народ коначно једанпут скине илузије, да се ослободи илузија о европској интеграцији, јер, молим вас, у Европу се не иде на такав начин, не иде се у Европу материјално осиромашен, духовно обogaљен, понижен и потчињен. Они нас уверавају да ћемо боље живети од милости него од властитог рада, да ћемо бити слободнији кад будемо поробљени. Тешко је замислити већу лаж од ове коју нам сервирају, нажалост, сви контролисани медији, све према налогу својих инструктора са Запада који овде доносе некакву демократију без људског лица, али да би искључиво од ње имали корист за себе. Те илузије бисмо се морали ослободити, што пре утолико боље. Хвала вам на пажњи.

Александар Вучић: Захваљујем се проф. Зуровцу, реч има мр Бранислав Ристивојевић.

Мр Бранислав Ристивојевић: Уважене даме и господо, иако је данашњи скуп посвећен у суштини оптужници против Војислава Шешеља, ја сам се из одређеног разлога у свом раду осврнуо на једну пресуду једном другом човеку. То је пресуда Душку Тадићу. Има разлога зашто мислим без обзира што он са Војиславом Шешељем нема никакве везе, на крају испоставити да његова пресуда може да изврши веома велики утицај на ток судског поступка Војиславу Шешељу, и вероватно на крају саму његову оптужницу.

У време када је Трибунал направљен, 1993. године, америчка спољна политика остварила је кључни утицај на саму идеју да се он формира, у поступку његовог формирања и у избору људи, односно комплетно кадрова који ће заузети све позиције у том суду. Пошто је то правосудно тело, које тешко да заслужије да се назове судом, било у једној великој мери, хајде можемо рећи, поднормирано, значи врло мали број правних норми неопходних за организацију, функционисање је постојао, велики део тога, у суштини, што ће определити његов будући рад је почивао само на ономе што су људи који су кадровски опремили Трибунал донели са собом.

Оно што су донели из свог правног система, своје право, материјално, процесно, своје обичаје, размишљања, концепте, у суштини је дало печат целом том Трибуналу. Пошто је највећи део особља, чак и оних у првим редовима и оних у другим редовима дошло из англосаксонског правног система, у суштини они су њихову идеју у пресудама, као изворима права пренели и у рад Трибунала. Код њих је највећи проблем само прва пресуда, све касније пресуде нису битне. Битно је само да се у првој нешто постави, све касније се позивају на њу, зашто, зато што је прва извор права. Због тога се и појављује једна банална ситуација да пресуда једном човеку, који нема никакве везе са Војиславом Шешељем, ни са свим другим људима у Хагу, има изузетно велики значај, импликације и утицај, а то је пресуда Душку Тадићу. Тако ће они имати врло велики утицај и на пресуду бившем председнику ове државе, Милошевићу, и свим другим људима који се тамо налазе, путем оног института о којем је проф. Чавошки говорио, такозваних пресуђених чињеница.

Шта се десило у овој пресуди Душку Тадићу? У 55. параграфу они отварају један део пресуде који називају историјски и географски контекст, тако се назива тај део и мало је дужи назив на енглеском, да сад не компликујем, и ту има једна чудна реченица кажу: Неопходно је оцртати, осликати историјски и географски концепт, у који требају да се сместе докази који поткрепљују поједине тачке оптужнице, а нарочито тачку оптужнице која се односи на прогоне. Затим прелазе на оно што су неки са говорнице већ данас лепо описали, практично описивање историје, наше др-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

жаве и Босне, уопште Југославије и ових простора све од Средњег века наовамо. Ја постављам питање: шта ће тај историјски и географски контекст, чему то? Јел' се суди некоме за оно што је урадио у Средњем веку или се суди неком Душку Тадићу који је нешто урадио 1992, 1993, 1994. године у Босни? Ако је тачно ово друго, какве онда везе има шта је радио, не знам, неки Србин, Хрват или муслиман хиљаду петсто и неке, хиљаду шесто и неке године? Зашто је уопште потребан било какав историјски у српском или географски контекст, како они то називају? Ја волим да преведем ту реч контекст значи окружење. Значи, они покушавају неку историјско, географско окружење да поставе и да у њега сместе неке чињенице које су наводно релевантне, од значаја, битне за осуду Душка Тадића.

Постављају се, осим овог, питања шта ће тај контекст, зашто је тај контекст ограничен на Босну, односно на Југославију и зашто је историјски контекст ограничен само на тај географски контекст, значи само на историју Босне и Херцеговине. Да ли има неког разлога? Мислим да има разлог, да то није случајно. Ако би се тај географски контекст окружења у који покушавају доказе да сместе проширио, можда бисмо добили сасвим другачију историјску слику догађаја који су утицали на оно што се десило нама овде. Па бисмо можда дошли до закључка да се није Југославија распала, можда је разбијена, можда је растурена. Када бисмо којим случајем сагледали из тог ширег контекста, схватили бисмо да је 1989. године пао Берлински зид. То нема никакве везе са Босном, али је утицао на оно што се нама десило.

Један међународни правни поредак и државе које су у њему постојале до тада, то је биполарно уређење света, са две огромне, велике силе, са државама у њиховом домену и са Социјалистичком Федеративном Републиком Југославијом као тампон зоном, ни тамо ни вамо, тај се поредак срушио и све оно што је почивало на том поретку, и државе које су биле производ тог поретка напрасно су почеле да губе тло под ногама. Неки су томе пришли, схватили, пружили руку и добровољно се распали. Говорим о Чешкој, чувени баршунасти разлаз. Они који су покушали да задрже свој национални идентитет и уопште државни идентитет, као што је Социјалистичка Федеративна Република Југославија, су разбијени. Е, да се то не би сазнало, онда се географски контекст сужава, сагледавају се чињенице, докази који поткрепљују оптужбе само у оквиру Босне или Југославије и самим тим се и историјски контекст сужава. Злочини против мира се уопште не помињу.

Када бисмо раширили географски контекст, можда бисмо закључили да је неко у Вашингтону испланирао разбијање ове државе, па би тада, када би којим случајем за злочине против мира било и суђено, можда кривци били тамо, не би били у Београду или Загребу, или Сараву. Међутим, овде се дешава баш нешто друго: визура, контекст, окружење из којег ће се сагледати чињенице строго се ограничавају на Босну и СФРЈ, па самим тим и на историју ових простора. Као да историја нашег окружења уопште не утиче на оно што се нама дешава, као да уопште нема везе што се распао источни блок и што се блоковска подела света растурила и што је сад само једна сила остала на свету и што је почела да гази темељ норме на коме почивају Уједињене нације, то је суверенитет држава и да мења светски поредак. Када то уопште нема везе са онима што се десило нама у Југославији. Шта више, да не би неко поставио то питање, они лепо тај контекст сужавају на Босну, на Србију. Не можете ни да питате: извините, да ли има то неке везе што је сад Америка постала једина сила у свету, што се доносе мање више политичке одлуке шта ће се све са свима дешавати, а некад је постојао баланс снага, па је у том балансу снага Југославија могла и да опстане и да има неку своју, условно речено, самосталну спољну политику. Тај контекст се намерно, ја мислим свесно сужава. Један је проблем што се контекст сужава, али ајде када би чињенице које доказују тачке оптужнице Душку Тадићу барем биле правилно постављене и правилно интерпретиране, па бисмо могли рећи да се, можда кроз неку ужу визуру, али се бар тачно посматрају. Међутим, када кренете кроз ову пресуду господину Тадићу, видећете да се, нажалост, десила она најгора ствар, не са-

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

мо сужена визура из које се гледају чињенице, него су чињенице често погрешно представљене, некад су получињенице, на које је накалемљена лаж, некада су произвољне и паушалне оцене тачно наведених чињеница, некад замене теза, и некад замене узрочно-последичних веза, о чему је већ било речи овде данас. Оно што је узрок у суштини се проглашава за последицу и обрнуто.

Можемо навести неке од таквих чињеница, на пример, параграф 56 почиње реченицом: Више векова становништво Босне и Херцеговине је мултиетничко. Реч етнос из грчког значи народ. Како може више векова бити становништво Босне вишенародно, када концепт народа настаје у 19. веку? Отоманска царевина током 400 година, или 500, у Босни никада није пописивала људе који су ту живели као народе, пописивала их је као вере. За турског султана у Босни су били муслимани, католици, православци, здраво. Никакви муслимани, Срби и Хрвати, то их није ни интересовало. Како је сад могуће одједном политичке идеје савременог доба и њене производе, концепт народа преселити 400 година уназад и одједном тврдити да муслимани постоје већ 400 година као ови што су ратовали у Босни, постоји хиљаду петсто и неке, хиљаду шесто и неке у Босни. Мислим да то није само проблем ове пресуде, то је наш шири историјски проблем, да се појмови и уопште појмовни садржај савременог доба пресељавају кроз време. То је заиста проблематично и скоро немогуће радити.

Осим овога, рецимо, исти параграф каже: Муслимани Босне и Херцеговине дугују своју религију, културу, па самим тим и идентитет турској владавини. Ово није тачно, па ми сви добро знамо да су муслимани постали народ 1974. на попису у Титовој Југославији, је ли тако, пре тога их није било, одједном, паф, појавили се муслимани. Какав онда идентитет дугују турској влади. Параграф 57 почиње са једном реченицом коју ја јако волим увек студентима да наведем као пример. Реченица каже: Сваки од ова три народа имао је своје доба царства и величине у Средњем веку. Хајде, оспорили смо и концепт народа у Средњем веку, али како је сад могуће одједном да су сви имали своје доба царства и величине. Хајде да не кажем, ми смо имали у Средњем веку, Хрвати можда неку државу, тамо 300 година пре нас, али где је то доба царства и величине ових данашњих муслимана Алије Изетбеговића покојног и друштва у Средњем веку? Откуд сад то? Није ова реченица случајна, она служи као увод. Видећете како се кроз параграфе полако осипа доба царства и величине и остаје само српско.

Већ у следећем параграфу кажу да су те идеје царства и величине послужиле националистичким Србима и националистичким Хрватима, цитат: за своје идеје о Великој Србији и Великој Хрватској. Значи, кроз два параграфа од три доба царства и величине, већ у следећем остаје два. Муслимани одједном немају доба царства и величине у Средњем веку. Како сад то? Чим ово прође, већ наредни, 59. параграф, више нема ни концепта Велике Хрватске, сад одједном само каже, у стварању Југославије хрватски интелектуалци су желели Југославију, а српски само Велику Србију. Значи, у три параграфа више нема ни Велике Србије ни националистичких Хрвата, остају само националистички Срби и ето, они желе Велику Србију у време стварања Југославије, говорим о 1918, а сви други желе Југославију.

Овде има историчара који боље од мене знају да је у време када се Југославија стварала, било такозвана два решења, велико решење и мало решење. Велико решење је била она Краљевина СХС, која је остварена, а политичари су малим решењем називали, ако то не може онда ће то на Србији да се прошири за делове Аустроугарске, мало значи Војводина, мало Босна и то је то. Сад пазите ово, оно што смо 1918. ми сами називали мало решење одједном данас постаје Велика Србија. Откуд та промена у придеву, 1918. је мала, а сада је то исто постало велика. Ни ово није случајно, и то је један пример искривљеног приказивања, ја бих рекао, чињеница, чак и малициозног приказивања чињеница. Године 1918. је мало, после 50 година исти тај простор сад се назива великим.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Параграф 61 такође садржи неке, истина мање важне, али опет неистине. Каже: Четници су српски националисти и монархисти. До неке мере можда је и тачно, ал оно што је тачно, то је да су четници били регуларна војска Краљевине Југославије, отаџбине. Њихов вођа генерал Михајловић био је и министар рата у тој влади, како сад одједном они су српски националисти, монархисти. Не кажем да људи који су тамо били нису то осећали, па се могли таквима назвати, али та војна јединица је била регуларна војска једне владе у избеглиштву. Била је уредно помагана и сматрана је савезником Американаца и Енглеза. Како сад одједном само српски националисти. У исто време партизани се називају доминантном комунистичком и српском групом, у том истом параграфу.

Када се описују усташе, оне су само усташе, немају никакво национално одређење. Када се говори о погромима над Србима у НДХ, то се не зове геноцидом, то су злочини и њих изводе усташе. Али каже: 1945. Срби су се осветили Хрватима, тако што су код Фрајбурга стрељали сто припадника усташке војске. Пазите сад ове замене теза, значи када партизани убијају онда убијају Срби, али када Хрвати убијају, не, то онда усташе убијају, то не убијају Хрвати. Зашто сад партизани имају национално одређење, а Хрвати, односно усташе немају то хрватско, односно национално одређење. Где се оно изгубило.

Друга ствар се коси са здравом логиком. Ако су партизани доминантно комунистичка група, како онда могу бити и српска, или уопште, како могу било које национално обележје имати кад партизани- комунисте нису признавали те националитете, они су поништавали то у свом друштву. Како је сад могуће да одједном партизани јесу Срби? Али то је мање важно. Више је, по мени, важно то што, када партизани убијају, убијају Срби, али када усташе убијају, онда не убијају Хрвати, онда убијају само усташе.

Параграф 69 говори већ о модернијој историји, каже да је Србија променама Устава извршила укидање идентитета аутономних покрајина. Као да су те аутономне покрајине имале неке самосталне националне или не знам државне идентитете и сад је, ето, Србија њих одједном поништила гумицом. Сви ми врло добро знамо шта се десило. Аутономне покрајине су оним последњим амандманима на Устав из 1974. у суштини постале државне. Једина од свих Република Србија је била разбијена на три дела и то се оним уставним променама од 1989. довело у стање какво треба, остале су Косово и Метохија односно Војводина аутономне покрајине, имале су свој домен аутономије и слободе. Међутим, овде се то назива укидањем идентитета.

Истовремено се даје једно малициозно тумачење тог стања, па каже: Не само да је укинут идентитет, него истовремено су други у Југославији, цитирам осетили и како то изгледа када дођу у руке Срба. Шта то значи? Опет замена узрока и последица. Признаје се у наредном параграфу, каже: 1989. године словеначко руководство је сломило националистичку политичку платформу, али то је била реакција на оно што су Срби радили. Можда је било обрнуто. Можда је ово што су Срби радили била реакција на словеначку националистичку платформу. Зашто не би било обрнуто? Међутим не, овде се тенденциозно и малициозно врши замена узорка и последица. Значи, не може да дође до тога да је хрватски или муслимански или словеначки национализам произвео реакцију у Србији. А не, само је српски произвео реакцију тамо. Као да се у Хрватској нису спремали за рат. Као да Шпегел није довлачио оружје, као да Алија Изетбеговић није био на формирању Зелених беретки две године пре него што је почео рат, а рат је у Босни почео тамо у мају 1992. Они су 1990. формирали Зелене беретке. Као да свега тога није било, прескачу се читави делови историје Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, устанци усташа тамо 1971, 1972, сећате се, два устанка Шиптара, 1981. и 1968. Свега тога није било, све то као да је обрисано гумицом, одједном се појављује неки српски национализам и он производи реакцију код свих других, као да он можда није био реакција на све национализме раније. Врше се још неке замене чињеница, о којима је уважени проф. Чавошки рекао, које сам ја исто приметити у параграфу 72. Милошевићев говор из

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

1982. године, када је рекао: Нико не сме да вас бије, се везује за 14. конгрес Комунистичке партије из 1989, у истом параграфу су га ставили, као да је то на Конгресу партије рекао. Сви добро знамо, то је рекао у Косову Пољу.

Затим, још једна замена, у параграфу 76, узрока и последица. Каже: Употреба јединица Југословенске народне армије у смиривању тензија у Југославији 1990. је узрок стварања српских аутономних области у Хрватској, мисли се на Крајину. Па можда су људи створили тамо Крајину зато што су одједном неки људи почели са шаховницама да се појављују, можда је то разлог. Не, искључиво је разлог то што се ЈНА користила на смиривању тензија, да се ЈНА није користила, Срби се не би организовали да се бране у Крајини. Види, молим те. Него шта би радили? Ови долазе, праве директне, јасне алузије на Независну Државу Хрватску, формирају уставним променама Хрватску у којој је само један народ конститутиван, све друге бришу гумицом, Срба одједном нема иако их је тамо 15, 20 посто и сада то није произвело реакцију код Срба, страх и заокруживање у Крајини, него то што се ЈНА користила да се смире тензије у Југославији.

Од параграфа 82, 83 па надаље разрађују се фамозне тезе по којима је пропаганда из Београда, нека наводно националистичка, изазвала све оно што се десило касније у Босни. Цитирам параграф 84. кажу: Ту је била френдли атмосфера, пријатељска атмосфера је владала у Босни, и онда одједном нека пропаганда из Београда створила је ту злу крв и онда наводе читав низ неких примера. На пример, кажу заузели су Срби у Босни неки предајник на Козари и оданде емитовали своју пропаганду. Па шта су требали да емитују, муслиманску и хрватску пропаганду? Мислим, шта? Да ли је тај предајник на Козари припадао строго муслиманима или Хрватима и сад је читав проблем, што су га Срби заузели и почели да емитују неку наводно своју пропаганду. Кажу: У телевизијским преносима из Београда само су Срби приказивани позитивно, сви други негативно у параграфу 91. пресуде. Па шта је требало? Требало је да се Срби приказују негативно, а Хрвати и муслимани позитивно?

Све ове чињенице о пропаганди и параграфи који се односе на њих функционишу као у једном лимбу, у једном полусвету, као да нема пропаганде из Сарајева, из Загреба, па чак и из неких других земаља Европе. Али не, тога нема. То смо рекли на почетку сужена је визура, географски се односи све само на Балкан, значи пропаганде из Лондона, из Париза, из Берлина, из Беча, из Вашингтона нема. Визура је сужена, о томе не може ни да се прича. Али хајде, визура је остала бар на Босни и на Југославији. Зашто се не прича о нечему из Загреба или из Сарајева, не, те пропаганде не постоје, постоји само ова српска и она је ту пријатељску атмосферу која је владала у Босни пре рата довела до тога да се људи закрве и да хоће да се убијају међусобно.

Параграф 86 рецимо, без икаквог разлога (уопште не видим какве везе то има и са пресудом и са Тадићем) каже: Идеју Велике Србије подржавала је Академија наука и уметности кроз неки Меморандум. У реду, нека је тачно, нека није тачно, какве то везе има са Душком Тадићем? Ево постављам питање, па шта? Па можда је ту идеју Велике Србије подржавало неко ловачко удружење из Витојеваца мојих тамо у Срему. Какве то везе има с Душком Тадићем? Какве има везе са овом пресудом? Зашто се уопште неко трудио да утврди да је Академија својим Меморандумом подржавала идеју Велике Србије? Ко ме се овде суди? Академији? Ако јој се и не суди, какве везе има, која је то релевантна чињеница за пресуду Душку Тадићу, да је Академија, не знам, наводно подржала ту идеју Меморандумом. Таман и да је тачно и да није, о томе и не говорим.

Параграф 93 наводи, рецимо, два примера, назива их примерима српске пропаганде, па каже: Муслиман доктор је убио новорођено српско дете, цитат, то је с неке наше телевизије у Босни и: Хрват доктор дао српском детету намерно погрешан лек да би умрло и то параграф 93 без пардона назива примерима српске пропаганде. Ја постављам питање: да ли је неко проверио ово, шта

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ако је истина. Пазите, можда и није, мени професионална савест не дозвољава да било кога оптужим без доказа, али тврдим, да ли је неко проверио да ли је Хрват лекар дао намерно погрешан лек српском детету. Да ли је неко проверио да ли је муслиман лекар убио новорођено српско дете? Не. Нико није проверио, али то се безрезевно назива примерима српске пропаганде. Ја кажем: можда јесте, можда није, нека се провери. Параграф 93. који о томе говори, уопште не проверава ове чињенице.

Привео бих лагано, значи, своје излагање крају и да кажем сумирао. Два су основна проблема, две групе проблема које је Трибунал практично креирао са овом пресудом Душку Тадићу. Прво, историјски тај фамозни географски контекст, окружење, је сузио само на Босну и Херцеговину, односно на Југославију. Не дозвољава, значи, да било каквих узрока и последица има и ван тог контекста. Значи, као да смо ми овде сви живели у савршеним односима и одједном смо полудели и побили смо се међусобно у рату који је растрзао ову земљу четири године. Као да ниједан спољнополитички узрок уопште не постоји. Као да ниједног утицаја споља, са стране, на рат који се дешавао на овим просторима, није било. Као да нико са стране није постојао. А шта ако је рат изазвао баш бивши амерички амбасадор који је дошао и натерао Изетбеговића да повуче потписе Кутљеровог споразума? Шта ако је тај рат признавање изазвало преурањено Словеније и Хрватске? Шта ако је рат изазвало слање оружја, ко је већ слао оружје Хрватима и муслиманима, шверцовао преко границе и тако даље. Постојао је ембарго Уједињених нација. Можда су то узроци рата. Не, о томе нико не расправља, зато што је намерно сужена та визура. Мислим да то није учињено случајно, то је учињено зато да би се кривци искључиво тражили у земљи, а да би се екскулпирани сви који се налазе евентуално ван ње.

Друга, димензија проблема или група проблема је та што се чињенице некада приказују истинито, али тада се погрешно, искривљено, паушално или произвољно тумаче. У великом броју случајева су полуочињенице у питању, и у највећем броју случајева чињенице које не стоје, па чак и тада када не стоје често су искривљено приказиване и такве. У врло великом броју случајева узрочне и последичне везе се замењују. Тезе се замењују. Мислим да, такође, ове ствари нису учињене случајно, већ зато што Тужилаштво једноставно није могло заоне своје основне идеје које је поставило да нађе потпуну потпору и онда је било принуђено да натезе те чињенице, да натезе доказе и је крајња последица је ова пресуда која се оваква налази пред нама.

Нажалост, захваљујући, кажем, том несрећном обичају који нигде тамо није прописан, тамо не пише да су пресуде извори права, то нигде нећете наћи, питајте било ког правника из Трибунала јесу ли овде пресуде извор права, не пише, али суштински јесу. Видећете, ако читате касније пресуде, коју год, да се у суштини сва решења правних проблема позивају на она која су већ решена у првом случају. Један италијански стручњак који је читао ту пресуду Тадићу и анализирао, Сасоли се зове, је рекао да је Трибунал у Тадићевом случају, уместо да донесе одлуку само о оним стварима које су биле неопходне да осуде Тадића, донео одлуку о свим стварима које ће му требати и у будућим случајевима. На страну то што је начело процесне ефикасности нарушено, што човек коме се суди мора да чека одређене пресуде другима.

Пресуда се, значи, далеко више бавила оним што ће тек требати у будућности, него оним што је било неопходно да се осуди један човек, а то је један обичан Душко Тадић. Звршио бих само са још једним запажањем, надам се да ми господин Црнчевић неће замерити. Он је рекао да се Шешељ три године налази у Хагу, без да му почне суђење зато што им тамо треба, а ја бих имао другачије мишљење, да ми не замери господин Црнчевић, мислим да је он три године тамо не зато што им тамо треба, него зато што им овде не треба. Овде га се боје.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Александар Вучић: Захваљујем се мр Ристивојевићу. Замолио бих истакнутог књижевника, публицисту и саветника једног од најпрогоњенијег хашког оптуженика Радована Караџића, Мирослава Тохоља да узме реч.

Мирослав Тохољ: Богме, нисам га саветовао, него сам се тукао заједно са њим против оних који су се тукли против нас.

Драги пријатељи, госпођо Шешељ, долазећи у ову салу приметио сам да неки од нас с правом потписују петицију да се једном хашком сужњу омогући да се лечи на слободи. Ја сам се за сваки случај у себи помолио да бар тај хашки сужањ умре на слободи, као човек. Али ових дана знатижеља ме је вратила књигама из историје инквизиције средњовековне, шпанске и римске (биле су их три), три периода су била. Готово девет векова траје, тобоже све у славу Бога и Христа, затирање народа, вера, култура, цивилизација, то је то читалачко искуство историје инквизиције. Историчари као да су се просто надметали који ће из архива извући више фалсификата, кривоклетстава и биографија фалсификатора и жртава, те управо није остала ниједна реална чињеница за коју није доказано да ју је дотакла магија фалсификовања, ниједна сем непобитне и коначне, такође реалне чињенице да се срамна традиција наставља у овом случају и са Трибуналом за ратне злочине у Хагу.

Чини ми се, а на то је подсетио и Тома, да је др Војислав Шешељ у једном свом иступу у Хагу овлашно приметио како је службена одора или тога, како се она зове, његових хашких тужилаца и судија, обogaћена са нешто савремених модних детаља, иста она службена одора, односно тога, коју је у 15. веку носио велики инквизитор Торквемада. Ми ћемо овде даље приметити и да имена данашњих великих инквизитора или инквизиторки, у складу са традицијом, обично садрже средњу одредницу Дел Понте, као Де Торквемада. Континуитет затирања провлачи се, дакле, кроз српску историју, од Немањића и пре њих до наших дана. Верујем да је о томе већ све казано и да се ту нема шта ново рећи. Историчари који се једнога дана буду бавили савременим обликом инквизиције, ове хашке, поново ће копати на истом месту на коме су копали да истражују случајеве Јана Хуса, Пјера Абелара и Џона Виклифа на пример. Историчари су, изгледа, ти који својим жртвама све те ломаче накнадно прибављају као светачке ореоле, ако је то уопште нека утеха а, јесте.

Ево насумичног каталога фалсификата које ће, смешкајући се нашим напорима, затећи будући истраживачи нашег доба. Најпре, утврдиће да на почетку беше злочин против мира, као што су поменули и проф. Антић и господин Ристивојевић, први и основни злочин, предуслов свих евентуалних ратних злочина које су његови починиоци успели да заташкају тако што ће жртвама тог злочина приписати постојање злочиначког плана, потезући готово већ заборављене списе попут Начертанија или Меморандума Српске академије наука. Из тога је следило да су се они који су се борили за очување једне мултиетничке државе, у којој ниједан народ није био национална мањина, били заправо њени рушитељи, само да би у складу са тим, наводно осмишљеним злочиначким планом, направили једну мању велику државу. Наводни пораз концепта стварања једне мање велике државе већ у краткој хронологији резултата резултирало је крвавим протеривањем делова најбројнијег јужнословенског народа са његових најзападнијих поседа, на којима је створена једна нова моноетничка и монорелигијска велика држава, коју је први признао римски папа, односно његова држава цркве у знак награде за верност и историјско савезништво у свим новијим крсташким ратовима.

Део истог народа, значи нашег, протеран је и са југа, из његове националне и верске постојбине. Управо у тренутку док је у некадашњем главном граду многих историјских државних творевина одржан научни скуп о фалсификовању општих историјских околности у корист мрачних дела хашке инквизиције, значи, овде и сада, у време немачког папе Бенедикта 16, убрзано се

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

радило на томе да се етнички прочишћена јужна постојбина учини независном ради скорашњег укључења у још једну велику државу. Да ствар буде још гора, на томе се истрајавало у истом том граду и у исто време, овде сада. У истом часу радило се на томе да се истом народу ископа једно од два жива ока у глави, овога пута не више туђом руком, већ рукама његових сопствених слепаца.

У исти час започињао је процес болне ампутације удова на северу, у корист још једне гладне великодржавне звери. Радило се такође и на чупању плућних крила лепо замишљене националне самоуправе Босне, створене, не како се тврдило, на темељу наводног геноцида, већ на основу права народа на самоопредељење, једва признатог на преговорима у ваздухопловној бази тоталне империје, њеног будућег окупатора. Углавном сви суштински, а не формално водећи људи из народа, на који се у два маха обрушило бомбашко милосрђе најмоћнијих држава и инквизиционе коалиције оптужени су за удруживање ради злочина то стоји и у оптужници против др Шешеља и извођени, силом или милом, пред централни суд инквизиције у Хагу, или пред његове огранке расуте по западнобалканским провинцијама зато што су нешто урадили или зато што нису урадили, да ствар буде целовита.

Размере фалсификовања, наведимо у дигресији један парадоксалан пример, пружале су се дотле да је од готово целог света овај народ проглашен таоцем двојице људи који су надљудским напорима и беспримерном вештином успели да избегну судбину многих, да измрцварени скончају у канџама суда инквизиције у Хагу. Истини за вољу, народ јесте био дугогодишњи талац, али не поменуте двојице његових вођа, уписаних у највеће хероје свога доба, већ водећих светских терориста инквизиционе коалиције која их је на тај начин, користећи се мноштвом домаћих политичких брбљиваца, настојала домамити у хашку душегупку. Али вратимо се фалсификатима.

Убирајући плодове кратког националног памћења, подстицаног перманентном хајком на народ, у прошлости присиљаван да уместо у сопствену историју гледа у будућност у којој још увек нема ничег, хашки инквизитори, подржани од императора, успели су да овом народу наметну опште осећање моралне кривице. Морална кривица јесте оптимални медиј успешног фалсификовања. У низу великих инквизитора највише се истакао онај који је успео да победи чак и математику. Ево речитог примера. У једној од етапа рата који је споља преко изнутра вођен против јединствене државе, у такозваној босанској етапи, део овог народа располагао је, према познатим западним изворима који се односе на годину 1993, армијом од 80.000 припаднике оперативне војске. Његов противник у том рату, изнутра наметнутом споља, противник у знаку полумесеца, располагао је армијом од 160.000, ојачаном са неколико хиљада ратних ветерана са истока, од којих се касније ледила крв у жилама целом Западу. Други његов противник, онај у знаку шаховнице, бројао је 15.000 бојовника, стално потпомогнутих са 30 тисућа уведених из младе демократије, 215, 220.000 наспрам 80.000, додуше ојачаних, овде се на то мора подсетити, храбрим добровољцима Српске радикалне странке. Зато им хвала. Упркос математици, која каже 2,72 напрема 1, хашка инквизиција ће утврдити да је и тај један поред оних два и нешто на своја прса, додуше сопственом вољом и у намери да оствари зацртани злочиначки план, примио по једно непријатељско женско чељаде. Посејао је где год је стизао концентрационе логоре, етнички чистио чак и гробља непријатељских предака, убијао где год је стигао. Тако кажу. То је слика која је створена о том једном, та слика заклонила је реалност, у којој је тај један, кукавац, једва успевао да се одбрани и сачува тло под ногама, полагао благословену жртву и градио какву такву државу коју је заувек заволео. Уместо паса рата са Истока, односно муџахедина, светих ратника, на кућу и част, данас у стигмама, кидишу чак и политичке протуве из Београда.

Тим жалосним фалсификатима од којих би требало да се одбрани пред судом инквизиције у Хагу, затрпана је реална чињеница да га је, не баш када се надао предању, јер оних два и нешто наспрам њега беху посустали; бап Маркале, још један од фалсификата, напала сва ваздушна сила

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

инквизиционе коалиције, а та чињеница се пред судом инквизиције, у Хагу не може доказати или ју је бар илузорно уопште доказивати. Током етапног рата против Југославије и против најбројнијег јужнословенског народа, сасвим у вековној традицији инквизиције погибелна ратна реалност претварана је у слику те реалности којој сама реалност није дорасла до колена. Другим речима, конципирана је општа оптужница коју веродостојна чињеничност реалности задуго неће угрожити. Језик слике о збивањима јачи је од језика чињенице о тим збивањима, тачно онолико колико је сатана јачи од човека, бар до оног часа док човека Бог узме у заштиту.

Још нешто би ваљало приметити у вези са судом инквизиције у Хагу, такође на нивоу утиска. У хашким процесима своје сведоке изводе обе стране, и велики инквизитор и оптужени. Исто право, осим право да доносе одавно познату пресуду, резервисано је и за хашке судије који то право остварују кроз избор или одобравање ових спискова експерата и вештака којима балансирају недопустиво шупље оптужнице. Међутим, сведоци које изводи оптужени и сами су у извесној мери у позицији оптуженика. Улогу тужиоца против оптуженикових сведока, добро сте приметили, претимају чланови Судског већа. Смели бисмо се заклети да су чак и услови смештаја сведока одбране оптуженог знатно лошији и јефтинији од смештаја сведока Тужилаштва. И ту је пресудно делотворна иста она морална кривица која је натоварена народном колективу. Сведоци одбране оптуженог редовно су, не само ограничени и принуђени на упроштене одговоре какви одликују детињство човечанства, већ су и вређани. За разлику од судија, тужилаца, адвоката, пријатеља суда, оптуженог, па чак и извештача који прате процес суда инквизиције у Хагу, једино су сведоку одбране правила суда непозната или једва донекле позната. Непознат и недокучив му је жаргон у који би требало да удене своју истину. Једино правило за које се хвата сведок одбране оптуженог јесте разборитост у изношењу реалних чињеница. Притешњујући да га сузи и да скрати, суд инквизиције у Хагу цинично сужава и скраћује истину, која га ионако не дотиче.

Истина је Бог и ђаво је не трпи ни у најмањој мери. Недавно је сведока одбране оптуженог који је разобличио лаж у сведочењу британског лорда Ешдауна, тужилац суда инквизиције у Хагу упитао да ли то он сугерише, или чак тврди да један лорд лаже. Будући истраживачи времена и света у којем живимо биће можда захвални овој епизоди. Они ће без длаке на језику моћи да дају ваљан одговор на постављено питање. Питаће се не да ли су лордови лагали, већ зашто су лажове награђивали лордовским титулама. Волео бих да се у том часу на клупи за сведоке одбране оптуженог налазио др Војислав Шешељ. Ви, као и ја, верујем, знате зашто. Хвала вам.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Тохолу, реч има др Никола Б. Поповић, научни саветник у Институту за савремену историју. Изволите, господине Поповићу.

Др Никола Б. Поповић: Даме и господо, дошао сам овде да кажем неколико речи вођен једино етичким ставом, да је Војислав Шешељ невин заточен у Хагу. Ко имало држи до себе, одавно се обавестио о природи Хашког трибунала, о томе да је то еминентно политички суд. Војислав Шешељ и низ српских политичара и официра оптужују се да су учествовали у покушају стварања Велике Србије, што Тужилаштво Хашког трибунала означава као злочиначки подухват. Имајући у виду то такво оптуживање, ја ћу говорити о српском националном програму.

Настанак овог програма и етапе његовог остварења су у домену историјске науке. Питање довршавања српског националног програма јесте питање политике, међународних односа, наше снаге и будућности, што није моја тема. Од почетка 19. века, па наредних 100 година, трајало је остварење српског националног програма, у две речи, три речи стварање српске државе. То је био цео програм. Појединци, знани и незнани, могли су, а и јесу, маштати о различитом обиму будуће српске државе. Али ниједан орган српске државе, била она кнежевина, краљевина, република, све до данас никада није направио пројект или план Велике Србије. Машта о великој и националној

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

држави у односу на малу у датом тренутку била је, трајала је и траје код већине европских народа. Генерације Данаца знају за идеју о Великој Данској. У крилу нама суседних народа или нација одавно су формулисане великонационалне намере или претензије, снови о великој држави. То су велика Мађарска, велика Румунија, велика Бугарска, велика Албанија, велика Хрватска. Грци имају своју мегало идеју, по којој грчка држава треба да се ослони на пет мора: Јадранско, Јонско, Егејско, Мраморно и Црно. У Турској је и данас жива идеја неоосманизма, обнова Османског царства, али и преко бивших његових граница; те нове границе су Јадранско море, Кина, или Кинески зид.

На наше очи октобра 1990. године створена је велика Немачка. Велику Британију потреса национално питање, више ирско, мање шкотско. Заједничка темељна карактеристика свих побројаних великодржавних претензија јесте што они у пројекте властите великонационалне државе хоће да укључе области насељене људима који нису њихови сународници, једном речју, хоће и те же да у своју државу укључе туђе државе и туђе народе. На крају 20. века у Европи и делу Азије збио се тријумф националне идеје. У чему се огледао тај тријумф? Једноставно, настале су 22 нове националне државе и то није крај. Сви знамо за Северну Ирску, Баскију, Каталонију, Корзику, Северну Италију. Немачки научници су још 1980. саопштили да у Европи дејствују 42 регионална покрета, сви одреда су сепаратистички. Опет сви знамо да је у Европи почетком 19. века било само 19 држава и да их је 1938. било 29, а данас их има 40. Организација уједињених нација у тренутку свог настанка 1945. године имала је 51 чланицу, а данас има 191 државу-чланицу. И када све то знамо, зар је исправно обмањивати и себе и свој народ да је национална држава прошлост, да је застарела ретроградна идеја из 19. века.

Српски национални проблем је тема коју је историја поново поставила у последњој деценији 20. века у најжешћем виду. Са нестанком, то јест разбијањем, не распадом Југославије, друге Југославије, природно се поставило питање српске државе. Према том питању одређивали су се државни органи Србије, многе политичке странке и партије, интелектуалци појединачно или удружено, кроз саопштења, апеле, резолуције са разних скупова. У програму Социјалистичке партије Србије усвојеном на другом конгресу 23 и 24. октобра 1992. године каже се: Очувањем Југославије сачувана је матица српског народа, битна гаранција и заштита свих осталих делова српског народа, омогућена је легитимна брига о Србима изван Србије и створена институционална могућност да се у будућности Савезној Републици Југославији прикључе Крајина и Српска Република Босна и Херцеговина. Група београдских независних интелектуалаца, Мићуновић, Ђинђић, Ђосић, Ракитић, Бећковић и други 9. априла 1991. године објавили су Декларацију објављену у листовима Политика, Борба, Јавност из Сарајева и тако даље, у којој се ова група залагала да се нађе начин да се, сада су њихове речи: обезбеди политичка, културна и економска солидарност и повезаност свих делова нашег народа, а затим опет оригинал: Ако је Југославија као савезна држава неприхватљива за друге југословенске народе, јединство српског народа биће основа политичког захтева да српски народ живи у једној држави и даље, опет цитат: Насиље и напад на било који део српског народа на било ком делу југословенске територије сматраће се нападом на целокупни српски народ.

Демократска странка у свом првом програму из фебруара 1990. године наводи да је њен основни циљ остварење јединства српског народа. У програму из 1992. године за своје циљеве поставља остваривање права српског народа на самоопредељење и уједињење. Демократска странка Србије у свом програму из јуна 1992. године записала је: Демократска странка Србије сматра да су њени програмски и национални циљеви истоветни са тежњама српског народа да на целокупном свом етничком простору живи заједно у слободној, демократској државној заједници. Група академика, универзитетских професора, књижевника, научника са неколико вођа политичких странака организовала је октобра 1994. године Српски одбор за одбрану права и слобода. Тај одбор дао је

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

12. новембра 1994. године декларацију у којој стоји следеће: Залажу се за стварање демократске, међународно признате државе српског народа с једнаким слободама и правима за све њене грађане, која би на основу начела самоопредељења ујединила све српске земље. Декларација о српском државном и националном питању носи датум 28. септембар 1995. године, а потписали су је овим редом: Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница, Никола Милошевић, Слободан Ракић, Радош Љушић. У Декларацији стоји: Од распада СФРЈ, Срби су суочени са два тешко решива проблема. Први је национални, државни, а његово решење подразумева стварање српске државе која би обухватала све наше земље са већинским српским становништвом, пре свега Републику Српску и Републику Српску Крајину. Потом је набројано шест тачака мера шта би требало предузети. Тачка четири: што пре припремити државно уједињење свих српских земаља.

Цитирали смо само ставове неколико политичких странака и независних интелектуалаца остављајући по страни, услед недостатка времена, мишљења бројних политичких партија, има их преко а 250, вредно је нагласити да они нису у супротности са изнетим. Ставови Српске радикалне странке и Војислава Шешеља су општепознати. У програму стоји: Уједињење целокупног српског народа и образовање државне заједнице на комплетној српској националној територији. Дакле, крајем 20. века, прецизно, до Дејтонског споразума новембра 1995. године званична Србија, релевантне политичке странке и велики број независних интелектуалаца били су сагласни у томе да српску државу ваља организовати применом права на самоопредељење народа, да у њу ваља укључити српске земље, територије где је српско становништво већинско. Српски национализам, како год га ко разумевао у поређењу са европским, а понајвише суседним национализмима, није посезао за туђом територијом и туђим становништвом, а суди му се у Хагу на бази чисте произвољности и самовоље. Хвала на пажњи.

Александар Вучић: Захваљујем се др Поповићу, реч има Милован Дрецун, истакнути војни аналитичар, а нека се припреми др Мила Алечковић.

Милован Дрецун: Пријатељи истине, нешто сте тихи, борба за истину мора да буде громогласна, она је тешка, захтева чврсту вољу, много одрицања, али када једном уђе у вас онда вас, не напушта. Сад ћу да ставим наочаре да у гомили лажи лакше пронађем истину.

Будућност се рађа у историји, историја се пише у садашњости. Значајан део наше садашњости је Међународни кривични суд за бившу Југославију у Хагу, познатији као Хашки трибунал. У њему се прекраја историја, далека и она колико од јуче, да би се српском народу и његовој држави скројила садашњост која нема будућност. Судаћи нашој историји суде нашем корену, а без корена нема младице и стабла, без историје нема будућности.

Пре више од шест векова на Косову се у крви зачала Србија, која ће се родити тек пет векова касније као слободна европска хришћанска држава. Међутим, Хашки трибунал у оптужници против Милошевића тврди да је Косовска битка 1389. године почетак стварања Велике Србије. По том тумачењу битка битака, мајка историје је претворена у нашу грешку, погрешан избор, усуд који треба да платимо ми, потомци светог Кнеза Лазара и његових Обилића. То је почетно фалсификовање историјских чињеница у Хашком трибуналу.

Прекрајање суштине догађаја од пре чак шест векова није академска расправа о историји, већ је у функцији доказивања да је српска државотворна идеја и политика у суштини великосрпска, да је као таква узрок ратова у Хрватској, у Босни и Херцеговини, на Косову и Метохији. Да је Србија агресор, а српски народ геноцидан. Да Срби треба да прихвате одговорност за то и за све злочине. Да треба да се, зарад искупљења и катарзе, одрекну делова своје државне територије, да прихвате наметнута решења, да се интегришу у Европску унију као другоразредан народ и држава и под неравноправним условима. Хашки трибунал је основан да би се судило онима који су почи-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

нили ратне злочине на просторима бивше Југославије. У том смислу он треба да буде рука правде међународне заједнице која је оличена у Уједињеним нацијама, да буде независан, непристрасан, надасве објективан и неселективан делилац правде. Међутим, у пракси се Хашки трибунал понаша сасвим другачије, недоследно, пристрасно и с много предубеђења у односу на југословенску кризу. Испољава дупле стандарде и селективност, зависан је од водећих центара политичке и војне моћи. Саучествовао је у противправној агресији НАТО на Србију и Црну Гору, укључује се у дневну политику, прекраја историју, фалсификује чињенице, употребљава лажне сведоке.

Када су Срби у питању не важе правила, ни право, ни правда. Оптужени су они српски политичари, челни људи војске и полиције који су представљали државе, Републику Српску Крајину, Републику Српску, тадашњу Савезну Републику Југославију. Дакле, када су у питању Срби, злочинци нису појединци, већ су злочинци организовани у државу, односно, држава. Речју, српске државе су злочиначке и зато се могу нападати, уништавати, укидати, отцепљивати, мењати и обликовати без икаквих обзира и граница. У састављању оптужница Тужилаштво Хашког трибунала и оних који стоје иза њега трудили су се да прикрију праве актере насилног разбијања бивше Југославије, а то су сецесионистичка руководства Словеније, Хрватске и Босне и Херцеговине и да грађански рат који се водио на њеном тлу прикажу у сасвим другачијем светлу, тако што ће лажи прогласити истином, а истину сакрити. Зато оптужнице потпуно прећуткују бројне злочине политичких руководства сецесионистичких република и њихових војски, тероризам шиптарских сецесиониста, варварско и ничим изазвано бомбардовање Србије и Црне Горе од стране НАТО-а, као и бројна злодела неких представника међународне заједнице, који су из земаља НАТО-а и у функцији остваривања њихових планова.

Хашке оптужнице се изокрећу и све изокрећу наопако. Српски народ се оптужује за етничко чишћење, иако је управо он највећа жртва етничког чишћења и то потврђује трећи пут само у 20. веку. Нигде у бившој Југославији српски народ није започео рат, већ се само бранио када је био нападнут и борио се за опстанак. А хашке оптужнице га проглашавају кривим за изазивање рата, агресију и геноцид. Циљ тих оптужница је да браниоце своје државе прогласе злочинцима, а сецесионисте, терористе и агресоре невиним жртвама којима је потребна заштита међународног права. Како Хашки трибунал прекраја историју, показује његов однос према агресији НАТО-а на Србију и Црну Гору 1999. године. Међутим, необориве чињенице о злочину НАТО-а, мада оне за Хашки трибунал немају никакав значај, не могу се сакрити. НАТО је напао Србију и Црну Гору без објаве рата и без мандата Савета безбедности, чиме је прекршио Повељу Уједињених нација и све норме међународног права. Учешћем у овој срамној и ничим изазваној агресији неке чланице НАТО-а су прекршиле властите Уставе, а сам НАТО свој статут.

Дугачак је списак злочина које је НАТО починио током 78 дана и ноћи бомбардовања земље, најразорнијим оружјем и прекомерном употребом силе. Убијено је и осакаћено хиљаде грађана Србије и Црне Горе, деце, жена, старца, болесних. Гађане су избегличке колоне, путнички возови и аутобуси, болнице, школе, старачки домови, цркве, водоводи, фабрике, пијаце, мостови, путеви. Убијени су људи у Радио телевизији Србије, масакрирани су становници Алексинца, Сурдулице и других градова. Бацане су забрањене касетне бомбе на центар Ниша, коришћено оружје са осиромашеним уранијумом, употребљаване графитне бомбе, што је изазвало тешке последице које се ни просторно ни временски не могу контролисати. Бомбардовање савременим убојним средствима уз велике људске жртве и велика разарања земље, нанело је огромну, непоправљиву и непроценљиву штету еколошком систему Србије и Црне Горе. Током агресије на делу је била отворена сарадња НАТО-а са терористичком ОВК, која је током бомбардовања и након доласка НАТО снага на Космет починила страховите злочине и масакре над цивилним становништвом и спровела ма-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

совно етничко чишћење. Починиоци свих тих злочина морали би бити изедени пред суд правде, али пред који суд.

Сједињене Америчке Државе и НАТО преко Хашког трибунала суде на основу лажних и исконструисаних оптужби легално изабраном политичком, војном и полицијском руководству тадашње Савезне Републике Југославије. А истинским кривцима, правим злочинцима, словеначким, хрватским, муслиманским и шиптарским сецесионистима, који су уз помоћ страних подстрекача започели рат и починили злочине неће бити суђено. Руководство Републике Српске Крајине и Савезне Републике Југославије је оптужено и суди му се за заједнички злочиначки подухват, али тадашње хрватско руководство, на челу са Туђманом, које је планирало и спровело масакр српског становништва и етничко чишћење више стотина хиљада Срба није ни оптужено за злочиначки подухват. Заборављено је убијање и клање Срба у Вуковару, Западној Славонији, Госпићу, Загребу, Книну и другим местима. Злочиначке казнене експедиције Бљесак и Олуја, бомбардовање колона српских избеглица од стране хрватских борбених авиона. Тај монструозни планирани злочин да би се створила независна Хрватска очишћена од Срба ће остати некажњен. Хашки трибунал је оптужио само појединце који су учествовали у том покољу Срба и етничком чишћењу.

Заборављена је и агресија хрватске регуларне армије на Босну и Херцеговину, коју је хрватско руководство признало. Али је зато Србија и Црна Гора, односно СРЈ оптужена за агресију на Босну и Херцеговину. Муслиманско руководство у Босни и Херцеговини, на челу са исламистом Изетбеговићем такође није оптужено за заједнички злочиначки подухват ради стварања етнички чисте исламске државе у Босни и Херцеговини. Заједно са тероистима Ал Каиде и муџахединима, муслиманска војска је починила страховите масакре над српским становништвом. Набијање на колац живих Срба, клање и одсецање глава за Карлу дел Понте нису били разлог да оптужи Изетбеговића и његове сараднике за злочиначки подухват, као ни највеће српско стратиште у Босни и Херцеговини, Сарајево, где су муслимани зверски побили око 10.000 Срба. Није се ни осврнуо Хашки трибунал на преко 1.500 убијених и унакажених Срба у Подрињу, које су ликвидирали сребренички муслимани. Силована су, мучена, клана и убијана српска деца, жене и старци. Мајке су са децом у наручју скакале у Дрину, у смрт, да не би живе пале муслиманима у руке.

Посебно забрињава надасве опасно понашање Хашког трибунала када се ради о догађајима на Косову и Метохији 1998. и 1999. године. Иако нема никаквих доказа за намерне масовне злочине наших снага безбедности, нити за етничко чишћење, подигнуте су оптужнице за наводне ратне злочине од стране војске и полиције на Косову и Метохији 1999. године, током агресије НАТО-а и тадашњег политичког, војног и политичког врха. Међутим, сем неколико изузетака нису подигнуте оптужнице против шиптарских терористичких команданата и злочинаца. Оптужена су и наша четири генерала који су тада били на челу снага безбедности на Косов и који су по важећем Уставу морали да бране земљу. Терористичке команданте попут Тачија и Чекуа, који су починили, заједно са својим терористима из ОВК, монструозне злочине и спровели етничко чишћење неалбанаца, Хашки трибунал не само да не гони, већ заправо штити. Од кључних терористичких команданата за сада је оптужен само Рамуш Харадинај, јер је чак и Карли дел Понте било немогуће да сакрије доказе о страховитим злочинима које је он починио. Пристрасним понашањем Хашки трибунал, односно Сједињене Америчке Државе и НАТО, ослобађају од одговорности терористичку ОВК и њене команданте за етничко насиље и злочине и оправдавају агресију, такозвану хуманитарну интервенцију а легитимне и легалне снаге безбедности Србије и Црне Горе проглашавају кривим за измишљене злочине и одбрану земље од тероризма и агресије квалификују као злочин. Одговорност и кривицу званичника Републике Албаније, која је годинама спроводила агресију на Србију и Црну Гору, на тај начин што је на својој територији организовала логоре за диверзантско-терористичку обуку, обучавала, наоружавала и илегално убацивала терористе, плаћенике и припад-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

нике своје армије и полиције на Косово и Метохију, а што је, по дефиницији агресије која је усвојена у Уједињеним нацијама класична агресија, Хашки трибунал и не разматра. Осудама политичког и војног руководства тадашње СРЈ за догађаје на Косову и Метохији, не само да би шиптарски терористи били ослобођени и награђени за тероризам, насиље и тешке злочине и етничко чишћење, а Сједињене Америчке Државе и НАТО ослобођени било какве одговорности за нелегитимну агресију, већ би било створено и оправдање за давање независности Косову и Метохији. Био би то први случај у међународној заједници, да је и оптужена и осуђена она страна која се бранила од сепаратизма и тероризма, а да је легитимном проглашена страна која је тероризмом, злочинима и етничким чишћењем желела насилно отцепљење територије и промену граница. Био би то опасан прецедан за међународну заједницу.

Да закључим осудама политичких и војних руководства Републике Српске Крајине, Републике Српске и Савезне Републике Југославије, а на основу прекрајања истине био би заправо осуђен српски народ као кривац за разбијање бивше Југославије и грађанске ратове. Била би оспорена и компромитована његова државотворна и национална идеја и доказана измишљена теорија да се ради о покушају стварања Велике Србије. Српски народ би био проглашен геноцидним, а на исти начин би биле осуђене и националне институције попут Српске академије наука и уметности, и Српске православне цркве. Из тога би произашла пацификација и денацификација српског народа и његово стављање под међународно старатељство као неспособног да организује државу и буде самосталан. Жиг лажне кривице и геноцидности ће, ако се то деси, носити генерације и генерације Срба. Дакле, резултат рада Хашког трибунала коначно треба да буде проглашење српског народа и његове државе злочиначким и кривце за ратове на просторима бивше Југославије. А српски народ је на просторима бивше Југославије жртва. Он је прогањан, мучен, силован, убијан, масакриран, протериван. Етнички је очишћено око 800.000 Срба са територије Хрватске, Федерације Босне и Херцеговине и Косова и Метохије. А онда је жртва још једном убијена. Убијена је истина у Хашком трибуналу. Оптужницама и осудом државног и војног врха Републике Српске Крајине, Републике Српске и Савезне Републике Југославије, односно Србије и Црне Горе, судбина српског народа била би запечаћена. Српски народ би био једини кривац за ратове на овим просторима и био би проглашен за злочиначки народ, а то никако не може бити наш национални интерес. Пресуде Хашког суда ће значајно утицати на будућност српског народа и његове државе, зато је витални национални интерес, за све снаге и појединце који желе да сачувају Србију, да се у Хашком трибуналу разоткрију преваре, фалсификовање чињеница и одбрани истина. А нема светијег задатка него бити чувар истине и правде. Зато смо данас овде, због генерација које долазе и због Србије. Нема Србије без слободе, слобода је без истине окована, једног дана истина ће победити, а Србија ће бити слободна. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем господину Дрецуну, реч има др Мила Алечковић, нека се припреми Гордана Поп-Лазић.

Др Мила Алечковић: Уважени скупе, часни оци, ви сте ту и кад нисте, даме и господо, драги пријатељи, истомишљеници или неистомишљеници, хвала вам прво на позиву. Ја сам овде и данас пред вама као слободно нестраначко, непартијско лице и као некакав представник европске српске дијаспоре. Али ми више нисмо фолклорна дијаспора, него овога пута говорим о овој теми која је наша тема данас са становишта једног веома јасног политичког покрета који смо основали, а то је Српско-европски неодогилистички покрет. Овај је наш покрет, да види велика Европа, Париз, Берлин, Москва, са нашим словима С.

Дакле, говорићу са тог становишта како ми гледамо на ове ствари. Када смо основали тај покрет, једно уважено високо политичко лице је одапело стрелу у мене, рекавши ми: А шта, ти би да вадиш из гроба адмирала Де Гола, зар то није превазиђено?, а онда сам ја одговорила: Све су

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

идеје у историји старе, односно све старе идеје су нове, а све су нове старе, само је питање кад се шта врати, у ком облику. Наравно, наша отаџбина касни у свему, па сам онда рекла: Господо, отворите лепо интернет, па погледајте страну на којој се најављује председничка кампања у Француској 2007. године, скромно, додуше, још и стидљиво, али већ негде се најављује, па погледајте под којом реченицом садашњи француски премијер иде у ту кампању. Отворите и наћи ћете ту лепу реченицу која гласи Један деголиста за Француску. То је званична кампања 2007. Ако ви стварно нисте у току, нешто није у реду, ми стално идемо у правцу обрнутом од историјског ветра. У тренутку док у централној Европи наши пријатељи, праве европске патриоте желе да се извуку из америчких војних канџи, у том тренутку Србија у њих хрли. У тренутку док у Европи поново говоре о изласку из НАТО војног савеза, Француска и није, то знате, Француска од 1966. године није у војном делу НАТО пакта, а предност тога је што није под командом америчких генерала него својих, а предност тога је да, када добије наређење да бомбардује цивиле, увек може тај товар да баца у море, што су они и радили.

У тренутку, дакле, док се Европа бори да се ишчупа из тога, па чак и француска министарка одбране каже да је то чисто економска експлоатација и терање европских земаља да купују америчку војну технологију без отварања тржишта Европи, у том тренутку наша отаџбина Србија жури да што пре постане члан те војне организације. Дакле, у свему апсолутно каснимо. Зато служимо ми, Срби Европе, да нешто о томе кажемо и да сведочимо. Ми се боримо за ту велику Европу, на линији Француска-Немачка-Русија. Наравно, Балкан је и у идеји деголизма најважнији, а Србија посебно. Ми се боримо против мале бриселске Европе којој је потребан исламски тероризам, нама он не треба и ми бисмо га чак могли и смирити, једино деголистичка Европа може да га смири. Данас догађаји у Француској говоре управо о томе. У Француској се заправо боре два кандидата, један је министар полиције необушовац, а други је наш премијер, деголиста. И све ово што данас видите је, у ствари, једна манипулација муслиманских деликвената.

Што се тиче суда, ја сам, као психолог, свој неки став о томе већ довољно рекла, и овде је речено са правне тачке гледишта шта је то. Оно што може да се дода, то је да је за нас психологе јасно да је реч о једном суду који је насиљан, који је једна садистичка манифестација моћи победника, суду који суди искључиво побеђенима, зарађеним племенима за које негде чека спремљен маршалов план. Тај суд није основан за Блиски исток, као што знате, иако је тамо рат почео 1967. године и још увек траје и пренет је у све земље света, али Хаг о томе некако не размишља, или не види просто да се на Блиском истоку води рат. За мене он чак није ни антисрпски суд, то је антицивизацијски и антиисторијски суд. Иако сте ви овде рекли да он води рачуна о историји, заправо то је само фалсификат историје. То је суд који не уважава народе, не уважава обичаје, не уважава традиције, суд који искључиво намеће једну редуccionистичку англосаксонску слику света и то ради на један јако бруталан начин. Како је Филип Грасе рекао за читав амерички континент, то важи, вероватно, и за тај Хашки трибунал, а о томе смо већ говорили, а он је казао – типична земља права, али без правде. Тако изгледа и тај суд и то сте ви већ све анализирали. Мени је као психологу занимљиво на који се начин то насиље спроводи и о томе сам довољно и писала и казала да ми стварно то личи на један средњовековни суд који је осудио Јованку Орлеанку и на који она, наравно, није ни одговарала, односно, на оптужбе, него је причала своју моралну причу с ону страну напада што на неки начин ради и осуђеник Шешељ.

То је, дакле, потпуно антицивизацијски суд, њега ништа не занима, не занима га ни узрок ни правда занима га само процедура и евентуално финансијски договор са сведоцима. За нас је то манифестација великог зла, али ја на то гледам као на један болестан патрљак и симптом фашисоидне слике света и сада долазимо на оно што је веома модерно или на гласу данас у Србији када се говори о фашизму, када сви говоре о фашизму и јављају се некакве адолесцентске групице.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Када је извесни, не могу да кажем ни колега, чуо да ћу доћи на овај скуп, то је била друга стрела уперена у мене, казао ми је – па шта ћеш ти на том скупу фашиста. Ја, наравно, нисам одговорила, мој одговор је данашњи долазак овде. Као неко ко је из антифашистичке породице и по мајци и по оцу и из Првог и из Другог светског рата, могу само да поставим питање зашто те моде причања о фашизму долазе. Сви ми знамо да је фашизам умро са Мусолинијем, о томе не треба ни причати, али шта ми заправо сматрамо под тим фашизмом, које зло се подразумева, концепција крви и тла, расизма, ксенофобије и вечних ратова на туђим територијама, да идемо редом.

Концепција крви и тла је старозаветна концепција, њу није измислио канцелар Хитлер, он је само технолошки усавршио. Читава Европа, кроз целу своју историју има геноцидне појаве, расистичке појаве, освајачке ратове, да бисмо данас, на прагу двадесет и првог века имали једну војну силу, земљу која нема спољну политику већ само војну и која води непрестано економско-нафтне ратове на свим туђим територијама. То је земља за коју је Волт Витман рекао: “неуспех какав свет није видео”. То је земља за коју је Артур Милер 1957. године био прозван, јер га је Конгрес питао – Зашто пишете тако трагичне ствари о Америци? То је земља коју су песимистички наслутили наши пријатељи Едгар Алан По и Марк Твен, довољно је њих читати. И та земља, та сила, себи дозвољава да на територију једне мале Србије баци једанаест хиљада тона уранијума и то не сматра нико данас овде фашистичким гестом. Та земља себи дозвољава да тражи да једино њени војници буду изузети од ратног злочина и појма криминала, и то нико не сматра фашизмом. То је концепција апсолутно више расе. Та је земља једина која је, као што сте чули недавно, у УНЕСКО-у, када је изгласана резолуција о поштовању народа и специфичности традиција, култура, ко зна која по реду, хиљаду и нека резолуција, али изгласана поново, једина земља која је рекла не, која је гласала против тога, зашто? Па зато што су изнад свега, зато што су управо они оличење те фашисоидне политике о којој ми данас овде у Србији причамо, говорећи о неким ошишаним адолесцентима, безначајним, наравно, који су за осуду, али нико не види узрок или нико не сме да каже шта је узрок.

Мене чуди како нико у овој Србији, оим, наравно, вас који сте на скупу, није питао – па добро, тај фашизам одакле данас долази, ако већ говоримо о њему у том облику. Видите, то ми у Европи смемо да кажемо и о томе причамо отворено. Ја, као Српкиња из Француске, могу да вам кажем да је Француска врло свесна и будна у том смислу. И наши пријатељи мисле ово што и ви мислите о Хашком суду. Хашки суд је болесни симптом једне фашисоидне слике света коју данас води велики левијатан о коме смо довољно рекли. Он је само болесна реинкарнација тог фашизма.

Наши пријатељи се боре против тога, немојте мислити да их немамо у Америци, и тамо их имамо. Ја сам поменула наше највеће пријатеље на челу са Марком Твеном, а Европа је та која јесте нека будућност и у коју се ми уздамо. Ја морам да правим апологију Европе јер долазим отуда и као Српкиња желим да вам кажем да ми постојимо, да смо слободни, да смо уједињени. Није исто Европска унија и Европа, сви то знамо, ми смо у тој борби за велику Европу која ће једина моћи да смири терористичке ратове, којој не треба ратни лоби, нити вечни економски ратови на туђим просторима и та Европа може да живи у било ком облику. Немојте мислити да је Брисел представник те Европе. Ви, наравно, знате да није. Али ми се боримо за оно што се већ ствара и наши пријатељи су веома, веома бројни. Они ће долазити. Барио је долазио, вероватно ће и неки други овде долазити и говорити шта очекујемо после те 2007. године у центру Европе, у Француској, у земљи која се највише бори против НАТО-а. Ви знате да је наш генерал дао рок од 21. фебруара до 8. јуна 1966. године НАТО трупам да напусте територију Француске. Нико овде то не може да учини, али ми желимо да охрабримо нашу браћу у отаџбини и да им кажемо да то постоји и да ће то време доћи. Било је овде питања вреди ли живети без правде, наравно да не вреди живот без правде, заиста не вреди, онда све постаје бесмислено и стварно се питате зашто да вегетирате ако се низашта не борите. А завршила бих речима једног деголисте са левице, јер деголизам има и левицу и де-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

сницу, деголизам имају и монархисте и комунисте, а то је Андре Манто, који је казао: "Живот не вреди ништа али ништа није вредно живота". А ако је повезан са правдом онда још више. Хвала вам.

Александар Вучић: Захваљујем се др Алечковић, реч има Гордана Поп-Лазић, нека се припреми професор др Милан Петровић.

Гордана Поп-Лазић: Даме и господо, поштовани учесници овог научног скупа, ако пођемо још од тренутка када је формиран Хашки трибунал за процесуирање кривичних злочина у бившој Југославији, сам генерални секретар Уједињених нација, у обраћању Савету безбедности писмено је признао да овај суд није формиран онако како налаже међународно право јер да јесте, био би формиран исто као и стални Кривични трибунал са његовим такозваним Римским статутом. Такође је рекао да је овај суд формиран као ад хок трибунал, што и јесте, а што је противно основним принципима кривичног процесног права. Овом суду дато је у надлежност да процесуира злочине који су се десили пре његовог формирања, што је такође противправно и то је тврдио. Следеће, да је овај суд већ у старту почео да крши један од елементарних правних принципа, који гласи нулум кримен сине леге – нема казне која није предходно предвиђена законом као таква.

Ако је он тада то изнео, поставља се питање зашто нико осим Српске радикалне странке др Војислава Шешеља не истрајава на овим позицијама, а кад кажем нико, не мислим на поједине интелектуалце, културне и јавне раднике, већ на званичнике, државне органе којима, изгледа, такав и тај Хашки трибунал уопште не смета. Истини за вољу, од оних који од 2000. године хране ту антисрпску творевину испоручивањем својих држављана, који дозвољавају да се у нашој и међународној јавности развија теза о српском народу као геноцидном, крвочном, монструозном, народу који је био у стању да у некаквим хладњачама са Косова и Метохије преноси лешеве наводних цивилних жртава и затрпава на разним локацијама у унутрашњости Србије, то се и не може очекивати. Жртва постаје злочинац, а злочинац жртва и још бива награђена за своје злочине.

У тим и таквим околностима, без елементарних људских права, као што је право да му суђење започне у примереном року, јер скоро је три године како је Војислав Шешељ у Хашком трибуналу, а суд и тужилаштво очигледно нису спремни да започну суђење због, то је свима јасно, неодрживости оптужнице. Војислав Шешељ као сведок одбране у процесу против Слободана Милошевића, објашњава пред целокупном светском јавношћу и оставља правној науци и историји да потврди његове ставове везане за историјске чињенице које су довеле до распада СФРЈ, да утврди историјску позадину укупног косовскометохијског проблема који траје више од 300 година. Даје одговор на питање како је дошло до тога да косовскометохијска средина, где је стопроцентно живео српски народ, постане етничка средина у којој ће Срби бити тако убедљива мањина и тврди да то није било спонтано нити мирно, већ увек насиљем провођено. Тако је, нажалост, и данас. Сви ми данас можемо да се сложимо око тога како је дошло до стране политичке интервенције у унутрашње односе Србије деведесетих година, а нарочито након потписивања Дејтонског споразума и уместо да у том тренутку скину санкције, прокламује се такозвани спољни зид санкција, категорија такође незапамћена у међународном јавном праву и то све док се, како кажу, не реши питање Косова и Метохије и сарадње државе са Хашким трибуналом. Стално неко условљавање.

Западне силе, у почетку, не доводе у питање интегритет Савезне Републике Југославије, али тенденциозно, у својим актима, рецимо Контакт група, не помиње нигде Србију. Траже аутономију за Косово и Метохију а не помињу да је Косово и Метохија саставни део Србије. Наравно, све је то тенденциозно, јер ако престане да постоји Савезна Република Југославија, што се и догодило, онда се то питање поново отвара, као што и јесте отворено, без обзира на Резолуцију 1244. Као да се налазимо у неком зачараном кругу. На све су то и Српска радикална странка и њен пред-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

седник др Војислав Шешељ упозоравали на време. Ја ћу само један пример, да се вратим на 1999. годину када је у Скупштини трајала дебата око прихватања плана Ахтисари-Черномирдин, шта је Војислав Шешељ говорио по том питању. Осврнуо се на тачку осам и рекао да се у тачки осам говори опет о "постизању привременог политичког оквирног споразума којим се обезбеђује суштинска самоуправа уз пуно узимање у обзир споразума из Рамбујеа". Намерно ово спомињем, због тога што је то једна велика превара. Настављам цитат – Ког споразума, пита Војислав Шешељ, из Рамбујеа? Да ли ту постоји неки споразум из Рамбујеа? Не постоји, нешто што нису потписале две стране не може бити споразум, нема споразума у праву без најмање две стране потписнице, без уговорача. Тамо где нема два потписника, нема споразума. А овде је само једна страна потписала. Какав је то споразум? Ко ће их спречити да то у целости примене? Када то примене на Косову и Метохији, када тамо учврсте сепаратистичку власт, онда иду на остатак Србије. Када њихове трупе једном дођу тамо, следећи ултиматум ће бити да пролазе слободно кроз Србију, да имају дипломатски имунитет, да долазе одозго, са врха, из Мађарске, преко целе Србије, да уз пут могу да се заустављају и тако даље. Када их једном навикнемо да прихватамо језик ултиматума, онда ту нема краја, како принципијелно да се супротставимо следећем ултиматуму. Ево још једног доказа да је све унапред испланирано. Ово нам се догодило пет година касније. Вук Драшковић, као што знате, потписује споразум са НАТО о проласку њихових снага кроз нашу земљу.

Ово сам намерно прочитала да убедим и оне који не верују који је опус и које су могућности једног политичара као што је Војислав Шешељ, који пет година унапред гледа у будућност и може да предвиди шта ће се догодити. Др Војислав Шешељ говори о жељи Београда за дијалогом и одбијање, албанских представника да у дијалог уђу и то под непосредним надзором и инструкцијама западних сила. Тражен је изговор који би у коначном исходу омогућио стационирање страних трупа на Косову и Метохији. Ставља нам се на терет обрачун са шиптарским терористима, а све до 1992. године, до доласка Гелбрајта у Приштину и америчка администрација их тако назива, касније, по вољи оних који креирају свет УЧК више није терористичка организација већ штићеница западних сила. Након акције наше полиције у лето 1998. године, скоро све терористичке групације су биле сузбијене, али ту се опет појављује, мисија ОЕБС под руководством Вилијема Вокера, који их поново окупља, ставља под своју заштиту и припрема да служи као НАТО пешадија у предстојећој агресији.

Сада смо поново у фази да преговарамо и решавамо статус Косова и Метохије, тражи се од парламента мандат за преговоре, али стрепимо, стрепимо зато што знамо да су до сада погазили и Кутиљеров план и Дејтонски споразум и Резолуцију 1244 и фактички оно што је потписано врло брзо је бивало на нашу штету и није се поштовало. Босна и Херцеговина се претвара у унитарну државу, војска је проглашена јединственом, отели су Републици Српској и полицију и сада долази до деструкције ентитета. Републику Српску Крајину више готово нико и не спомиње. Сведоци смо бројних прекрајања историјских чињеница, а једн од њих јесте и Сребреница, коју покушавају да прикажу као најмонструозније дело српског народа, потпомогнути бројним, назови борцима за људска права у земљи оличеним у невладиним организацијама које су, наравно, то није тајна, на платном списку туђих влада. О позадини тог догађаја говорио је исцрпније господин Дреџун па вас ја не бих тиме даље замарала.

Војислав Шешељ у свом сведочењу тврди, на основу неспорних чињеница, да је почетком 1993. године Сребреница већ била заштићена зона Уједињених нација, али трупе Уједињених нација нису ништа учиниле да разоружају муслиманске јединице у Сребреници иако им је то била обавеза. Муслиманске снаге проваљују у српска села, а последица је велики број српских жртава. Те жртве данас мало ко спомиње, Срби немају право на жртве. Апсолутно је јасно, када са ове дистанце погледамо, да је агресија против Југославије ишла у фазама. Прво су западне силе, потпомо-

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

гле словеначки сепаратизам, па хрватски, док нису довели до егзодуса скоро комплетног српског становништва. Затим је на ред дошао муслимански сепаратизам у БиХ до Дејтонског споразума, тек тада на ред долази Косово и Метохија, иако је то првобитно био циљ број један. А онда је уследио Рамбује, када нам је свима постало јасно да ће доћи до војне интервенције и да се НАТО неће либити ничега због својих, пре свега геостратешких интереса на подручју Косова и Метохије, јер то је само једна важна тачка као упориште за даље покушаје разарања Русије. Друга тачка је у централној Азији, а трећа у Украјини. То је тај стратешки интерес, а други је, наравно, економски, који не треба занемарити, природна богатства која се на Косову и Метохији налазе. Без обзира на све недаће које су задесиле српски народ, и онај са простора Републике Српске Крајине и онај у Републици Српској и на Косову и Метохији, Војислав Шешељ из Хага поручује да ће се његова Српска радикална странка увек залагати за Велику Србију, што подразумева јединствену српску државу у коју ће бити укључене све српске земље и главнина српског народа без обзира на вероисповест, као и да је Косово и Метохија смисао опстанка српског народа. Очигледно је, каже Војислав Шешељ, да та борба није завршена, али ако је не заврши наша генерација, остаће нашим синовима, нашим унуцима. Косово и Метохија морају остати у српским рукама. Ово је смисао постојања Српске радикалне странке, поручује Војислав Шешељ. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем госпођи Поп-Лазих, реч има проф. др Милан Петровић, нека се припреме Горан Петронијевић, др Урош Шуваковић и др Зоран Бингулац.

Проф. др Милан Петровић: Поштоване даме и господо, ја бих у овом излагању које је саставни део фалсификовања историјских чињеница пред Хашким трибуналом, посебно у оптужници против проф. др Војислава Шешеља, указао на један веома важан акт из римокатоличког црквеног права, а то су псеудо-Исидорови декрети из деветог века који су, дефинитивно, настали између 847. и 852. године, међу којима најважније место заузима такозвана Константинова даровница. Зашто су ти псеудоисидорови декрети толико важни. Највише због тога што су они највећим делом фалсификати. Међутим, ти фалсификати имали су за циљ да припреме отцепљење римокатоличке цркве од православне и то је њима постигнуто.

Поменуто Константинова даровница такође је један фалсификат и многи сматрају највећи фалсификат у историји човечанства. Наиме, папа Стефан Трећи, који је владао између 752. и 757. године, отишао је код франачког краља Пипина Трећег и подастро му један текст, један документ у коме стоји да је цар Константин Велики, који је увео толеранцију хришћанства у четвртном веку, био излечен од куге и покрштен од стране папе Силвестра и као накнаду за то Константин му је дао цео запад, град Рим, дао му је царске инсигније, право које се односи на све римске папе да постављају и смењују владаре на Западу. Франци, који су били неписмени, поверовали су томе и папска моћ је на тај начин стекла легитимитет. Већ у шеснаестом веку протестанти, али и католици, су дошли до закључка да је Константинова даровница фалсификат, али Константинова даровница одиграла је своју функцију. Установљена је неограничена власт и у вери и у политици папа на Западу.

Хоћу да кажем да то има значај утолико што показује да се цела западна политичка и културна сила заснива на једном фалсификату, на једној лажи. И стално, када је Западу, посебно римокатоличкој цркви то било потребно, лаж је инструментализована и искоришћавана. Говори се, сасвим оправдано, да је Хашки трибунал инквизиторски суд, а ево једноставног објашњења. Инквизиторски суд римокатоличке цркве који је посебно гонио вештице никада није тежио за истином, пазите, стотине хиљада људи, посебно жена, било је спаљено на ломачи због наводног пакта са ђаволом. Међутим, никада пакт с ђаволом ниједан није презентирао, нико никада није видео написан пакт са ђаволом, него је главни инструмент било признање. Оптужени су мучени, одно-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

сно, оптужене су мучене док не признају да су потписале, односно, потписали пакт са ђаволом и тиме би било све завршено.

Тако и овај Хашки трибунал, њему не треба истина, докази материјалних српских злочина за које Србима суде су врло проблематични. Постоје неки злочини, али као појединачни случајеви, међутим, неки масовни злочини, геноциди, уопште не постоје и нису доказани, али се зато оптужени Срби, ево видимо Шешељ, већ три године држе у затвору, и не само он, да би се сломили, да би пристали на неку нагодбу са судом и да би, ето, сами себе осудили тиме што ће признати своје наводне злочине. Да признају ето оно што је некада био уговор са ђаволом, дакле нешто што уопште не постоји.

Ја сам својевремено анализирао већ помињану пресуду генералу Душку Тадићу. Генерал Душко Тадић, који је био оптужен за извршени наводни масакр у Сребреници је порицао кривицу, одбијао је да призна кривицу и знате како су га осудили, осудили су тако што су фабриковали један документ а то је трака коју су снимили наводно обавештајни официри муслиманске армије Босне и Херцеговине. И та трака је била довољан доказ да се генерал Душко Тадић осуди на дугогодишњу робију. Ја сам погледао мало то и одмах ми је пала у очи једна потпуна неистинитост која произлази одатле да су Срби, чији су разговори снимљени, исти људи, час говоре ијекавски час говоре екавски, час говоре икавски, што је сасвим немогуће. Али то је суду било довољно, јер у лингвистичке финесе се они нису упуштали. Ево, зна се да Срби говоре или ијекавски, или екавски али никада заједно и екавски и ијекавски, не мешају га. Икавски говоре углавном Срби католичке вере, а муслимани да говоре претежно ијекавски и донекле, понегде и икавски. Ево видите како се понавља онај стари уговор с ђаволом и они стари фалсификати којима прибегава Европа, тачније западна Европа. Исто тако, ако погледамо и оптужницу против војводе, професора др Војислава Шешеља, у тој оптужници је врло интересантно, никад се не каже да су Срби прогањани, само су прогањани Хрвати и муслимани. Срби, каже, када се анализира случај Хртковаца, су само расељени из других делова Југославије. Молим вас, они негирају једну ноторну чињеницу, па бар да је један Србин протеран, не, ниједан Србин није протеран он је само расељен.

Даље, Војислав Шешељ у случају Хртковаца оптужује се да је држао један запаљив пропагандни говор којим је изазвао протеривање Хрвата из Хртковаца. Међутим, сасвим нешто друго се догодило. Шешељ је у Хртковцима прочитао имена оних Хрвата из Хртковаца који су отишли да служе у усташким зенгама. Дакле, опет један фалсификат о коме се уопште не води рачуна. Даље, сама оптужница се заснива на једном необичном кривичном делу, на заједничком злочиначком подухвату. Шешељ се гони за такозвани заједнички злочиначки подухват. Молим вас, ни у једном праву у континенталној Европи не постоји кривично дело заједнички злочиначки подухват, зашто, како онда да дође до гоњења Војислава Шешеља за једно такво дело.

Дакле, суд га је измислио, то је, дакле, ретроактивно гоњење за једно кривично дело. Да би неко одговарао за једно кривично дело, он мора да је то кривично дело починио у време када је то кривично дело било прописано. Заједнички злочиначки подухват је тек накнадно уведен специјално да би се осудио проф. др Војислав Шешељ. Има, додуше, у англосаксонским правима једно кривично дело које се назива конспиренси, конспирација, завера. Међутим, ја сам погледао мало, код конспирације се тражи да постоји споразум учесника, договор, међутим, Шешељ у свом одговору на оптужницу каже – ја не само да нисам имао договор са тим људима који су наводно учествовали у заједничком злочиначком подухвату, него сам тражио чак и њихово стрељање и наводи Кадијевића, Благоја Ацића и још неке генерале. Напомињем само следеће: ретроактивност је таква једна тешка повреда кривичног права, да су Немци одбили да признају Нирнбершку пресуду у делу где се ради о осуди за агресивни рат. Јер агресивни рат у тренутку је био уведен тек 1945. године као кривично дело, а дотле није био познат. Замислите, Немци, који су били највећи ратни

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

злочинци, они сада дрско, њихови судови одбијају да признају Нирнбершку пресуду и нико од савезника који су седели и судили тада Немцима, ни Сједињене Америчке Државе, ни Велика Британија, ни Француска, ни Русија ни оштећени Израел, ништа не кажу против тог суда, нико не дира немачки суд. Немци су то смели да ураде. Из овога бих ја извео и следећи закључак: Шешељ је веома далековид, он чак именује и неке починиоце кривичних дела са стране Срба, а нарочито имајући у виду тадашњи КОС и ЈНА и неке његове челнике, генерала Александра Васиљевића и неке друге Хрвате.

Шта хоће Шешељ? То је једна порука будућности. Једнога дана кад Србија буде слободна земља, а ја мислим то ће бити тек онда када у Србији радикали буду добили већину, ми ћемо имати своје слободне судове који ће огласити неважећим пресуде изречене у Хагу. Ако су Немци могли да кажу да су неважеће Нирнбершке пресуде, имамо ми право да кажемо да су неважеће, јер пазите, Немци су починили стварне злочине, ови злочини за које се суди у Хагу, велико је питање, да ли су били извршени. О томе такође треба говорити. Ту је једна далековидост Шешеља, он нам сугерише да ћемо онда ми имати своје судове који ће поново испитати све ове случајеве и осудити праве ратне злочинце овде, којих је сигурно било. Да додам само, завршавајући ово правно излагање, да нама утолико пре није место у Европској унији. Европска унија као читав политички, културни, црквени састав, као црквено, политичко и правно устројство Западне Европе почива на лажи. Ми смо, међутим, народ истине, какви да смо јадни, бедни, понижени, ми смо народ истине. Нама, као народу истине, није место у том систему лажи. Можемо само потпуно да изгубимо себе и своју суштину. Са тим аргументима треба да се појавимо пред онима који нас позивају у Европску унију. Захваљујем што сте имали стрпљења да ме слушате.

Александар Вучић: Захваљујем професору Петровићу, реч има Горан Петронијевић, нека се припреми др Урош Шуваковић и др Зоран Бингулац. Изволите, господине Петронијевићу.

Горан Петронијевић: Драга господо, драги пријатељи, част ми је и задовољство да сам по трећи пут међу радикалима поводом овако дивних тема. Захваљујем се свим радикалима, поготову Одбору за одбрану господина Војислава Шешеља на организацији оваквог једног скупа. Ово је напосто, у овом мраку и у овој тами информативној у којој ми живимо као обичан свет, као обичан народ, један прозор у истину. Хвала вам, ја сам убеђен да би радикали овај скуп организовали и да професор др Војислав Шешељ није тамо где јесте, због тога што су превасходно Срби.

Даме и господо, злочин је универзална категорија. Нема никога на свету ко може другачије да тврди. Когод другачије тврди, тај не говори истину, а ко не говори истину демантоваће га историја. Историја је некад много спорије ишла, требали су векови, деценије да прођу да се за једну чињеницу, потврди да је неистина. Данас је то много брже и ја сам оптимиста, за разлику од неких мојих претходника, предходних говорника, да ћемо и ми доживети да се многе ствари од овог данашњег црнила у коме живимо, промене. Ако је злочин универзална категорија, она подразумева и за собом повлачи управо то да се злочин и универзално кажњава, без икаквих селекција. Није важно ко је кога убио, како га је убио, важно да га је убио, да је извршио злочин и тај злочин мора да се казни. Прошло је време да је робовласник могао да убије свога роба, да је белац могао да убије црнца и тако даље. Надамо се искрено да до тога неће доћи, мада неке тенденције у развоју савременог кривичног права иду чак и ка томе. У првом реду мислим на ово што су и претходници помињали, а то је овај војни елитизам који се јавља кроз захтеве НАТО да се у свим земљама у којима су стационаране њихове снаге њихови припадници изузму из могућности кривичног прогона у матичним земљама у којима се налазе.

Дакле, ако је тако, да неко ко је извршио злочин треба да буде кажњен, прво ја као Србин исто то тражим да се учини према сваком припаднику мог народа који је злочин извршио. Оно што

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ме страшно љути, што ће врло брзо историја показати и доказати да је нетачно, а ми смо многе чињенице данас чули, то је то да се злочин намеће лажима. То је оно чега се треба плашити. То треба одвојити од овог става који сам малочас рекао. Дакле, нека буду кажњени сви Срби који су починили злочине, али не никако сви Срби зато што су Срби и не никако сви они који нису починили злочине, а злочини им се намећу, због неког историјског тренутка у коме се тренутно налазе.

Да је Хашки трибунал, кога се бојим да назовем судом, јер је то једна квази судска институција, управо једна институција која је у највећем и најширем облику нарушила ово начело универзалности злочина и кажњавања за злочин, за то постоје многобројни примери. Не треба много гледати, не треба много бити паметан, треба узети само статистичке податке и погледати колико је Срба у Хагу, колико је оптужница против Срба на свим просторима ове несрећне бивше Југославије, па ће се видети да ту нека селективност постоји. Некоме ко не зна шта се догађало на овим просторима ће већ бити јасно да ту нешто није у реду. И видеће се да она формула којом је започето разбијање Југославије тадашње, односно бивше СФРЈ, осамдесет посто Срби, а двадесет посто сви остали, се примењује и у раду Хашког трибунала. Дакле, осамдесет посто ће бити криви Срби за све, а двадесет посто ће бити кривица која ће се расподељивати међу Хрватима, муслиманима, Албанцима и тако даље. То је нешто чему Хашки трибунал тежи, то он практично и остварује, јер како другачије објаснити да је српска војна елита у Хагу, а да у Хаг нису били позивани, у оно време бар док су живи били, и Алија Изедтбеговић и Фрањо Туђман и многи њихови генерали. А ево сада у најновије време имамо потврду тога, то је управо однос према албанским сепаратистима, односно њиховим вођама, терористима, у првом реду према Агиму Чекуу, према Харадинају и тако даље, и тако даље.

Харадинај је оптужен, даме и господо, просто да би се правила нека равнотежа, да би се укључивали у тих двадесет посто кривице, па да и Албанци закаче један мали део кривице, да се не каже – ето баш сви сад виде да смо необјективни према Србима. Управо због те мале равнотеже закаче по некога, па два три Албанца узму и тако даље. Међутим, када се погледа зашта је Харадинај оптужен, за који временски период је оптужница ограничена у односу на Рамуша Харадинаја, у односу на што се догађало у Метохији, где је он био господар живота и смрти, не српска полиција, не српска држава, не закон, него Рамуш Харадинај и његове банде. Дакле, када се погледа да је његова делатност ограничена на неколико месеци, март 1998. године, октобар, новембар 1998. године, дакле до припрема за бомбардовање, а из тога када је његова УЧК на територији Метохије извршила најстравичније злочине и када су злочини чињени и над Албанцима, а превасходно над Србима и кад су се, у једном периоду злочини УЧК поклапали са злочинима НАТО на том простору, нема оптужнице за Рамуша Харадинаја, он тада више није злочинац, он је тада савезник, он се бори заједно са онима који сада суде. Дакле, ако би Рамуш Харадинај био оптужен за период март 1999. године па на даље, онда би Рамуш Харадинај по заједничком ратном подухвату као облику одговорности морао да одговара заједно са америчким генералима који су наредили бомбардовање албанских колона и тако даље. Да подсетим, ту је преко 250 албанских цивила, претежно жена и деце спаљено напалм -бомбама којима су Американци гађали, да би после рекли па то су учинили српски авиони, а сви смо се уверили и хиљаде доказа у том правцу има ко је то урадио. И још нешто, нису случајно гађали те колоне, није то било која колона, и ту је селективност вршена. Гађане су, даме и господо, колоне које су се враћале, то су Албанци који су се враћали са границе, које је војска и полиција убедила, гарантовала им безбедност и рекла им – молим вас, вратите се вашим кућама. То је био задњи покушај војске и полиције да се спречи манипулација избеглиштвом албанског народа да би се показала оправданост бомбардовања и рата против Србије. Они који су се одлучили да се врате, три од таквих десетак колона које су биле у повратку, биле су бомбардоване. Дакле, ниједна није бомбардована колона, ни случајно, ни како они кажу као колатерална штета,

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

које су одлазиле према граници, неког напротив, оне три које су се враћале. Због чега? Да би се остали заплашили да то више не раде. Да по диктату УЧК и НАТО-а напусте територију Косова и Метохије и да на тај начин исценирају хуманитарну катастрофу која је формално била оправдање за вођење онаквог рата какав је вођен против нас.

Дакле, нема Агима Чекуа у Хагу, Рамуш Харадинај је пуштен из Хага, ено га шета Косовом, чак се око тога бије битка у Хашком трибуналу међу, ајде да кажем правницима, да ли да му дозволе да се бави политичком активношћу или не. Па то је нешто, то је једна од највећих увреда коју сам ја као правник могао да чујем из уста тих и таквих правника Хашког трибунала. Пазите, човека без обзира да ли је тачно то што је учинио, ми знамо да јесте али чекај мало нек се то докаже, нећемо бити као они, нећемо тврдити да је Рамуш Харадинај крив, нек се то докаже. Бојим се да Хашки трибунал није тај суд који ће то доказати на адекватан начин. Али макар и тамо. Али замислите човека који је за те и такве злочине оптужен, сада размишљати о томе да ли да му се да да води политичку борбу или политичку активност на Косову, у тренутку када се ово догађа са Косовом, па то је просто невероватно. То је просто невероватно. Знамо какав третман имају Срби који се пусте из Хашког трибунала да се привремено бране са слободе, односно да бораве на слободи, условној слободи, онаквој каква јесте слободи, питање је да ли је та слобода овде у Србији онаква каква би иначе требало да буде. Дакле и ту постоји селективност, постоје огромне разлике и не може нико да ме убеди и ја вас молим не дозволите вас да убедете, без обзира на сву ову медијску хајку која се против нашег здравог разума води да пред Хашким трибуналом одговарају сви који су починили злочин. То није тачно. Одговарају превасходно Срби, одговарају због тога што је то сада тренутак новог светског поретка, због те фазе изградње новог светског поретка.

Хашки трибунал је настао као једна својеврсна, рекао бих, империјалистичка инвазија америчког англосаксонског права на Европу. Нико не може, такође, да ме убеди као правника и ако потичем из овог, да кажем европског права да је англосаксонско право боље, сигурније, квалитетније од европског права. Европско право почива на Римском праву, старо је неколико хиљада година, неколико хиљада генерација је у историји људског друштва, европски систем изграђиван је на том праву. Сада ће доћи англосаксонци, односно долазе англосаксонци који у свеопштој империјалистичкој инвазији, значи од војне, политичке, економске, долази до правне, а то је да сада треба да нам покажу да наш правни систем, који је владајући у Европи, не ваља него ће нам они показати како се на основу једне пресуде или чињеница које су утврђене у једној пресуди може донети низ других пресуда. Па ако се утврди да је та чињеница лаж, а најчешће јесте, и манипулација, онда видите какве су све ове остале пресуде које ће у низу бити донете. То је нешто о чему Европа мора да брине. Мене радују овакви гласови које сам малочас чуо од наших људи из Европе, да се и Европа буди. Када ћемо ми то учинити ја не знам, ја се надам да ће овакви скупови бити један подстрек другим људима да почну да размишљају на овај начин и у овом правцу. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Петронијевићу, реч има др Урош Шуваковић, нека се припреми др Зоран Бингулац.

Др Урош Шуваковић: Поштоване даме и господо, назив данашњег нашег научног скупа јесте: "Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала с посебним освртом на оптужницу против др Шешеља". Овај назив је тачан, али је недовољно обухватан. Хашки трибунал не фалсификује само опште историјске околности, он наравно, чини и то, али он фалсификује и конкретне посебне и појединачне историјске чињенице. Примере за то су навели академик Чавошки и мр Ристивојевић и други, потом, на основу тако кривотворених посебних и појединачних чињеница, методом индукције се изводи и фалсификована историја. Дакле, лажне премисе, лажне конклузије. То фалсификовање се врши, колико сам ја успео да уочим, на три начина. Најпре кроз потпуно игнорисање конкретних историјских чињеница, оних које се не

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

уклапају у њихову концепцију и њихов наум. Затим, кроз лажну интерпретацију одређених чињеница, одређених факата, њихово прилагођавање и стављање у погрешан историјски контекст и коначно кроз измишљање појединих чињеница које се никада нису десиле.

Дакле, може се утврдити да Хашки трибунал не фалсификује само опште историјске чињенице већ он фалсификује историју у целини. Фалсификовање целине наше историје најочљивије је у процесу који се води против председника Милошевића, најочљивије је у оптужници која је подигнута против проф. др Војислава Шешеља. Значи, безбројни примери кривотворења историјских чињеница доводе нас до творења неке нове историје коју смо ми као држава и народ наводно преживели. То је хашка историја. Она нема везе са стварном историјом али има и те какве везе са тамошњим илегалним Трибуналом. Мислим зато да је веома важно да се историчари супротставе писању те нове, хашке историје. Они то треба да учине инсистирањем на утврђивању стварних чињеница, онаквих какве те чињенице јесу како су научно-историјски утемељене, при том игноришући кривотворитеље.

Међутим, мора се уочити још једна ствар. Није циљ Хашком трибуналу да кривотвори историју ради ње саме, они кривотворе српску историју да би кривотворили прошлост, али као темељ нашег укупног постојања и наше духовности. Ти хашки кривотворитељи историје имају и овде своје помагаче, у земљи. Ту хашку историју, они имају задатак да наметну нама, нашој деци, нашим поколењима и поколењима која долазе, која стасавају, јер је потребно да читав српски народ прихвати хашку историју као сопствену и не само то већ да се читав народ покаје због злочина за које је та хашка квазиисторија наводно утврдила да су их Срби починили. Најдрастичнији пример таквог захтева је фалсификовање догађаја у Сребреници. Дакле, није циљ историја већ је циљ садашњост.

Хоће у садашњости Србима да наметну кривицу за нешто зашта нису криви и да због тога казне нашу земљу и нашу нацију, да јој одузму право на садашњост и право на будућност. Морамо бити свесни тога да, фалсификујући нам историју, одузимају нам право на будућност, одузимају нам право на садашњост и морамо водити једну снажну и осмишљену активност да се том њиховом настојању супротставимо. Хвала лепо.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Шуваковићу, реч има професор др Зоран Бингулац, онда бих замолио великана нашег глумишта Данила Лазовића да узме реч.

Проф. др Зоран Бингулац: Браћо и сестре, даме и господо, уважавајући време ја ћу у овом простору слободоумног света изнети моје скромно размишљање о теми научног скупа. Заиста је тешко данас бити прави Србин, борити се за националне интересе, а не бити уз Српску радикалну странку. Нама сасвим одговара улога дежурног борца за виталне националне интересе. Најлепши сан у Србији данас је да се пробудите и пред зору да сањате да сте у Хашком трибуналу као и наше вође, јер тамо је српски народ и слажем се са уваженим претходником који је рекао да је тамо слобода, а овде је колонија. Не треба правити разлику између полуколоније и колоније него довести на власт људе које подржава српски народ.

Нама озбиљне државне и међудржавне послове воде људи који имају мање гласача него што може да стане у ове ходнике, колико остане кад Српска радикална странка направи научни скуп. Као што тема овог научног скупа произлази из теме нашег првог научног скупа у организацији тима за одбрану проф. др Војислава Шешеља, тако и моја тема коју ћу писмено образложити и предати данашњем председништву произлази из теме коју сам тада обрадио. Наиме, ја посматрам фалсификовање историје, надоградњу историје, преправљање историје, како су рекли наши најумнији правници не само као циљ, него као потребу и као средство. Прво, ја сам рекао да је Хашки трибунал бити самоуништен због његовог патолошког начина мишљења. Због тога што мора да

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

докаже немогуће, да полазне претпоставке треба да докаже измишљеним лажима. Зато се јавила потреба да се конструишу квази -науке, алтернативне науке. Историја је била згодна за тако нешто зато што је потребан одређен проток догађаја да би се историјске чињенице доказале и сагледале из правог угла. Тако је фалсификовање историје потреба и последица фалсификовања свих наука које се јављају у Хашком трибуналу, а потпуна последица овог првог што сам рекао, патолошког начина мишљења. У образложењу такозваног историјског контекста догађаја у Хагу су отишли шест векова уназад. Ја мислим да је то кратко. Можемо очекивати да се врате до времена Стефана Немање и Светог Саве и видећемо како они, ти свети ликови изгледају у њихови главама. У том смислу стазе хашке воде никуда, то су стазе без смисла.

Међутим, могу да вам кажем да у поједним дипломатским круговима, то је озбиљна варијанта која се разматра, тражи се излаз из овог зла у који су сами ушли, из тог политичкомондијалистичког блата насталог крајем прошлог века из кога је и изникло овај такозвани квази-суд. Тражи се алтернатива, па да не дође до пресуде Слободану Милошевићу председнику Србије и Југославије, и друго да не дође до суђења др Војиславу Шешељу. То је разуман циљ, међутим, шта урадити са блатом које су оставили иза себе. У том смислу морамо бити свесни свих алтернатива које могу да настану. Наша основна брига треба да буде да јачамо њихов слободарски дух, посебно да се бринемо о њиховом здрављу, јер то је оно што ти злотвори имају као један једини разлог, јер су они тамо у тим ћелијама, а њихов слободарски дух, слободарски дух српског народа и истину, они су свесни да не могу уништити и да не могу савладати.

На крају желим да се обратим породицама наших јунака који су тамо, наших хероја који се налазе у Хашком трибуналу и да им поручим, њиховим породицама, њиховим супругама, њиховој деци, њиховим унуцима, да се поносе што имају такве јунаке и да брзо у Србији долази дан, већ почетком следеће године, када ће на власти бити Српска радикална странка и када ће бити изражени интереси српскога народа. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Бингулцу, реч има Данило Лазовић, а замолио бих мр Слободана Стојановића да се припреми.

Данило Лазовић: Господо, српска браћо и сестре у Христу Богу живоме. Хвала вам на позиву, хвала вам за ову прилику да се придружим свима вама који сте, као и ја, забринуте за будућност наше деце. Како је кренуло, ми смо на привременом раду у сопственој земљи. А ми имамо Светог Саву, Светог Петра Цетињског, ту не мислим само на битку са Прусима, која је врло ефикасна била, шест хиљада Турака у једном дану и Махмут-пашу као посебног потурицу. Ту не мислим на поп Луку Лазаревића и проту Матеју, који су ефикасно водили коњицу на Мишар, има ту једна дивна реченица, прота не може да сиђе са коња и само добаци – дај сине, баци белегију да наоштри... Пре свега мисли на животворне каноне наше вере православне која нама омогућава да не скренимо и да не забасамо. Канон јесте животворан зато што даје живот, даје нашој мисли сигурност, животворило га је време, потврдило. По две хиљаде година канон сваки наш траје. Један од таквих канона је и онај који се односи на наше суседе Латине. Латини су старе варалице, пише у песми. Да су старе не морате проверавати, а да су варалице сигурно је време доказало. Ово ако данас погледате, исто како је нашој браћи у Ораховцу, онде око нашег храма или како је у Хочи, онде у жици где је ограђено дванаест анђеоских храмова из времена Душана и Милутина, како је њима у том логору, тако је исто и у логору који се зове Хаг. Исто је тако у логору који се налази у Книну и око Книна, ако се, не дај Боже, који Србин врати. Исто је тако у логору који се стицајем околности зове Београд.

Велики је ово логор који су нам они организовали не питајући никога. Наш окупатор, преко оних који су колаборационисти у овој ствари, нас жели повести у Европу. Постоји стара средњо-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

вековна казна да се живи, над којим је будућност, везује за већ мртвога да ноћ проведе ланцима везан. Наш Матија Бећковић је направио једну дивну песму о тој ствари. Сада је на делу та средњовековна казна да нас, пред којима је будућност, над христолике, који имамо потребу да се загледамо у Бога живога, животворног, православног, желе да веже синциром за мртвога. Нема страшније казне.

Погледајте шта они раде, отворите телевизије, погледајте њихове болоњске конвенције, они желе да облесаве овај народ да би га тако облесављеног у неком мраку Мачве, ко у Првом светском рату на нека вешала окачили. Будућност наша је једино кроз Српску православну цркву и благослов нашег патријарха. Ко нема благослов патријарха, има Јусуфс Спахића, ко нема Јусуф Спахића Солану има сигурно. И овде, да је Србија колико врх Авале, за њих би била велика. И ако Русија није велика, ни Србија не треба да је велика али зато мора да је висока. Висока као Високи Стефан. То је оно где ми треба да идемо и ми треба да се од њих научимо да бринемо о свом интересу како они брину о свом и да са њима једноставно само тврдо преговарамо, али за то ми немамо сада никаквих могућности, јер је овде на делу једна темељна окупација. Али, хвала Богу, ми бар имамо искуства са окупатором и са окупацијом. Ја предлажем да се обавезно у кућну додатну наставу уведу искључиво хајдучки циклус песама епских. Хвала.

Александар Вучић: Хвала Данилу Лазовићу, реч има мр Слободан Стојановић, нека се припреми Драгољуб Томашевић, а за њим Љиљана Булатовић и др Александар Растовић.

Мр Слободан Стојановић: Уважене даме и господо, тема је заиста преширока, нажалост, на чему свакако не бих замерио организатору него самој теми, да не кажем садржају оног што чини тему, заиста је безброј ствари о којима можемо причати. Било би неопходно мноштво оваквих скупова да се тема макар и у једном мањем делу исцрпи. Покушао бих да будем заиста кратак, но чини ми се да ме моје ипак дугогодишње искуство у раду са Трибуналом обавезује да вам заиста кажем пар напомена више, које сматрам пригодним овом приликом.

Дакле, о овим неистинама и фалсификатима може се говорити и са становишта самих чињеница односно самог факта који се приказује неистинито, а богами доста и о самим методима. Често се то чини веома перфидно и лукаво, некад путем неприродног издвајања одређених догађаја контекста, а некад заиста директно и отворено.

Своје ангажовање по предмету логор Омарска почео сам фебруара 2000. године једним писменим поднеском којим је требало признати да неоспорне одређене историјске чињенице по специфицираном предлогу Тужилаштва, мислим да је већ било колега и претходника који су о томе говорили. У том поднеску скоро ништа нисам могао прихватити из предлога Тужилаштва. Посебно је био интересантан предлог Тужилаштва да се учини неспорним да су се Срби у средњем веку стално борили против Турака и да су кроз те сукобе бранили хришћански свет. Наизглед звучи врло примамљиво, међутим, само наизглед. Када се добро размотри контекст, види се да су тиме желели изградити добар основ за осуду и утврђење чињенице да су Срби у Босни први почели рат и да у њиховој вековној мржњи према муслиманском свету стоје корени тог сукоба. Стога сам одговорио да ни то није тачно, помињући да је највећи српски јунак Краљевић Марко био турски вазал и да је погинуо борећи се за Турке, против хришћана у бици на Ровинама 1935. године, дакле против влашког војводе Мирче. Након пар дана у Хагу се пред судским већем расправљало и о том поднеску, ја сам још био у Београду, а мој колега као адвокат у предмету који је био присутан ми је рекао да је судија био јако љут, не само на мене, него и на ову историјску чињеницу, јер му очигледно квари концепцију, концепцију осуде наравно. Али колега је под притиском морао да повуче тај поднесак. Дакле, сматрам да овакве конструкције Хага треба бескомпромисно рушити.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Нешто касније сам, преузевши тај исти метод од Тужилаштва, ја понудио Тужилаштву да учинимо неспорним одређене чињенице, на пример редослед формирања националних странака у БиХ. Опште је познато да је прво формирана ХДЗ, затим СДА па тек онда као одговор на ове прве две и СДС, међутим, Тужилаштво је такву понуду одбило. Сад ћу још једном нешто рећи о Сребреници, али заиста чини ми се на један доста посебан, можда оригиналан, бар мени оригиналан, начин. Године 1945, Немачку су бомбардовали Енглези, па и Американци и побили десетине, ако не и стотине хиљада Немаца и ту је почетак, да нагласимо, почетак али и крај приче. Алудирам и на Сребреницу. То су несумњиве историјске чињенице, а те чињенице можемо окарактерисати смо као геноцид Енглеца и Американаца причињен Немцима. Према методологији истраживања из контекста која се примењује пред Трибуналом, оно што недостаје у овом случају, значи 1941. године, да не кажемо 1939. године Хитлер, национал-социјализам, започињање рата и много тога другог, то уопште није битно. По тој методологији лако ћемо утврдити да су и Руси, па и Пољаци чинили геноцид над Немцима. Можда би могли наћи и случај по коме би се Јевреји могли осудити за геноцид над Немцима. И онда претпоставимо да спроводимо само такве поступке док обрнуте ситуације нећемо судски процесуирати. Шта ћемо добити? Шта је онда остало за историју? Само фалсификат.

Хајдемо онда још са једним, нама ближим примером. Сребреничка пресуда о геноциду српских снага над муслиманима се темељи на чињеничној конструкцији која се састоји од убистава војно способних мушкараца и расељавања цивилног становништва. Управо оно што су партизани 1944. и 1945. године учинили у Срему и у Војводини. Дакле, по истом том рецепту наши партизани су чинили геноцид над Немцима. Не видим зашто по тој рецептури Немци не би били заштићена група и ми треба да будемо срећни што је конвенција о геноциду донета и усвојена нешто касније. Да додамо да и Немаца тамо више нема, муслимани се враћају у Сребреницу. Неку додатну аргументацију у прилог оваквих закључака можемо наћи и у Нирнбершкој пресуди, која доводи у питање легитимитет нашег покрета отпора.

Дакле, то је било нешто што се зове аргументум ард апсурдум, у логици и у праву, дакле на тај начин приказујемо до каквих апсурда доводе правни и чињенични рецепти које Трибунал даје поводом сребреничког случаја. Заиста то иде до неких крајних апсурда, уколико то применимо на неке индентичне или сличне ситуације. Да будем јасан у својим ставовима, не сумњам да су у Сребреници извршени тешки ратни злочини чији обим и тежина још треба да буду утврђивани, али за геноцид се тако не суди. О томе можда неком другом приликом. С друге стране, годинама након подизања оптужнице против Срба за Сребреницу подигнута је и оптужница против Насера Орића због претходних злочина Србима на подручју Сребренице. Зашто само против њега, нема оправдања. Но, оно што посебно смета то је чињеница да је Орић првобитно оптужен само за пљачку и палевину и ни за једно убиство. Касније је у оптужницу унето и неколико убистава. Поступак против њега пред Трибуналом тече катастрофално лоше по оптужницу и сви су изгледи да ће бити ослобођен или можда веома благо кажњен. Тужилаштво статира по већ минимизираној оптужници, а Орића брани високи службеник Трибунала. Но, бојим се да иза случаја Сребренице стоји нешто много горе, а то је жеља неких да до потпуног помирења између Срба и муслиманског живља никад не дође и да одређене тензије стално постоје.

Са оваквим процесуирањем Сребренице Срби ће се увек осећати повређеним због учињене неправде, а муслимани ће се осећати као жртве над којима су Срби из чиста мира учинили најтеже злочине, геноцид. Ноторно је и логично да се лакше мире они који су обострано један другоме нешто нажао учинили, неко мање, неко више, него код оваквог диспаритета у нанешеном злу.

Моје је мишљење да је све ово онима у Трибуналу добро познато. У даље политичке циљеве оних који овако посматрају Сребреницу не бих се упуштао, али бих рекао нешто о чему сам при-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

чао и многим муслиманима и код њих наишао на разумевање за такав став, а то је да на Западу још постоје многи који би највише волели да Срби побију све муслимане, а онда они да Србима заведу санкције, сатанизују их и осуде као ратне злочинце и стрпају у затвор. Тиме постижу троструки циљ. Први према муслиманима, други према Србима и трећи према себи као хуманистима, правдољупцима и миротворцима. Стога мислим да ми на овим просторима, без обзира на религију или нацију, ни по коју цену не смемо да дозволимо да нас опет посвађају. Стара је истина да неко трећи најлакше то чини фаворизовањем једне стране. Не смемо насести на провокације да се посвађамо, па макар се та провокација звала и Сребреница. Ако то учинимо, опет ћемо само ми да патимо. Ја не верујем да Американци, Енглези и други искрено пате због Сребренице.

Чини ми се да сам са овим последњим реченицама, овим последњим излагањима више отишао на терен мотива интереса да се старије и новије историјске чињенице изврћу, те бих се вратио ипак на нешто што се директно односи на оптужницу против господина Шешеља. Изабраћу само једну тему: Мостар, страна 9 енглеског текста, тачка 26 оптужнице. Па зар Срби да одговарају за истребљење у Мостару, а управо су ту муслимани и Хрвати управо истребили Србе и за то нико не одговара. Неко се то, изгледа, шали, али неприлично је шалити се са трагичним стварима. Од центра српске културе коју су предводили Шантић, Дучић, Ђоровић и други и тридесетак хиљада Срба, што је чинило трећину становништва града, након прве године рата остало је њих око четири стотине. Оно што је, такође, значајно је чињеница да је то прво велико етничко чишћење које се одиграло у Босни и Херцеговини: први геноцид и први злочин против човечности у облику истребљења и прогона. Учинили су их муслиманске и хрватске снаге над српским живљем. Први логори за мучење заточеника су основани на овом подручју од стране тих снага, а логори за које Срби одговарају пред Трибуналом основани су нешто касније. У центру тог подручја је Мостар, али то се односи на целу долину Неретве и на правац Сарајево – Плоче. У самом Мостару логор Ђеловина и Родоч хелиодром, у околини Дретељ, Љубушки, Челебићи и други, били су не само прва него и непревазиђена мучилишта за Србе. А Мостар је главни град Херцеговине, у држави која се зове Босна и Херцеговина. Главни град Босне је Сарајево, као и целе државе, главни град Херцеговине је Мостар. Из обадва главна града Срби потпуно протерани. Морам да признам да ми није било никад јасно како под таквим околностима Босна и Херцеговина може да буде држава и Срба. И онда судити Србима за Мостар, то је право насиље над чињеницама и историјом. Овде морам напоменути да два Хрвата, Мартиновић и Налетилић, одговарају за злочине у Мостару, али само за оне које су Хрвати учинили над муслиманима 1993. и 1994. године, али и муслимани и Хрвати су остали у Мостару. Срби нису, а за злочине над Србима нико не одговара. Волео бих само да сам задржао слику срушеног моста на Неретви, мислим да је био париски "Фигаро", испод које је писало "Мост који су Срби у Вуковару срушили", па да и визуелно употпуним ово ругање чињеницама и историји. Ако би се историја писала према пресудама Трибунала у Хагу, од чега заиста прети опасност, ако не будемо довољно активни, онда се може догодити да будуће генерације не сазнају шта се у Мостару Србима догодило, имаће само траг и доказ да су Срби тамо чинили злочине. Но, ја се надам да ће овај део оптужнице заиста господину Шешељу послужити као шалгворт за многе његове ставове које ће, чини ми се, на ову тему свакако успети да прикаже у правом светлу.

Мислио сам овде да завршим, али ипак морам поменути и оно што ми можда највише смета код Трибунала. Те своје ставове сам елаборирао у више поднесака, а овде ћу бити веома кратак. То је став Трибунала да су Срби започели рат против "несрба" и да су "несрбе" гонили само зато што су "несрби". Ово није само фалсификат, то је, дозволите, израз глупости. Пре свега подела на Србе и несрбе, шта то значи, да ли то обухвата, рецимо, и Грке и Русе или муслимане и Хрвате који су се борили у српској војсци. То очигледно не значи баш ништа сем жеље да се Срби поставе насупрот целом свету и то као некакви најекстремнији расисти. Зашто је настао рат у Хрватској, Босни

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

и Херцеговини.– мислим да је веома битно инсистирати на утврђењу тога. Чак битније од утврђења одговорности за ратне злочине. Те две ствари нису исте, јер и у одбрамбеном рату се могу вршити ратни злочини, а у агресивном рату, сем саме агресије, која може бити ратни злочин али пред Трибуналом то није, не морају се вршити други ратни злочини. Ипак, ратних злочина свакако не би било без рата, а узроци рата опредељују и дефинишу зарађене стране, а то је нешто што има утицаја на дефинисање ратних злочина и саме одговорности за те ратне злочине.

Моје је мишљење да је основни узрок рата 1991. године била политичка подела људи на оне који су били за растурање заједничке државе и на оне који нису били за то. То је уједно значило и одлучивање о судбини српског народа ван Србије, а противно његовој вољи. Националне и религиозне поделе биле су само добри подупирачи овог, у основи политичког питања као узрока рата. То се најбоље види ако применимо један тест који сам ја покушао да применим. Поставимо питање не нама, јер ми знамо одговор, него управо било којем муслиману из Босне или Хрвати у Хрватској, то је питање, да ли би било рата да су муслимани гласали за опстанак заједничке државе или једноставно да нису уопште поставили то питање, исто то и Хрватима. Сви које сам питао рекли су ми да у том случају рата не би било. Дакле, није разлог у српској мржњи према другим нацијама и религијама, него о питању растутања заједничке државе.

Ово Трибунал за сада не прихвата, јер би то значило да Срби нису криви за рат, али мислим да ово наведено тест-питање треба постављати сваком сведоку или вештаку пред Трибуналом, нарочито сведоцима оптужбе. Истина о разлозима рата и прогона ратног непријатеља даје и свакако боље основе за помирење оних који су у том рату учествовали на разним странама. Ако је разлог националистичка и религиозна мржња, не видим разлог зашто би иста данас, након крвавог рата била мања него у време његовог започињања. И ти узроци би били трајне природе. Али ако је основни разлог рата растурање бивше Југославије, ње данас више нема. Од тог растурања остале су тешке ране које морамо лечити. За успешно излечење, међутим, неопходна је права дијагноза, а ми се овде боримо да је прикажемо, по мом мишљењу, онакву каква јесте заиста у правом светлу. Захваљујем на пажњи.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Стојановићу, реч има адвокат Драгољуб Томашевић, нека се припреме Љиљана Булатовић и др Александар Растовић. Изволите, господине Томашевићу.

Драгољуб Томашевић: Има ли веће оптужбе од ове коју смо овде изrekli, да је Хашки трибунал фалсификатор. Слажете се да нема. Да он пре свега делује и поступа не само кроз фалсификовање општих историјских околности, већ и других чињеница које се односе на наш целокупни простор који је пребогат историјом због које они то и чине прекрајајући и стварајући нове моделе историје. Наравно, Хашки трибунал има своју стратегију. Она је селективна у погледу правде, софистицирана по злу и негативна у смислу одабира циљева и средстава да оствари свој циљ. У оквиру те своје прљаве стратегије имамо један први пример када се одстрањен са овога простора председник Милошевић, један други, када је један часни човек по имену проф. др Војислав Шешељ, одазвао хашкој инквизицији упркос лукавој намери да га склоне и сломи, да се не бави политиком и да не смета остваривању њихових циљева. Иако је он добро знао да је оптужница лажна, супротстављањем на такав начин, он, као и председник Милошевић, ушли су као живе историјске личности у наш простор.

Ја ћу изнети само пар примера на којима темељим данашњи говор. Хашка инквизиција није могла, нити ће моћи да прикрије сопствену тврдњу да су оптужнице и оптужбе индивидуалног карактера подигнуте, тобоже, против конкретних личности, напротив, пажљивом анализом свих навода у њима намеће се кристално јасан закључак да су оптужнице подигнуте против челних љу-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ди у Србији и то председника Слободана Милошевића, проф. др Војислава Шешеља и других и да су управљене против целог српског народа. Када кажемо цео српски народ мислимо, пре свега, да се пресуђује нашој историји и да се иста поново прекраја лажима, уценама, кроз нагодбу појединаца са хашким тужиоцима који спашавају своје јавне судбине као и на подмићивању и другим нечасним радњама Трибунала. У Хагу се суди Српској академији наука, суди се Српској православној цркви, војсци, полицији и свима како они кажу оптужницима, знаним и незнаним људима.

Као илустрацију ове тврдње износим закључак познатог америчког аналитичара Гери Демсија, са Института Кејто из Вашингтона, који није могао остати равнодушан и који је почетком 2002. године изјавио: "Хашки суд поједностављује новије историјске догађаје". Тенденција на крају судског процеса Слободана Милошевића је искривљено тумачење ратова на Балкану. Исконструисане хашке оптужнице против наше елите у Хагу сачињене су са намером да се Срби као народ дискредитују и да се у светлу нових историјских околности појаве као злочиначки народ замењујући оне народе који су некада чинили светске погроме у Првом и Другом светском рату, а након тога и савремене агресоре оличене у НАТО алијанси. Не само хашке оптужнице већ и, што је незамисливо за историјску науку, експертизе историчара које унајмљује Хашки трибунал кристално јасно показују намеру Хашког тужилаштва и Трибунала да прекроји историју, не само српског народа, већ и новију историју Европе. Најупечатљивији доказ за то је експертиза америчке историчарке Одри Бадинг, која ври од фалсификата и неистина. Уосталом, академик Коста Чавошки и проф. Раствојић се баве тиме и о томе могу детаљније говорити.

Друга Југославија, почетком деведесетих година насилно је разбијена у садејству унутрашњих актера и спољних великих сила. Разбијање је манифестовано кроз противуставне акте сецесионистичких република са бруталним насиљем и етничким чишћењем српског народа из Хрватске и Босне и Херцеговине, а нешто касније са Косова и Метохије, колевке српског народа у православној, историјској и надареној државној смислу. Тада дефинитивно настаје сумрак међународног права и непоштовање основних принципа на којима почивају Уједињене нације и међународно право а које гарантује свакој држави интегритет и суверенитет. Дакле, као што знамо, створене су нове државе на насиљу и крви и самим тим тадашња и садашња НАТО заједница створила је нову историју малих сецесионистичких држава као њихових поданика и сателита. Примера ради, за услугу НАТО заједнице Словенији, словеначки подрепаш, председник Јанез Дрновшек, пре неки дан, у сред свете Грачанице поклања Шиптарима независно Косово. Дугови се међу њима наплаћују и изравнавају на нашу штету. Услед непоштовања основних принципа међународног права дошло је до трагичног експеримента који још траје и до растакања бивше југословенске државе створене углавном на жртвама српског народа и са богатом историјом и славном традицијом српске војске у оба светска рата.

Као илустрацију двоструких стандарда такозване међународне заједнице навешћу једну одлуку Савета безбедности у погледу кризе бивше Југославије. Цитирам: "Резолуцијом 752 од 15. маја 1992. године Савет безбедности у оквиру разговора о уређењу Босне и Херцеговине под покровитељством конференције о Југославији снажно захтева обнову разговора без одлагања и упорно тражи од трију етничких заједница да активно и конструктивно учествују у тим разговорима и то континуирано, као што је препоручио генерални секретар, као и да се закључе и спроведу договори о устројству, који се тренутно проучавају и на трипартитним разговорима". Само три дана касније, 18. маја 1992. године Савет безбедности грубо крши своју резолуцију и резолуцијама 753 и 754 препоручује Генералној скупштини да прими Републику Хрватску, Републику Словенију у пуноправно чланство Уједињених нација, а то исто чини резолуцијом 755 од 20. маја 1992. године, када препоручује Генералној Скупштини да Републику Босну и Херцеговину такође прими у чланство Уједињених нација. За само пет дана оволика активност. Све је то учињено без уважава-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ња права српског народа и без сагласности српског народа који је био конститутивни народ и у Републици Хрватској и у Републици Босни и Херцеговини, што је незабележен преседан у новијој историји. Дакле, непоштовањем унутрашњих права и међународног права, српском народу је одузето не само право на државу, која је створена 1918. године и потврђена међународним уговорима, већ је и трајно отеран и етнички очишћен са делова територије Босне и Хрватске, где је вековима живео. Надаље, када је обављен посао разбијања Југославије и поклоњено признање новим државама, услеђују санкције против СР Југославије 30. маја 1992. године Резолуцијом Савета безбедности 757. Све што се дешавало касније логичан је след непоштовања међународног права и директно је штетио и штетило нашој држави.

Тако је Савет безбедности 25. маја 1993. године резолуцијом 827 нелегитимно основао Хашки трибунал као ад хок суд, који је тобоже требао да санкционише повреде међународног хуманитарног права на територији бивше Југославије а посебно у Босни и Херцеговини, а који се у међувремену претворио у продужену руку НАТО-а ради оправдања етничког чишћења српског народа из Хрватске и са Косова и Метохије и ради правног покрића дивљачког и бестијалног тромесечног бомбардовања Србије. Намеће се јасан закључак да је тај ад хок суд са неодређеним трајањем преузео улогу историјског инструмента за кажњавање српског народа и прекрајање историје уз помоћ принуде и огромним новцем оних који су наручили овакав сценарио. Управо ради тога и ради будућности нашег народа не смемо заронити главу у песак што су неке странке и политички сиубјекти у Србији спремни да учине и чине и да признамо кривицу која је већ утврђена, у већ припремљеним пресудама против Слободана Милошевића, др Војислава Шешеља као и других српских лидера и челних личности Војске Југославије и МУП-а Србије. Једноставно, то не смемо дозволити, ако не због нас, онда због наше историје, којој смо много тога дужни. Правда држи земљу и градове. Хвала вам.

Проф. др Оливер Антић: Захваљујемо Драгољубу Томашевићу на исцрпном излагању, а сада има реч др Александар Растовић.

Др Александар Растовић: Професоре Антићу, даме и господо, данашњи скуп одржава се у предвечерје обележавања десетогодишњице потписивања Дејтонског споразума, који је означио крај крвавог грађанског и верског рата у Босни и Херцеговини, а српском народу донео приву српску државу западно од Дрине након неколико векова. Предходна деценија била је за Србију и српски народ изузетно бурна. Извршена је НАТО агресија и злочиначко бомбардовање, десио се петооктобарски пуч 2000. године, подигнуте су хашке оптужнице против целокупног државног и војног врха земље, као и против др Војислава Шешеља, председника највеће политичке странке у Србији. Досовске власти су на Видовдан 2001. године, противуставно и противправно испоручиле Хагу Слободана Милошевића, дугогодишњег председника Србије и Савезне Републике Југославије. Сада се у Хашкој тамници налази све оно што је најбоље и највредније Србија изнедрила у својој новијој модерној политичкој историји.

Сви су они заточеници у Хагу само зато што су се усудили да предводе и учествују у одбрани српског народа у једном од најпрљавијих и најмонструознијих ратова који су му представници дела међународне заједнице наметнули, односно што су одбранили земљу од НАТО агресије 1999. године. Међутим, оно што је мало познато широј јавности је да Хашки трибунал, од свог оснивања, има перфидну замисао да изврши фалсификовање и прекрајање историје српског народа од средњег века до данас, Југославије и чињеница из периода југословенске кризе, са основним циљем да Србе колективно прогласи кривим за разбијање Југославије, за наводни геноцид над Хрватима и муслиманима, а да хрватско и муслиманско руководство и њихове стране менторе и помагаче амнестира од кривице за растурање СФРЈ, а НАТО злочинце ослободи одговорности за почињене злочине над цивилима, њихово убијање као и за непроцењиву материјалну штету коју су изазвали се-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

дамдесетосмодневним бомбардовањем земље. Једном речју, замисао им је агресоре и целате ослободити а жртву прогласити кривом за све оно што се дешавало у предходних петнаест година.

Кроз прошлост је увек било покушаја ревизије и поновног писања и искривљавања историје, али то никада није добило такав интензитет и бескрупулозност као на примеру Србије и Југославије од стране Хашког трибунала. То најбоље показује оптужница против председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља и бившег председника Србије и Југославије Слободана Милошевића. Мислим да је веома мудра одлука Комитета за одбрану др Војислава Шешеља да организује овај научни скуп о фалсификовању историје јер наша и стручна али и најшира јавност треба да буде упозната са очигледним лажима и обманама које Хашки трибунал жели да прогласи коначним и непобитним истинама. Обавеза је свих патриотских снага, а посебно научне јавности, Српске академије наука, Удружења књижевника, професора Универзитета, Матице српске, Српске књижевне задруге, Вукове задужбине, интелектуалаца у целини (мада, данас стање наших интелектуалаца је јако јадно, о томе је најбоље говорио и писао својевремено Слободан Јовановић називајући те такозване интелектуалце полуинтелектуалцима), њихова је обавеза да појасне нашим грађанима, а нарочито младима, да Срби нису криви за разбијање Југославије, да Србија и српски народ нису извршили агресију на Хрватску и Босну и Херцеговину, да су злочини вршени на свим странама, да су злочину у Сребреници претходили масакри и покољи у Братунцу и Кравицама, да српски народ, једном речју, није геноцидан. Јер, ако Хашки трибунал успе у намери да очигледне фалсификате прогласи за истину, онда ће Срби дефинитивно бити проглашени главним, односно јединим кривцима за избијање рата и растурање Југославије, а у европским и светским уџбеницима ће писати, а будуће генерације учити да су Срби геноцидан и зао народ.

Покушају у кратким цртама да покажемо неколико највидљивијих историјских фалсификата с обзиром да сам историчар и то ми је на неки начин и струка, који се најчешће провлаче у оптужницама и против председника Шешеља и председника Милошевића. Основна неистина, значи камен темељац свих ових оптужби гласи да су се Слободан Милошевић и генерали Кадијевић, Аџић, Младић, Радован Караџић, Крајишник, Станишић, Франко Симатовић заједно удружили у злочиначки подухват у циљу стварања такозване хомогене Србије, а да је др Војислав Шешељ, по тачки десет стартне оптужнице, подстицао стварање хомогене, то јест Велике Србије. Мит о Великој Србији непрекидно се као зла коб и баук провлачи вековима са циљем да се плаши Европа и свет од Срба, наводно великосрпске експанзије и то траје већ више од стотину година. Међутим, никада у двестагодишњој историји модерне Српске државности није постојао план ниједног политичког руководства, Владе, владара, председника о формирању некакве Велике Србије, то јест заузимању туђих територија и поковавању суседних народа. Постојале су и постоје и политичке партије и политичари који се у својој идеологији, политичким програмима залажу за обједињавање српског народа у његовом етничком простору, између осталог и Српска радикална странка, о чему је врло опширно сведочио др Шешељ као сведок одбране на суђењу Слободану Милошевићу, али никада није постојала замисао српских власти да створе некакву Велику Србију на уштрб других народа и њихових територија.

Мит о Великој Србији је продукт аустроугарске и немачке пропаганде с краја деветнаестог века. Агресивна и милитаристичка германска политика је, у намери да скрене пажњу са својих империјалних циљева, то јест продора на исток, измислила флоскулу о жељи Срба да покоре Балкан и потчине остале Балканске народе и њихове етничке територије формирањем некакве великосрпске државе. Тиме се у ствари плашила европска јавност и вешто прикривала њихова жеља, као што сам малопре рекао, да покоре југоисточну Европу и Блиски исток, односно дођу до изворишта нафте и драгоцених метала. Упориште за ту своју тезу налазили су у чувеном Гарашаниновом "Начертанију" то јест српском националном програму из 1844. године, кога су прогласили за велико-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

српски програм иако он то уистину није био, већ је био и предвиђао стварање српске државе која је могла једног дана да прерасте у ширу јужнословенску државну заједницу.

Да су српски политичари и државници увек били широкогрудни показује и Пашићев пример. Када су му француске и британске дипломате 1915. године великодушно понудиле територије на којима Срби нису чинили већину, српски премијер је то одбио. Напротив, прихватио је концепт стварања југословенске државе која је настала три године касније. Савремени настављачи и аустроугарске и германске пропаганде оличени у Хашком трибуналу иду седам миља даље од својих претходника. Они упориште великосрпске концепције проналазе у Косовској бици 1389. године, у Нишкој декларацији из 1914. године, али и у Меморандуму Српске академије наука и уметности из 1986. године иако сви добро знамо да то никада није био званичан документ Српске академије наука и уметности, већ један недовршен нацрт који је чудом и стицајем чудних околности процурео у јавност. О томе су изузетно аргументовано сведочили и академик Марковић и академик Коста Мијаиловић на сведочењу у процесу против Слободана Милошевића. А за реализаторе такозване великосрпске политике и програма проглашавају, видите сад кога све: цара Душана, Вука Стефановића Караџића, Николу Пашића, Слободана Милошевића, Војислава Шешеља. Све оно што иоле мирише на српско и патриотско, по хашким инквизиторима и експертима проглашава се опасним и великосрпским.

Друго, велика неистина која се покушава претворити у непобитну чињеницу, то је да је Србија од свог модерног препорода до оснивања прве Југославије имала знатан успех у својим пројектима освајања територија. Тако Одри Бадинг хашки експерт за историју у оптужници против Слободана Милошевића под српским успесима у освајању апострофира Балканске ратове. Ти, у суштини ослободилачки ратови, у коме су територије Старе Србије, Вардарске Македоније и Рашке области ослобођене од вековне турске власти, проглашени су као освајачки ратови српске државе и војске. Тиме је, по Бадинговој, почела практична реализација стварања Велике Србије. Прелази се преко ноторне чињенице да је српска војска тада ослободила територије на којима је српски народ одувек био у апсолутној већини, изузев последњих неколико деценија отоманске власти, када је, због арбанашких и турских зулума тај проценат српског становништва смањен, један део исељен, други део побијен, значи изузев тог периода увек је српски народ на тим просторима био у већини и оно што је посебно значајно, о томе да је српски народ био у већини говори ондашња европска штампа, посебно француска и британска. Али хашки експерти не хају за архивску грађу, документа, ондашњу штампу, већ своју истину граде искључиво на лажима и фалсификатима. Такође, потпуна је лаж да су у састав Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца 1918. године, значи приликом њеног настанка, ушле територије држава Словеније, Босне и Херцеговине, Хрватске и Македоније. То је најбезочније поједностављивање историје, јер онај ко имало познаје историју зна да су у став Краљевине СХС децембра 1918. године ушле Краљевина Србија и територије некадашње Аустро-Угарске монархије настањене словенским живљем, а чији су се народни представници, окупљени у Народном вијећу Словенаца, Хрвата и Срба определили да уђу у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца.

У једној од хашких оптужница наводи се факат да је Србија у циљу настанка великосрпске државе (потпуна глупост) анектирала Војводину, пазите, анектирала Војводину и Косово у свој састав. Они намерно прећуткују да су ове две покрајине саставни део Србије који су накарадним Уставом из 1974. године изузети из уставно-правног система Србије и да су им уставним амандманима 1989. године, то јест Уставом из 1990. године само одузети атрибути државе, а не аутономна права. Још један фалсификат: Срби су оптужени да су извршили агресију на Хрватску и Босну и Херцеговину. Замислите ту глупост, да народ изврши агресију на себе самог и територију на којој вековима живи. Срби у Хрватској и Босни и Херцеговини су свој на своме и нису донели земљу на

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

опанцима, како је то тврдио идеолог хрватског праваштва Анте Старчевић, а понављају као папа-гаји Стјепан Месић и хашки експерти. Срби у Хрватској и Босни и Херцеговини су се само бранили од разуларених усташких хорди и исламских фундаменталиста, јер нису могли да дозволе да мирно чекају да их целати одводе на клање као што је то био случај 1941. године, то јест, да се понови геноцид из Другог светског рата. С тим у вези намерно се прећуткује и геноцид над српским народом током постојања такозване Независне Државе Хрватске 1941-1945. године, број тих жртава се умањује и своди се на неких 10-20 хиљада а као што знамо, и архивска документа говоре и многи, не само домаћи, већ и страни историчари, да се та бројка креће од двеста хиљада па негде до милион. Чак је и немачки изасланик за Балкан 1943-1944. године баратао са неком цифром од 300-350 хиљада побијених Срба.

И на крају још један занимљив фалсификат, односи се на такозвану Дреничку побуну. Крајем 1944. године и почетком 1945. године када су се албански фашисти, односно, балисти побунили и када су, наравно, јединице народноослободилачке војске угушиле ту побуну, овај назови историјски експерт Одри Бадинг каже да су узроци те Дреничке побуне били ти што су Албанци ето услед наводно четничких банди на територији Старе Србије, односно Косова и Метохије, односно њиховог вршљања, морали да устану, односно да се побуне. То је најбезочнија лаж, као што је и лаж да су управо балисти, модерни борци за албанску ствар, нека врста претече данашње ОВК, а сви ми добро знамо, то су непобитне историјске чињенице, да су балисти у ствари били најодређенији сарадници фашиста, односно немачке фашистичке солдатеке током Другог светског рата.

И на самом крају, с обзиром да су хашке оптужнице лажне, без икаквог истинитог и чињеничког утемељења, може се с правом тврдити да су хашки оптуженици, а пре свега Слободан Милошевић и Војислав Шешељ већ сада морални победници. Они су својим наступима разобличили лажи Трибунала и показа и домаћој и светској јавности како у потпуно неравноправним и готово немогућим условима енергичном и упорном борбом истина може испливати на површину. Они су путоказ и морална снага искреним патриотима у земљи, да наставе борбу за одбрану Србије која се данас, по мом мишљењу, можда још перфидније него пре десет и петнаест година покушава распарчати и свести на границе предткумановске Србије из 1912. године. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се др Растовићу, реч има Љиљана Булатовић, нека се припреме др Драго Пантић и Момир Лазич.

Љиљана Булатовић: Драги пријатељи, помаже Бог, камо среће да је оваквих скупова у Београду више, онда би и истина била јача а елита, она која је овде, која помаже елиту у Хагу била би снажнија. На данашњи дан пре четрнаест година ја сам стигла у Вуковар заједно са тридесетак београдских и страних новинара, у ослобођени Вуковар. Кружили смо по тим разјапљеним рушевинама нечега што је било диван град. Дошли смо до касарне ЈНА која је била изрешетана мецима усташа и свакојаким других такозваних бранитеља, припадника војних, паравојних, полицијских и територијалних оружаних јединица. Једно време обилазила сам Вуковар у борбеном оклопном возилу у коме су три војника до тада провела двадесет и један дан. Причали су ми да је бивало и да по неколико дана од усташких напада нису могли да изађу ни на трен из овог возила. Показали су ми рупу на предњем стаклу од непријатељског метка и да их је само чудо спасло. Казивали су ми страшне доживљаје и погибије, нестајања и страдања њихових другова, војника ЈНА.

Питала сам довијцу од њих тројице који су били из Словеније и из Херцеговине, један Словенац, један Хрват, како је то бивало, и један Србин, шта ће рећи својима када се врате, шта су то радили у Вуковару. Без двоумљења су ми одговорили – разумеће да смо се борили са фашистима. То је био фашизам. На основу свега што знам и чему сам била сведок, били су ми доступни изворни докази, сагласна сам да су све оптужнице Хашке писане као део специфичне, унапред сачињене пре-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

суде Србима и српској држави, да је кривац за распад бивше југословенске државе, да је у том процесу била агресор и окупатор, да је била налогодавац ЈНА, да су Срби геноцидан народ, а ових дана, као што сте сведоци, појачана је акција оптужби да су Срби и фашисоидни народ. Извођачи налога сепаратистичког обрачуна политичке елите Словеније, Хрватске, Босне и Херцеговине са југословенском државом јесу творци оптужница, пресуда против Срба. У ствари, све хашке оптужнице против Срба није тешко доказивати, врве од неистина, манипулисаних чињеница, прећутаних истина, очигледних историјских, нелогичности, којекаквих буквалних глупости.

Није тајна при том да су те текстове одрађивали нама знани такозвани независни београдски новинари, правници, социолози, политиколози. Није тајна ни да су налози стизали још пре оснивања такозваног Хашког трибунала и да су финансирани из фондова за увођење такозваног новог светског поредка путем такозваних демократских промена. Количине новца су тек делимично познате јавности и количине штете и срамоте које су до сад са нанели српском народу мере се неизмерно патњом жртава а представљају драматичну опасност за будућност опстанка српске државе и српског народа. Рећи ћу вам да су запослени у том Хагу награђени за свој допринос грађењу ове пресуде српском народу да је геноцидан и окупаторски са читавих милиарду долара.

Наравно, то не подразумева Сорашове фондове, којима се награђују бројни сарадници Хага из Србије. Поткупљују читаве владе.

Карла дел Понте, још увек главни тужилац у Хагу, иначе заступник и сарадник, подсетићу вас, једног од најбогатијих албанских протагониста проглашења геноцидне творевине независно Косово, потписала је на хиљаде очигледно у Београду срочених страница, на којима се налази сва српска политичка и војничка елита из последње деценије прошлог века а описују се као зликовци најгоре врсте. Истина је да се готово сва српска имена са оптужнице налазе у шевенингенским казаматима, али двојица нису и уздам се свом снагом свог духа да им се Младић и Караџић никада неће придружити ма колико лицитирали, па и неки најновији, нажалост, министри одбране, који само то не би смели да раде. Помињали смо Сребреницу, труде се да нам је навале као стид. Недавно је насред Сребренице заиграло коло српских сестара и опет покушавају муџахедини и којекакви зелено-трансферзалци да нам наметну да смо криви за оно зашта нисмо криви. Дакле, у Сребреници ћемо ускоро и саградити срушени давно парохијски дом а сестре Српкиње поздрављају вас и желе да будемо што бројнији и присутнији.

Наравно да су корене рата на Балкану и читав тај отров поново распирили они који су имали интереса за то, ослањајући се међународни моћници, ослањајући се на превазиђене, незадовољне снаге из Другог светског рата. Оживели су усташе, вратили их из којекуда, довели их да поново владају Хрватском, окупали шљам белосветски који се зове шиптарски терористи и сепаратисти, све су они то заиграли еда ли би владали Балканом.

Закључујем, а могла бих данима доказивати да је хашки тужилац у ствари само портпарол оних најстрашњенијим србомрсцима у служби тих ретроградних и најцрњих снага на међународној сцени. Ја овде имам и зато тврдим да је тако, протокол са међународног скупа такозваних социолога света, на коме је Брежински још 1978. године објавио програмске задатке окупљених у циљу стварања такозваног новог светског поретка. Тамо су били социолози и политиколози, кад погледате ову такозвану невладину сцену, углавном су такви на тој сцени. Колико новаца за то примају не знам, али да ће их појести знам. Задесила сам се у време одржавања Алијиног референдума у Сарајеву и сведок сам, дефинитивно, почетка рата на Баш чаршији уз благонаклоност комплетног муслиманског дела политичког врха Босне и Херцеговине.

Имам овде и закључке СДС са конференције за новинаре коју је држао Радован Караџић, који је рекао Јуче, 1. марта 1992. године пуцано је у српски народ и српска знамења. Тиме је недво-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

смислено показано како би изгледала судбина српског народа у сувереној, независној међународно признатој Босни и Херцеговини. Све што се даље дешавало говорило је да је истина то што је тад рекао. Сачувала сам меморандум Светог архијерејског сабора Српске православне цркве који се одржавао 14-27. марта 1992. године (а све ово нема у хашкој документацији и нема у оптужницама), у коме се каже да је само на подручју епархије славонске испражњено и затрвено 286 српских села а у четири епархије где Срби живе измешани са Хрватима уништено је око двеста српских православних храмова, међу којима и катедрални храмови у Пакрацу и Карловцу и епархијски центри у Загребу, Пакрацу и Карловцу.

Не можемо прећутати чињеницу да су за Србе у Хрватској и Босни и Херцеговини поново отворени концентрациони логори као што су Сухопоље код Вировитице, Оцак у Босанској Посавини, Дувно и Ливно, Смиљан у Лици и други. По сведочењу избеглица, опет су отворене бездане јаме у које се, као и трагичне 1941. године, поново бацају недужно ухваћени или заробљени Срби, као што су јаме у Шурманцима код Међугорја у Херцеговини и Катина јама на Велебиту између Госпића и Карлобага. Могло би се тога још овде цитирати и обогатити сиромашна хашка документација, али она њима не треба.

Била сам и у Борову селу маја 1992. године и са сарадницима оставила специјално издање о изгону, прогону Срба 1991. године. Нема ни ове документација о страдалницима а већ их је тада било четрдесетак хиљада који су пребегли из Словеније и Хрватске, тамо где су владали ови који су данас велики демократе Рупел, Кучан, Дрновшек, Месић, а Туђман и Алија остадоше иако челници, ни оптужени ни кажњени. Овде су подаци о томе шта се дешавало уистину у Борову Селу и зашто је Војислав Шешељ био драгоцен Србин и онда и данас је и сутра ће бити. Тад је храбрио Србе да истрају у невољи и помагао колико је могао помоћи и слао добровољце. И дан данас он њима значи веру у будућност и опстанак, а још се боримо за слободу српског народа у тим крајевима. Ово су деца коју сам ја фотографисала, коју смо снимали кад су силазили са скеле, јадни и очајни из Борова насеља. Није их отуца прогонио Војислав Шешељ, неко други их је прогонио, зашто за њих нема оптужница за прогон.

Када говоримо о оптужницама нема нигде оптужнице за било кога другог осим за Србе. Ја признајем да су Срби мушкарци, прави мушкарци, признати мушкарци, али једино су они оптужени за силовање. Не припада таквима да силују. Немоћни силују. Немоћни су давали потврде као што овде имам "Заповједништво позадине Босански Брод Сјековац", потврда којом се потврђује право интервентном воду из Загреба да може извршити привођење особа женског пола, па кажу име две жене, у корист мушког пола. Особе привести у 18 часова.

Приведене особе ће спавати у подруму смештајног објекта, у случају опирања дозвољена је употреба силе". За ово нема оптужница а има докумената, има сведока.

Била сам 1. новембра, водила 1200 родитеља из Београда до Загреба, Бјеловара, Плеса, да обиђу своје заточенике у касарнама ЈНА. Могла бих сведочити како је то била једно страшно путошество, али то што смо ми доживели, то и није страшно али је најстрашније то што смо видели што сам слушала и видела, патње које су проживљавали заробљени војници које смо ми могли само да видимо а потом да оставимо тамо. Била сам у Бјеловару и никад нећу заборавити те "заповједнике" који су изводили групу по групу наших дечака који су им били криви само за то што су били Срби. Никада нећу заборавити мајке које су саопштење да им је син убијен примале тако гордо и достојанствено тражећи да им се преда тело, да свог јунака пренесу у Србију. Никада нећу то заборавити али тога у хашким оптужницама нема и то је оно што изазива огорчење. У том Загребу, где су нас третирали као звери, добили смо и ово саопштење које су делиле хрватске одбрамбене снаге "Упуте бранитељима домовине", у коме је завршница "Смрт ЈНА, слобода народу", а каже

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

“сваки припадник српске окупаторске солдатеке у нашем граду мора се осјећати изван бојарне тотално несигурним и угроженим. Тједан дана по нашем психолошком удару зликовац се треба ћутити попут одбаченог шугавог псета који се боји своје властите сјене”. Тако су учили ови бранитељи, ови доносиоци будућности Хрватској, на челу са и данашњим Месићем и ондашњим Туђманом. За њих нема оптужнице.

Нико не подиже оптужницу ни за злочине које је државна Хрватска домовинска војска учинила над 182 Србина цивила чије сам посмртне остатке видела поређане у Мркоњић граду. Нема оптужнице ни за то. Ваљда смо и ту били криви што смо страдали, ваљда је и за то био крив Војислав Шешељ, ваљда су и за то криви Ратко Младић, Радован Караџић, Слободан Милошевић и сви које су могли поређати. Јесу ли за то криви што је убијена, недужна старица осамдесетдвогодишња на прагу, шта им је сметала, али је зато у оптужници, тачка пет, против Војислава Шешеља онај злочиначки усташки принцип Мила Будака који је он хтео да примени на Србију, примењен на Војислава Шешеља, па каже да је Војислав Шешељ учествовао у здруженом злочиначком подухвату а сврха тог подухвата била је да се чињењем злочина који представљају кршење одредби тог и тог члана Статута међународног суда, већина Хрвата, муслимана и других становника несрпске националности силом трајно уклони са отприлике једне трећине територије Републике Хрватске и великих делова Босне и Херцеговине, као и из неких делова Војводине у Републици Србији како би та подручја постала део нове државе под доминацијом Срба. Камо лепе среће да је то остало под доминацијом Срба. Ја се уздам да ћемо ми ипак опстати у својој држави упркос томе што нас воде они који више не знају ни ком народу припадају, једино знају где им је каса, не знају шта су говорили јуче али јако добро знају шта ће морати да говоре сутра. Они који ће се потрудити да нас продају, али ја се надам да им ми то нећемо дозволити. Хвала вам.

Александар Вучић: Захваљујем се госпођи Булатовић, реч има професор др Драго Пантић, нека се припреми Момир Лазић.

Др Драго Пантић: Захваљујем се радном председништву и учесницима овог великог, значајног научног скупа који превазилази и сам наслов теме, и улази у историју као један корак у коме се тражи одговор и моли спас за овај народ. Морам вам рећи да многи људи, интелектуалци и обичан народ, све више верују да нема спаса нашем народу у овом окружењу, у овом саплитању, у транзицији, глобализацији. По овоме што смо чули данас и оно што смо чули на предходним научним скуповима Српске радикалне странке, може се рећи да има наде за овај народ. Ја у то име изражавам велико задовољство што је Српска радикална странка једина странка, једина политичка организација, можда у дужем периоду, која се знањем, науком као оружјем бори против сила зла, против геноцида, против милитаризма, фашизма и нечовештва. То је једина организација која уместо оружја хоће да се бори знањем и хуманизмом. Због тога сам јако задовољан овим што се чуло и не бих понављао оно што је овде већ јако добро саопштено и желео бих што пре да се то нађе у корицама Зборника како би могле младе генерације, пошто сам ја педагог, да на овим ставовима, овим оценама и истраживањима траже своју будућност кроз ове поруке разума, ове поруке слободоумља, хуманизма и морала и тако даље.

Сматрам да је ово једини скуп, су ово једини скупови на којима су интелектуалци овог времена ангажовани на најаутентичнији начин, где се доказују да припадају свом роду. Овај глас разума, односно бораца за слободу, то је глас за очување оних највреднијих, универзалних достигнућа овога народа и сматрам да је један од великих доприноса свих ових излагања, допринос истраживању савремене историје наше земље. Према томе, осим потребе да се расветле манипулације те вештачке творевине у Хагу, истовремено се помаже будућим истраживачима да на најобјективнији начин сагледају истину о нама и истину о онима који су против нас. Из Шешељевих књига и из зборника са ових скупова, уверен сам да ће деца и омладина учити истину о нама као народу и

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

истину о свима онима који су овај народ хтели да униште, подреде и тако даље. Према томе ово су дела слободоумља, родољубља и остају као значајан извор за даља истраживања историје српскога народа.

Ја сам желео да истакнем да се овде могло чути јако значајних мисли о слободи а то је једина реч и мисао водиља која мора да нас опомиње којим путем из овог комплекса глобалистичких мрежа у које су нас увили и морамо тражити, умножавати борце какви су овде били, какви су се за овом говорницом појавили и оне који осећају исто. Ја бих желео само да се овакве идеје што више шире и тиме да ширимо фронт оних који ће се борити знањем, хуманизмом, родољубљем, патриотизмом (нигде се толико речи патриотизам и родољубље не помињу као на овим скуповима), да се на тај начин шири фронт оних који желе да се овај народ спасе и да остане на тековинама своје часне историје од Светог Саве па до данас. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Пантићу, реч има књижевник, песник Момир Лазић, нека се припреме Зоран Красић и мр Дејан Мирковић. Изволите, господине Лазићу.

Момир Лазић: Даме и господо, браћо и сестре, помаже Бог. Овде се поставља питање зашто је др Војислав Шешељ у Хагу. Па он је крив што је жив а што не да што Турчину треба. А ми данас ових наших Турака дахија имамо толико да нас Бог сачува. Не да др Војислав Шешељ Србију и Црну Гору, не да др Војислав Шешељ образ свој и српског народа, не да др Војислав Шешељ своју отаџбину и свој српски род и све оне који живе у овој нашој отаџбини. Неће др Војислав Шешељ да идемо у Европу без памети, неће у Европу без наше житнице, без наших плугова, без наших ораница. Неће он у Европу са ученицима који су заборавили ко је Свети Сава, ко је Николај Велимировић и тако даље. Неће он у Европу која хоће да нам узме све оно што нас чини једним народом. Е, зато је он опасан.

Он је веома опасан, не само овде, него и у цијелом свијету. У време кад планетарна истина елементарног људског права и живота умире пред најездом глобалног система, такви Шешељи, такви Милошевићи и такви сте ви непотребни. Ви сте непотребни, зашто, јер онемогућавате да једна таква наказа свјетска дође и преузме овај свијет, стави га под свој кишобран како би полако али сигурно нестао. Е, против таквих наказа ми се морамо борити, а једна од таквих наказа је и Хашки трибунал. Ја сам сигуран да ћемо ми дочекати, мени је близу шездесет, још годину па ту је, али ако не дочекам ја, сигурно ће Шешељ и ови млађи, да ми овде правимо суд који ће судити оним који су судили њему у Хагу и овима који су Хагу послали оне који су тамо и онима који их траже по шумама и горама. Мој пријатељ Момо Капор овако каже: хватиће Радована Караџића и Ратка Младића у шумици изнад Јајца. Овде се ради о једном суштинском проблему одбране људског достојанства, одбрани истине:

Ми смо једна мала земља али земља са образом, земља са чашћу, земља са поштењем. Она је на једном опасном мјесту где се пребијају двије веома важне планетарне истине, ко ће опстати, односно ко ће нестати. Замислите ви да неко пресели Њујорк па га стави последњих петнаест година овде у Београд, он би пропао за два минута. Апсолутно би пропао тотално. То је народ који је у свом менталном, робијашком простору толико ограничен да му је веома лако натурити смисао глобалне пројекције у којој и сам он нестаје и не зна да је дио те пропасти, па кад му неко говори о тој пропасти, као што су Шешељ и ови други, а наравно то њима није јасно, онда смо ми фашисти.

Ако је ово фашистички скуп, ја сам поносан што сам фашиста. Па наравно, они га већ тако и проглашавају. Док је год оваквих фашиста, има наде да преживимо. А ми знамо шта је фашизам, ово што се дешава српском народу на Косову и Метохији, браћо, то је чист фашизам. То што се тамо ради у неким стварима није радио ни Хитлер (ја га не браним, он је монструм). Да ли се памти игде на кугли земаљској да је у дан, два запаљено преко 125 светиња једног народа, и то оне свети-

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ње које су по конвенцији заштићене највећим и најодговорнијим актима међународне заједнице о њиховим вредностима. Ко подржава тај фашизам? Америка, подржава га и Европа. Овај измишљени фашизам је само нешто што им омогућава, а то им и треба, јер смо ми слободарски народ, да све злочине преточе нама и да ми, који смо се борили и остали једини у овом делу света непоколебљиви у одбрани људског живота, постанемо геноцидни фашисти. То им неће проћи.

Они су се лудо преварили, они су мислили када Милошевић и Шешељ оду у затвор да ће се њих решити. Па ево им прилике. Ово је одговор. Ја овде знам многе људе који су сад дошли, а прије нису долазили. То је велика победа и Шешеља и Милошевића. Они нас из Хага овде окупљају, они нам из Хага овде отварају очи и Србија је коначно схватила суштину, схватила време и они који мисле да су се њих решили грдно се варају, они су се ту грдно преварили и ја тврдим, ја то знам да ће Хаг у наредно време обарати све оне владе које не буду права народна власт, а права народна власт тек долази.

Ја нисам човек који се директно бави политиком, али се бавим озбиљно њом. Др Војислав Шешељ је на овом испитивању у Хагу недавно рекао да је посетио два затвора, па га онај дебилни Најс одмах упитао у којим је то затворима био. Био у једном затвору у Книну и чини ми се да је био у Барањи у једном затвору. То овде само зна један човек који седи овде у дворани, а то је бивши министар за вере у Влади Републике Српске Крајине, пошто сам ја у то време обављао једну политичку функцију, ја сам био члан Председништва Српске демократске странке Крајине, задужен за информисање и радио сам, наравно, још неке ствари. Када је др Војислав Шешељ дошао у Книн, ја сам га дочекао и он је затражио једног тренутка да посети кнински затвор. У том книнском затвору с њим сам био ја. Ушли смо у једну просторију, дао нам је одобрење Мартић, било је 30 квадрата, ту су били затвореници, и наши и Хрвати. Било је и Срба у затвору који су радили ствари које нису биле како ваља, нису били само Хрвати. Ми смо ушли у затвор, у ту просторију, људи су умали и када су видели Шешеља били су изненађени. Тог тренутка се у затвору десило следеће. Шешељ је питао – како се према вама поступа у затвору? Шта једете? Имате ли воде? Како су вам породице? Да ли вам долазе овде? Са свима се руковао, и са Србима и са Хрватима и људи су остали без даха. Након тога је Мартићу рекао овако – Немојте случајно, да се било шта незаконито деси иједном човеку који лежи у том затвору. Ови сад у Хагу су мислили као, он је био у затвору, шта је. Шешељ им после тога каже – проверите, има људи и сад живих који су тамо били, а сигуран сам и они који су изашли из тог затвора, којима је суђено, да могу исто то да потврде овде као што ја то сад овде тврдим. Хвала и нека вас Бог чува.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Лазићу. Због могућих погрешних интерпретација, иако сви знамо и о чему је говорио господин Лазић, дужан сам да кажем да сам сигуран да смо сви поносни што учествујемо на једном научном скупу, који је по својој природи свакако антифашистички, а неће нам најгори фашисти у Србији, попут оних који се представљају да су антифашисти из различитих невладиних организација солити памет о томе шта је најцрња идеологија 20. и 21. века. Извињавам се на овоме, то сам рекао због могућег истргнућа из контекста ваше речи.

Молио бих господина Зорана Красића да узме реч, нека се припреми мр Дејан Мирковић.

Зоран Красић: Верујте да нам је сваким даном све више потребно оваквих скупова на којима треба да, на бази чињеница, разобличимо све оно што се дешава у Хагу и ово је добра тема која је данас постављена а тиче се фалсификата. У нашем језику, за ово би могло да се каже и лаж. Међутим, кад се каже да неко лаже или да нешто што је саопштио представља лаж, то је врло блага реч у односу на оно што се дешава у Хагу и које последице може да проузрокује. Фалсификат је софистицирана лаж јер саставни део фалсификата јесте нека корист. Корист за неког, штета за нас. Значи, налазимо се у том простору, у оквиру те теме. Ко жели да постигне корист? Вероватно они

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

који су створили овај трапави Трибунал. А ко треба да доживи штету? Српски народ. Не само они који су учесници неких догађаја од 1991. године, не ми који данас живимо у Србији, не Срби, не само грађани Републике Србије него и наша будућа поколења.

Мени је драго што су први говорници на овом скупу данас исправно приметили да је, у једном кривично-правно лаком случају, а то је предмет против Душана Тадића, Хашки трибунал имао потребу да створи историјске околности односно да створи историјски контекст, значи да фалсификује историјски контекст. Не бих желео да понављам оно што је су овог места поручио Коста Чавошки, Бранилав Ристивојевић, адвокат Петронијевић и остали учесници који су имали прилику да анализирају пресуду у предмету Душану Тадићу, и првостепену и другостепену, ја бих само додао да ни то што су утврдили као историјски контекст Хашки трибунал није могао у потпуности да прихвати, већ је у каснијим предметима себи дао за право, наводно по налогу Жалбеног већа да поједине делове тог историјског контекста преиспитује. Зашто, због чињенице да у новим предметима, да би се спровела њихова истина и њихова правда, није био довољан онај историјски контекст и онда имамо не само фалсификат, него имамо да се фалсификатор од параграфа до параграфа демантује. Нажалост, то је све прошло.

Да не образлажем оно што је Бранислав Ристивојевић врло лепо приметио, ја морам само да појачам то тврдњом да, када се изврши анализа свих тих пресуда, ове последње пресуде ви личе на списак фуснота, јер ако се изради нека пресуда на двеста и нешто страна, па још на сто педесет страна се само цитирају фусноте и обавезно тамо негде пета-шеста фуснота јесте види пресуду у предмету Тадић, види пресуду у предмету том и том онда долазимо до закључка да они рачунају да су зацементирали историјски контекст догађаја на територији бивше Југославије. Међутим, то што су зацементирали не значи да ми морамо да прихватимо. Како бисте, рецимо, ви прихватили као чињеницу која је утврђена у овом трапавом поступку, пред овим квази-судом, да је, рецимо, четрнаести конгрес савеза комуниста одржан 1989. године, кад у свим историјским документима стоји 1990. година? Да ли то значи да би ово што Бисерко, Кандић и ови други од нас захтевају да имамо неко поштовање према неком квази суду треба да измени нашу слику и наше памћење. То би исто било као када би неко саопштио да ви нисте рођени тог датума него неког другог датума, неке друге године.

Зато је потребан овај скуп, да ми кажемо једноставно – људи, цабе радите ви то тамо у Хагу. Па не може да се Земља окреће супротно од оног како се вековима окреће. Не може Земља да буде четвртаста. Она је за сада округла. У Хагу све може да буде четвртасто. Уз уважавање неких разлика које морају да постоје са гледишта кривичне одговорности, дела, извршиоца, вероватно и да постоји могућност за различита чињенична, правна и друга тумачења и мишљења поводом неких датума од, рецимо, 1991. године до данас, али не може да постоји разлика за неке датуме, неке догађаје од пре хиљаду година. На жалост, у Хагу се и то дешава. Мења се историја, хиљадугодишња историја овог простора. Наравно, ради се о пресуди у предмету Тадић јер у том историјском контексту она представља матрицу за све, не само оптужене него и оне који су живи а још нису оптужени.

Ја вам само скрећем пажњу на део излагања господина Поповића, где је врло лепо приказао у чему се огледао тај српски национални програм у контексту и у виђењу свих политичких странака у Србији. Нема ту неке принципијелне разлике. Али видите како је то селективно урађено када је у питању нечија одговорност. И подсећам вас, тачка седам свих оптужница, где се набрајају учесници удруженог злочиначког подухвата завршава се констатацијом као и остали политички актери из Србије, Црне Горе и тако даље, што значи да свако у Србији може бити позван на кривичну одговорност.

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Зашто се мења овај историјски контекст, односно наша историја? Постоје два разлога. Први, да се у једном предмету то зацементира како се у другим предметима не би непотребно губило време на доказивању нечега што на бази прве пресуде постаје опште познато, што рече професор Антић. Ја не прихватам то, мислим да то увек подлеже једној ригорозној контроли, преиспитивању и доказивању, поготову ако се има у виду да су тај контекст вештачили врло некомпетентни људи, по одабиру Тужилаштва током поступка у Хагу јер оно што су они тамо зацементирали, то је у супротности са комплетном историјском науком на територији бивше СФРЈ, па без обзира одакле да узимате аутора, да ли из Македоније, да ли из Црне Горе, да ли из Србије, да ли из Хрватске, у супротности је чак и са оном историјом која је идеолошки писана. Морам да вам кажем, не само у погледу датума, него и у погледу догађаја па на крају и закључка који се може извести на бази неких догађаја. Каже, између осталог, сваки од ова три народа имао је у средњем веку период свог царства и своје величине и сада набраја ова три народа, а историја каже нешто друго. Она каже овако: да нико осим Срба у средњем веку није имао период свог царства и своје величине. Хрвати су имали релативно малу државу у територијалном погледу која уопште није захватала ниједан део данашње Босне и Херцеговине, а њихови великаши су уговором Пакта конвента још 1102. године предали своју државу Мађарима, након што су их Мађари пет година пре тога до ногу потукли. И сада ови историчари хашки, инквизиторски, извлаче закључак, видећете на крају због чега су потребни такви закључци, да се покаже да ту постоји један генетски код код Срба, да су склони удруживању ради злочиначког подухвата, а у појединим сегментима њиховог утврђивања историјског контекста они чак иду и са резервном варијантом, где признају неке злочине кроз историју који су учињени над Србима, како би створили утисак да су Срби имали и оправданог разлога да се свете у одређеном тренутку. И једно и друго чист је фалсификат. Подешавање историјског контекста у складу са коначном одлуком, коначна одлука, ја морам да исправим једног од предходника који је овде рекао 80-20% коначна одлука је она коју је Ција зацртала: 70% су одговорни Срби, 20% су одговорни Хрвати и 10% су одговорни муслимани. Они се те пропорције држа. Примећујете да Шиптари који се позивају представљају колатералну штету. Као што сте могли да чујете господина Петронијевића и ту се прави разлика они и могу да одговарају за нека дела али увек пре 24. марта 1999. године.

Следећа историјска, ја бих рекао видљива лаж, али у овом примеру ћете видети и инсталисану мржњу према нама као народу. Да не би било различитих тумачења, ја ћу да читам шта су они написали. Ја сам у почетку мислио да је проблем са неким преводом, ма уопште није проблем са преводом. Лепо је преведено, баш како су они то хтели. Ако пет-шест професионалних преводаца преведе на исти начин енглеску варијанту те њихове пресуде, онда значи да је то то. Параграф 61 пресуде против Тадића, сада да не читам све, кренућу са овим делом, каже Иако је оваква ратна ситуација била кратког века, трајући само од 1941-1945. године (описује се Други светски рат, они жале што је трајало само од 1941. до 1945. године). Општина Приједор припада марионетској држави Хрватској (не кажу Независна држава Хрватска). За Југославију је Други светски рат био трагичан, обележен окрутном репресијом, тешким патњама и суровим поступањем према мањинама (нов термин, у то време мањине уопште нису постојале као термин). Али слушајте сада ову реченицу, ако нисте заборавили ону предходну. Било је то доба дуготрајног оружаног сукоба. Ово као да је Вук Драшковић писао, он је уметник код нас да се демантује.

Е сад видите како се ту прави дистинција у погледу непријатељстава и зверстава. Каже Било је то доба дуготрајног оружаног сукоба који је делимично био производ грађанског рата, на првом месту грађански рат, а делимично борба против стране инвазије и касније окупације. И да сад не читам даље, сваком је у Србији смешно кад прочита шта су написали у овој пресуди. Деца у основној школи у Србији знају шта се дешавало, како се дешавало. Па онда даље развлаче ту где се

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ко опредељивао, за тај део пресуде могу само да изнесем једну историјску чињеницу, да они сада у наставку причају како су Срби били или партизани или четници, усташе су усташе, а муслимани су могли да буду и партизани и усташе. Међутим, историја је нешто друго записала.

Ја се стварно извињавам што морам да прочитам ово, каже муслимана је заиста било у редовима усташа и партизана али их је значајан број био и међу четницима, чак и посебан одред четничког војводе Исмета Пупавца, док је потпредседник Националног комитета четничког вође Драже Михаиловића био Мустафа Мулалић. Мулалићу је касније суђено заједно са генералом Михаиловићем и на комунистичком суду осуђен је на казну затвора. Иначе, од фашистичких најекстремнијих муслимана Хитлер је формирао чувену СС ханџар дивизију. Они то и не помињу, као што не помињу ни чувене усташке дивизије које су учествовале на Источном фронту. Једноставно, ради се према свом избору.

Па онда каже – Велики део тешких борби одвијао се на подручју Босне и Херцеговине, ту су вршена многа насиља против цивила и тако даље и тако даље. Нова терминологија, без обзира на било какво идеолошко опредељење, па партизани, и уколико су вршили неку одмазду, они су то радили према усташама. Да би на крају, е ту сад препознајемо Туђмана и његову доктрину, односно његово залагање за наставак њему тако драге и познате доктрине Старчевића, Будака и осталог оруђа, ту се помиње онај догађај где је наводно 100.000 Хрвата, е сад ту се јављају Хрвати, зато што у Аустрији нису хтели савезници да их приме, они су испоручени Србима партизанима. Све погрешно.

Нема ниједног слова у овој пресуди о пацовским каналима, о Крунославу Драгинићу, нема ниједног слова о Степинцу, нема ниједног слова о Ватикану, нема ниједног слова, што рече проф. Петровић, о највећем фалсификату који постоји на кугли земаљској, Константиновој даровници, где је папа, поред оног што је рекао господин Петровић, добио и примат, ту је до Бога. Касније се прогласио да је непогрешив. Нема тога.

Идемо даље, шта каже, рецимо, за Србију: у периоду од 1945. до деведесетих година каже да је она имала две аутономне области, Војводину и Косово, које су биле блиско повезане са Србијом. Блиско повезане са Србијом! Каже – народи у свим републикама, сем у Босни и Херцеговини сматрани су посебним народима федералне Југославије. Они потпуно заборављају, да је у Хрватској, на основу два историјска документа Србима признат статус конститутивног народа и државотворног народа. Они то не признају, једноставно не знају за то. Они знају само оно што њима одговара. Ово је ноторно, па не мисли ваљда неко да ми поводом овога треба Соњу Бисерко да убеђујемо. Па ако би се бавили убеђивањем Соње Бисреко о овоме, онда значи да ми не знамо своју историју, онда значи да наша Академија наука и уметности не би требало да постоји. Онда значи, не требају нам ни факултети, не требају нам институти, не треба нам ништа. Желе да пониште нашу историју, да омаловаже наше историчаре.

Има ту још пуно смешних ствари попут, рецимо, констатације да су аутономне покрајине идентитети. То никада није било код нас, нема ниједног документа у историји који говори о Војводини и Косову и Метохији као идентитету, али они терају. Каже, даље, свачега има ту – неки Срби дуго су као држави која би својим границама обухватила све етничке Србе и наравно, ту крећу од Косовског боја. Од Косовског боја Срби само сањају о Великој Србији, само сањају о Великој Србији, као да ничега овде није било, никаквих идеолошких подела и тако даље.

Даље, каже – Догађаји у Србији и Словенији током 1988. и 1989. године наговорили су предстојећу опасност по јединство Федерације и онда иде 14. конгрес Савеза комуниста од 1989. године, критикују принцип за који су се тада неки залагали, један човек један глас. Ако је тај Запад

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

толико демократски организован, слеп послушник и чувар људских права, не знам како је овај врхунски демократски принцип да њима сад овде не одговара, али добро.

Шта Хаг закључује поводом уставних промена у Словенији? То је врло интересно. Погледајте, ову допуну југословенски Уставни суд прогласио је неуставном, али је у децембру 1989. године Словенија одлучила да игнорише одлуку суда. Словенија као република игнорише одлуку суда. Реч игнорише је изворна, није ствар превода. Дај да замислимо шта би се десило када би Врховни суд Сједињених Америчких Држава поништио одлуку Тексаса и Тексас каже – ми игноришемо ту одлуку, колики би био рок трајања гарнитуре на власти у Тексасу 10 минута, два дана, недељу дана, изаберите. Али Социјалистичка Федеративна Република Југославија и њени органи не смеју ништа да предузму. Уосталом, ја се надам да ћемо имати прилике нешто да попричамо и о тој Словенији и о њиховим територијалцима који су стрељали ненаоружане војнике, а онај Вељко Кадјевић забранио да се информација тог момента објави.

Сада идем на нове историјске околности које се тичу догађаја од 1990. године, тичу се избора председника Председништва СФРЈ, знате то је садашњи председник ове лијепе њихове. Пре него што је изабран за председника Председништва, он је био председник Владе те независне Републике Хрватске. Само да вас подсетим, док је он био председник Владе, 150.000 Срба је у Хрватској остало без посла. Они су протерани и ако је то тако, а имамо доказа за то, онда с правом Јовић и други нису могли да прихвате тог човека за председника Председништва, већ је Република Хрватска, ако је имала потребу за својим председником Председништва могла да предложи неког другог. Не, они су инсистирали управо на њему. Зашто? Зато што је он касније рекао ону чувену реченицу – Ја сам моје завршио, Југославије више нема. Зар то није говор мржње? Зар то није злочин? А видите, то се не осуђује.

Неколико година пре тог догађаја у истој ситуацији је био Борисав Јовић. Он је био као српски кадар предложен за председника Савезног извршног већа, па су се ове сецесионистичке републике побуниле, па је Србија, не само променила кандидата, него одустала и пренела то право Хрватској и дошао је турбо усташа Анте Марковић, који је економски и политички уништио нашу државу. То чак нису хтели ни да констатују. Мења се историја, прави се историја по нахођењу како некоме одговара у Хагу, што значи, пресуде су већ донете, односно диспозитив пресуде се зна, е ајде сад идемо уназад, па да дођемо до првог параграфа. Значи, креће се од 2.567. параграфа, па се иде уназад да би се дошло до оног првог параграфа. Истине нема.

Ми можемо да се разликујемо по правној оцени нечега, можемо да имамо различито мишљење поводом неких конкретних чињеница које се тичу кривичне одговорности и њеног значаја, али не можемо да се разликујемо када је у питању историјски контекст, не можемо да се разликујемо када је у питању историја једног народа. То је та опасност. Променом ове историје, дошли смо у ситуацију да промењена историја штити фашизам у Европи. Штита Независну Државу Хрватску, штита Ватикан. Зашто су ови наши у Хагу, – зато што су први антифашисти Европе.

Александар Вучић: Реч има мр Дејан Мирковић, нека се припреми проф. др Радмило Маројевић и проф. др Марко Атлагић.

Мр Дејан Мирковић: Поштовани скупце, Хашки трибунал је за оптужницу др Војиславу Шешељу доставио око 500 страна пропратног материјала. То су наводно докази на којима се заснива оптужница против др Војислава Шешеља. Ради се о гомили на брзину скупљених и неповезаних докумената, међу њима је и извештај британских експерата у коме дословно пише да он треба да пружи историјски, политички и војноеконотски контекст сукоба у бившој Југославији. У кратком осврту на овај извештај показаћемо да је он пун незнања и злонамерног фалсификовања историјских чињеница. Већ на првој страни извештаја видимо да такозвани експерти не знају да је 1878.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

године Србија била кнежевина, а не краљевина. Следећа нетачна теза је да је Краљевина СХС била инструмент централизма и доминације. Само име Краљевине демантује ту тезу. Затим се тврди да је краљ Александар 1929. године увео диктатуру да би спасао своје царство. Ни то није тачно, јер је држава тада била уставна монархија, а не некакво царство. Није тачно ни да је кнез Павле сам управљао Краљевином од 1934. до 1941. године, јер је, макар формално, то чинило намесништво.

Очигледно је да то нису само случајне грешке већ злонамерно претеривање са антисрпском политичком позадином. Други светски рат се описује помоћу фалсификата, као што је онај да је наш народ од самог почетка окупације издвојен за заслужено кажњавање. Ово је већ говор мржње, упоредив са нацистичким. Британски експерти такође тврде да су сви народи у Југославији осећали радост због пропасти Краљевине. То евентуално може да важи само за западне делове земље. Британски експерти не знају да је новембра 1945. године формирана ФНРЈ, а не СФРЈ.

По тумачењу британских експерата ЈНА током педесетих година није имала политичку улогу, већ је наводно тек 1988. године постала политички ангажована. Такав фалсификат можда не треба ни коментарисати. ЈНА је током педесетих била један од стубова једнопартијског система, главни заштитник такозваног врховног команданта и његовог култа личности. Економски проблеми у другој Југославији се описују помоћу познате фразе о сукобу између реформског западног дела земље, који се наводно залагао за тржиште и реформе и који је био против тога. Ни то није тачно, главни комунистички економиста у то време је био Словенац Борис Кидрич, а догматску идеологију углавном је формулисао његов земљак Едвард Кардељ.

Уставни амандмани из 1971. године и Устав из 1974. године описани су као акти који су, поред осталог, довели до чвршће контроле у СФРЈ. Ово, већ грубо и намерно, фалсификовање чињеница је увод у тезу да су захтеви за мењањем Устава из 1974. године били неоправдани. У негативном контексту се помиње Меморандум САНУ из 1986. године. Он је, наводно, давао подршку некаквим унитаристима и омогућио доношење уставних амандмана из 1989. године. Британски експерти злонамерно прећуткују чињеницу да се радило о нацрту меморандума који је преваром доспео у јавност. Осим тога, његова садржина није милитаристичка, нити је икада усвојена од стране државних органа. Са друге стране сепаратисти са запада земље представљени су као некомпромитоване личности које су хтеле да сачувају СФРЈ. Програм Анте Марковића, рађен по инструкцијама ММФ-а, и означен је као импресиван, иако је повећао незапосленост и трговински дефицит земље. Након овакве злонамерне припреме британски експерти прелазе на сам грађански рат у бившој СФРЈ. Овде њихови фалсификати достижу врхунац. Конструира се примитивна теорија завере, при чему се користе изрази страни правној науци, као што су: изгледа, неке индикације, из неког разлога извештавано је", запажено је, чини се, има неких расправа, проносиле су се страначке приче и слично.

Перфидно се прећуткује улога Запада у разбијању СФРЈ, али се зато измишљају некакве Шешељеве снаге, завереници и војна инвазија СФРЈ. Иако Хрватска 1991. године није била међународно призната држава, а у Босни од маја 1992. године није било војника из СРЈ, експерти тврде да у Хрватској и Босни уопште није било грађанског рата, већ се радило о некаквој агресији. Ово је основна теза британских експерата, али и целокупног Хашког трибунала. Тако је на посредан начин за агресију оптужен цео српски народ, наши преци, савременици, али и потомци.

Поштовани скупце, велики правник и филозоф, Михајло Ђурић, још пре 20 година је писао да тадашње оптужбе против др Војислава Шешеља нису биле продукт повампиреног средњег века, већ нихилистичког духа. Исто важи и за данашње оптужбе. Рад британских експерата и целокупног Хашког трибунала ће зато бити негативан пример како се фалсификују историјске чињенице у служби једне политике и једног политичког суда. Хвала.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Александар Вучић: Захваљујем се господину Дејану Мирковићу, реч има проф. др Радмило Маројевић, нека се припреме проф. др Марко Атлагић, затим Јово Бајић и Ђорђе Мартић.

Проф. др Радмило Маројевић: Поштовани правобранитељи и правдољупци, учесници научног скупа и овде присутни слушаоци, на претходна два рочишта овог суда за утврђивање научне истине остваривали смо углавном негативни и деструктивни аспект свога задатка, а распредали смо како не треба судити, а тако се суди у Хагу. Утврдили смо да Хашки трибунал није суд правде, него судилиште неправде, које је потрло досадашње међународно право, прекинувши његов и формални и суштински континуитет. А и на овом трећем рочишту утврдили смо са безброј примера да се то судилиште заснива на фалсификовању историјских чињеница, елементарних историјских и лако проверљивих чињеница.

Почев од наредног заседања, потребно је прећи на позитивни програм како треба судити злочинцима, иницијалним злочинцима, ја овде уводим тај термин који би могао да уђе не само у хуманистичке науке, него и у право, ако већ и не постоји, иницијални злочинци, који заправо отпочињу злочин, планирају га и беру његове резултате. Треба, дакле, прећи на конструктиван аспект нашег рада, нашег задатка. У том смислу мислим да би требало покренути друштвени суд, који би могао да буде и међународни суд и требало би да буде надлежан за утврђивање научне истине о збивању на тлу српских земаља. Све што се дешавало, заправо, дешавало се на тлу српских земаља. Једна од првих одлука морала би да буде да се преиспита све оно што је учинио Црној Гори режим Мила Ђукановића и Демократска партија социјалиста од 1997, од када је он нелегитимно, са фалсификовањем резултата, са потплаћивањем бирача, и слично дошао на власт па до данас. Али, то не кажем само због тих фалсификовања, потплаћивања и опште нерегуларности, него и нарочито због тога што је тај режим и његов врховни командант Мило Ђукановић уцењена личност, мало, мало, па кад год треба неку нову концесију да учини Италији и другде, појави се оптужница да је он шверцовао цигарете или не знам шта друго, учествовао у ратним злочинима и слично. Значи, све оно што је тај режим учинио у смислу распродаје националних богатстава мора се поништити. Црну Гору данас купују наводно Руси. Не купују је Руси, тамо нема ниједног Руса, Црну Гору сада купује интернационална мафија, којој је привремени језик, додуше, руски, а колико су они Руси, колико су ћирилички настројени, православни и слично, види се по томе да је један од тих наводних Руса покренуо лист који се зове у Црној Гори Република и наравно, на латицини, иако је руско писмо, да је он Рус, ћирилица.

Друга одлука била би да не признајемо окупациони режим Војислава Коштунице и Бориса Тадића, од кад је он, пучем од 5. октобра 2000. године дошао на власт. Да је то пуч, то је елементарна чињеница, Војислав Коштуница тада није имао потребних још 30.000 гласова. Поред тога, то су били савезни избори и није он имао право, заједно са јеврејском мафијом из разних окружења, укључујући такозваног капетана Драгана и све њихове плаћенике да заузима српске телевизије и друга средства информисања. Војислав Коштуница, као злочинац, на челу досовског режима, није имао право ни да задужује српски народ, нити да продаје српске фабрике, села и градове. Режим Војислава Коштунице је окупациони режим који је, између осталог, подривачки деловао и пре пуча од 5. октобра, па сви они који су тада узимали српске жртве и закопавали их на тајна места, они их сада проналазе, измишљају хладњаче и слично да би свој или, ако нису Срби, као што нису, онда туђ народ оптужили за геноцид.

Ја бих имао један однос сажаљења према руководству Републике Српске, из разлога који су потпуно јасни. Врховни командант борбе за ослобођење на том простору, генерал Младић налази се под оптужницом Хашког трибунала. Ако сте запазили представници Трибунала, односно Америке, односно Ције, сви су они једно те исто, у ствари, Караџића и не траже, него само кажу да је услов да се преда генерал Младић. Овим бих хтео да кажем, да ни то такозвано руководство Ре-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

публике Српске није спроводило српску националну политику. Овде смо данас у сазнали да је Демократска странка, којој је господин Чавошки припадао, а можда и данас припада (а ја бих рекао, не Демократска странка, него окупациона странка, јер реч демократски у том периоду и све до данас не значи демократска, него окупациона), да је она формирала, исто тако демократску, то јест српску окупациону странку и у Републици Српској Крајини и у Републици Српској.

Режим који је био на Палама, нажалост, није спроводио српску националну политику. Врховник тог режима био је Момчило Крајишник. Њега је изабрала, као што сте видели, Демократска странка, односно Ћосић лично. То значи, ако је урадио нешто тај режим, а урадио је много тога што није било како треба за српски народ, онда је он то урадио по налогу наших окупатора који су га заправо и поставили. Између осталог, тај режим је тамо иницирао сукобе између православља и ислама, на томе је градио своју концепцију. Када је требало ослободити Сарајево и Бихаћ, председник Карацић је налагао да се не ослобађа ни Бихаћ, ни Сарајево. Тамо је, у ствари, у потпуности спровођен концепт новог светског поретка. Ако је то тако, онда ни за оно што је то руководство радило у току рата, мада мислим да су им приписани злочини који се иницирају овим оптужницама, ми не можемо сносити никакву историјску одговорност, јер није српски народ бирао руководство Републике Српске, него је све то ишло од Ћосића. Ћосић је био у потпуности, и тада и данас, у рукама међународне мафије. У овом смислу конструктивног утврђивања научне истине, да ми утврдимо стварне злочинце, а не да се бранимо од лажних оптужби. Подсетио бих да је у Републици Српској 1993. донета одлука, ни мање ни више, него да се протера ијекавица из српског књижевног језика, то јест, онај књижевни језик који је успоставио Вук Стефановић Карацић. Даље, то руководство се одрицало свега босанског, преименујући то босанско у српско, као да оно босанско такође није било српско. Који је био циљ протеривања ијекавице из Републике Српске? Наравно, био је циљ да се Хрватима пружи могућност да легитимно запоседну све ијекавске територије, био је циљ да се у некој даљој перспективи Срби покажу као окупатори, јер ако је српски екавски, живо становништво Републике Српске и читаве Босне и Херцеговине говори ијекавски. Наравно, тај пројекат су можда представници Владе на Палама прихватили из недовољног знања, али они који су то иницирали, академик Екмечић из Београда, покојни академик Ивић и остали, они су одлично знали шта то значи.

Нешто слично се дешава у Црној Гори. Био је попис становништва и тридесетак одсто становника Црне Горе изјаснило се да су Срби по националној припадности, а 66 одсто да говоре српским као књижевним језиком. Потпуно је јасно да је онај ко се изјасни да говори српским језиком, де факто Србин и да је то главно опредељење. Али видите, за представнике новог светског поретка у Србији, који је репрезентативан, та двојица наших, односно њихових вођа, Коштуница и Тадић, њима се учинило да ће то бити веома опасно у даљој историјској перспективи, јер ће бити све више и више оних у Црној Гори који су свесни да је црногорско само регионално, историјско и слично опредељење, да су они Срби по националној, културној и етничкој припадности.

Пројекат који долази из Београда је да они који себе сматрају Србима у Црној Гори, треба да траже за себе права као права за националне мањине, то јест да им се призна српски језик, да им се призна и српска црква, да би они за узврат признали, наравно, и црногорски језик и Црногорце као нацију, а то значи и Црногорску православну цркву. Наравно, они су, у вези са свим тим хтели да у Црној Гори, да би иницирали сукоб између једних и других, укључујући и ратни сукоб, тражили да они који се изјашњавају у Црној Гори као Срби да траже да њихов грб и химна буду грб и химна, не заједничке државе, дакле, Савезне Републике Југославије, односно онога што се сада зове (нелегитимно, наравно) Србија и Црна Гора, него да траже да њихов грб и химна буде грб и химна данашње, дакле окупиране Србије.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

Мислим да бисмо, ако бисмо основали такав један суд, конструктивни, сва ова питања морали да разрешимо. Сва ова питања која показују да је то на нашим просторима био заиста један паклени сценарио чији се учесници врло лако могу идентификовати, као што је сценарио био и остао Сребреница. Тачно знамо да је Алија Изетбеговић, заједно са Клинтоним, односно по наређењу Клинтонимом, морао да иде на спровођење сценарија да се Срби ухвате у геноциду. Онај ко је тај иницијални злочин урадио, ко је планирао тај геноцид да би Србе оптужио као геноцидни народ, радио је на све начине да се или лажно представи тај геноцид, или да потплати, уцени оне који су у евентуалним злочинима учествовали.

Једно од питања које стално провлаче и никако да се реши, је питање назива Велика Србија. Потпуно је историјски јасно да Велика Србија, онај концепт који се појављује, то је у ствари синоним за права Србије, то јест тамо докле су етничке границе српског народа, то се и назива Велика Србија, а историјски је условљен тај назив тиме што је у 19. веку мали део српске територије назван Србијом. То је био разлог да се од назива Србија направи и етноним Србијанци, као становници Србије, да би се разликовао од општег назива Срби – становници српских земаља. Иако се назив Србијанци појављује одмах после слома Првог српског устанка, један од првих који је то учинио био је Вук, који у наслову његове прве збирке песама каже да је написана Вуком Стефановићем Србијанцем, али и сам Вук после тога констатује, тек у Речнику другом 1852. то јест у рукопису са кога је прављено друго издање, да се у народу реч Србијанац почиње појављивати у војводству, он каже – у Бачкој, Банату и Сријему називају становника Србије Србијанцем. Пре тога појављује се преизиме Србијанац у трећој књизи Вукових народних песама. Један Ђорђе из Панчева, који је био Вуков пренумерант, имао је презиме Србијанац. Та појава етнонима Србијанац, значи становник Србије, изазвана је управо потребом да се за један ужи простор, какав је била тада Србија, именује његов становник, док је сам назив Срби остао за шири простор. Не заборавимо да и Његош каже, у другом контексту – Мала ли је жртва сва Србија, од Дунава до мора сињега. Према томе, Велика Србија заправо није нешто што је добијено као у другим великим британијама, грчкама и русијама, ширењем неког етноса, него на специфичан историјски начин. Велика Србија се заправо подразумева и са старим и са садашњим етничким границама српског народа. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Маројевићу, реч има проф. др Марко Атлагић, нека се припреме Јово Бајић и Ђорђе Мартић. Изволите, господине Атлагићу.

Проф. др Марко Атлагић: Поштовано председништво, даме и господо, на почетку да замолим господина Вучића да има једну личну молбу на крају свог излагања.

У оптужници Међународног суда против Војислава Шешеља, у тачки шест оптужује се Војислав Шешељ да је судјеловао у припреми злочиначког подухвата с циљем протеривања Хрвата из Републике Српске Крајине, Хрватске из Војводине како би тај териториј трајно постао дио нове државе под доминацијом Срба. То је чист историјски фалсификат и замјена теза. Управо је Фрањо Туђман етнички протерао Србе и очистио Републику Српску Крајину и Републику Хрватску од Срба. Па управо са тог простора Републике Српске Крајине и Републике Хрватске за који се оптужује Војислав Шешељ, усташке власти на челу са највећим зликовцем двадесетог вјека Фрањом Туђманом протјерале су, не како је данас овдје речено двјесто-четристо, него преко милион Срба 1990-1995. године и тиме починиле највећи геноцид у задњих двјесто година. Зато уместо Војислава Шешеља, Слободана Милошевића, Милана Мартића, Ојданића и других Срба, у Хагу се требао наћи прво Фрањо Туђман, због планског, намјерног убијања, мучења и протјеривања Срба са простора Српске Крајине и Републике Хрватске.

У три теченице кратка биографија његова. Туђман је Мађар поријеклом његов дјед долази у Хрватско Загорје. Његово име значи туђи човек, тако су га Хрвати називали за време НДХ. Био је

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ушташки пуковник, којег Тито преводи у истом чину у партизане и постаје партизански пуковник. У ЈНА ради као генерал у Генералштабу, као кадровик који је седам хиљада Срба и Црногораца послао на Голи оток. Туђман је на конференцији дипломатског кора у Немачкој 1989. године истакао (и то је наводим да видите ко је припремао злочиначки подухват). Када ја будем председник Хрватске (не ако буде, него када будем), то у Крајини биће црвено у крви

Исти тај зликовац 12. априла 1992. године на Јелачићеву тргу у Загребу је рекао, и овде се открива ко је започео рат, цитирам: Рата не би било да га Хрватска није жељела, али ми смо проценили да само ратом можемо изборити самосталну Хрватску. Због тога смо водили политичке разговоре а иза тих преговора формирали смо своје оружане постојбе. Значи, рат је било могуће избећи само да смо одустали од свога циља, то јест од самосталне Хрватске. Исти тај зликовац је изјавио: цитирам Сретан сам што моја супруга није Српкиња или Јеврејка". Или је Србима из Крајине и Хрватске зажелио, цитирам, Сретан пут без повратка.

Требао се наћи др Јанез Дрновшек, топли брат који је 1991-1995. године учинио све да разбије своју земљу Југославију, ако је уопште и била његова. Затим Милан Кучан, који је свјесно, плански разбијао једну суверену земљу, Алија Изетбеговић, цвјет ушташког зликовца Фрање Туђмана, организатор Ал Каида у Босни и Херцеговини. Стипе Месић, који је изјавио: – Ја сам свој задатак испунио (у сред Сабора као председник Председништва СФРЈ), Југославије више нема. И други цитат: Срби нису на опанцима донијели земљу. Наше продане душе, досовске издајничке душе требале су се заиста наћи тако. Један од њих је био др Зоран Ђинђић, који је наговарао НАТО земље да бомбардују његову земљу. Српске досовске продане душе свакодневно траже да се као народ дистанцирамо од такозваниј ратних српских злочинаца, јер они у свему томе виде последице по српски народ. Такви појединци, политичке странке, посебно Демократска странка, непрекидно нас заплускују својим страшним сценаријима у којико се не уразумимо према демократској Европи почнемо да испуњавамо све жеље које нам она поставља путем својих емисара попут Хавијера Солане.

Свега овога не би било, да у нашим редовима немамо продане досовске душе које ће зарад свог личног komodитета учинити све да се српском народу наметне осећај кривице за све што се догодило у току протекле деценије на простору бивше СФРЈ. Таква српска гамад испоручује већ проказане Србе Хашком трибуналу, којег је основала држава која за собом има највеће ратне злочине и злочинце. Тај суд је чист историјски и правни фалсификат, јер није суд у изворном, аутентичном смислу, јер је установљен супротно повељи главе 7 Уједињених нација. Зато Хашки трибунал и не може бити извор права, нити скуп обавезујућих правила и норми. Као такви, и судије тог међународног суда су чисти фалсификат. Како ће да суде судије Хашког трибунала када они знају да не седе у суду, већ у квази суду, па су и они квази судије. Хашки трибунал је незаконит, он је чист правни и историјски фалсификат и никада се фалсификатом не може успостављати правда.

Америка иза себе има највеће злочине и злочинце. Тако пилот који је носио и бацио атомску бомбу на Нагасаки каже да се не осећа кривим и да би опет учинио исто уколико би му се пружио прилика То је његова изјава на једном иностраном ТВ каналу 2005. године. А шта је са нашим квислинзима? Остаће заувек записано да је једна власт, досовска, која је дошла на крилима народа 5. октобра 2000. године издала сопствени народ тиме што је испоручила бившег председника Хашком трибуналу. То је први случај у историји да се један председник државе насило испоручује једном суду да би му се судило за, цитирам недефинисана дела хоћу рећи геноцид. Чак ни Хитлерова власт није се усудила да тако нешто учини, иако је у овом случају било очигледно да је Хитлер иницијатор највећег злочина у Европи. Хитлер је извршио самоубиство, не предајући се победнику, он није био предат победничкој страни.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

За разлику од Милошевића, Шешељ има посве другачију конотацију и посве другачије усмерење. Ова изузетно храбра личност, пуна патриотског осећаја или одговорности, је добровољно је отишао у Хаг да га не би досовска неман водила у ланцима. Тако је проф. др Војислав Шешељ остао доследан себи и својим прецима да своје принципе и принципе свог српског народа и државе брани тамо где је најтеже, пред лицем Европе и пред лицем свиета. Његови принципи су пуни патриотске бриге и одговорности за свој српски народ. Један човек не значи ништа, народ је све. Други принцип, уколико се осрамоти и оптужи народ, ни појединац не значи ништа. И трећи принцип – кроз уста појединца брани се српски народ. Појединац није вечан, вечан је народ који има вишене безграничне патриоте да га бране.

Шешељев пример значи да у српским редовима постоји човек који ће рећи, ваљда тамо где је најмеродавније, да историјска истина има два краја: истина победника и историјска истина. Војислав Шешељ је то врло добро знао. Иако се већ истакао у својим ставовима у браћењу самог себе, још више је учинио као сведок Слободану Милошевићу у одбрани српског народа који је у Хагу савим неоправдано нападнут. Његова елоквијентност, тачност и течност, праведност и правичност у изношењу ставова у којима говори и више је него задивљујућа. Јасно и прецизно, правно историјски и аутентично, побијао је све тачке оптужнице у којој је оптужен за ствари које није починио и квази-судије и остали у квази-суду су занемели видевши познавање ствари, познавање права и правичности др Шешеља. Да не говорим о понашању тужиоца Најса, који је повремено извиривао као из мишије рупе, стрепећи да ће рећи нешто непотребно и стрепећи од брилијантности Шешељевих одговора.

Злочинци су криви за распад бивше СФРЈ и налазе се у бившим југословенским републикама, као и којекакви светски ветропири. И њих Шешељ прозива једног за другим, па и сам католички клер са папом Јованом Другим на челу, за разбијање Југославије. Шешељ без страха од последица по себе због оваквих својих ставова то износи на увид пред-квази судијама у Хагу и целокупном светском јавношћу. На питање о Великој Србији, Шешељ је тек тада бриљирао у својим одговорима. Он је недвосмислено рекао, цитирам: Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати, ја се ње нећу одрећи, па макар и завршио свој живот у Хагу Ниједан сведок до тада није тако јасно и уверљиво тврдио и уједно бранио став.

Главна оптужба Хашког трибунала је да су Срби заправо хтели да направе Велику Србију. Шешељ, после изреченог свог мишљења о Великој Србији, додаје: Концепт Велике Србије могао се спроводити у дело тек онда и када се увидело да бивша СФРЈ неповратно нестаје делатношћу домаћих издајника и помагача са стране." Ми до данас нисмо чули, нажалост да иједан државни историчар, осим историчара представника Српске радикалне странке, подржава концепт Велике Србије. Зачудо, многи од њих су први пут чули за стварне границе Србије па није ни нормално очекивати да они стану у заштиту српских интереса. Зашто ћуте, ако знају историјску истину.

Др Војислав Шешељ није по струци историчар али је са правом могао да понесе титулу доктора историје јер свој концепт Велике Србије заснива на прворазредним историјским изворима. Шешељ брани нашу историјску науку и њену самородну историјску школу која стоји на оваквим концептима.

На суђењу у Хагу изашла је на видело још једна подвала, а то је језик који се употребљава у Хагу. То је фалсификат од језика. Шешељ гласно протестује против скрнављења имена српског језика, он гласно упозорава Хашки трибунал да га називом бошњачко-хрватско-српски за српски језик вређају као личност. Зато ће рећи да не постоји никакав БХС језик, већ само српски језик а потом је судији и тужиоцима одржао краћи курс из српског језика. Овим је Шешељ више учинио за

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

очување српског језика него многи предходници. Зашто на ово нису реаговали наши језичари већ мудро ћуте, посебно у Академији наука, остаће за сада велика тајна.

Др Војислав Шешељ ниједним својим ставом није тужиоцима Хашког трибунала дао за право. Он потврђује и не одриче се ниједног свога чланка нити изреченог мишљења. То, даме и господо, могу само они грађани ове земље и то могу само грандиозне личности које иза себе имају велико знање, то може само личност која поштује себе и свој народ који га је произвео из земљу и које долази. Шешељ јесте човек историје јер брани свој народ од лажне историје и историјских фалсификата. Иза Шешеља ће остати историјска истина о српском народу и она је његов највећи бранилац у Хашком трибуналу. А иза досовске актуелне власти неће остати ништа него огромна зјапећа празнина и пустош на свим пољима а то је као да никада нису ни постојали.

На крају, дозволите да кажем да је јуче из штампе изашла једна моја књига, зове се "Историјска географија", ово је први примерак, посвећена је др Војиславу Шешељу, прочитаћу посвету која је кратка. На првој страници овако пише: "Хашком заточенику, председнику Српске радикалне странке професору др Војиславу Шешељу. Васпитан си од оца и мајке да су врлине слобода и правда и отаџбина највише моралне вредности за које се човек рађа, живи и умире. Ти у име тих најсвјетлијих врлина, на правди Бога чамиш у хашким казаматима. Већ у најранијој младости напросто гутао си дела социјалног карактера, те дела из социологије, философије, историје и економије. У изразито тоталитарном друштву градио си свој сопствени идентитет човека, политичара и научника са грандиозним практичним патриотизмом као најлепшим украсом човечије душе, као најлепшом врлином Србина и грађанина. Склон правди и правичности, уверен сам да ћеш у Хагу доказати истину и спрати љагу са српског народа која му је неоправдано наметнута. Професор др Марко Атлагић". Пошто је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић морао хитно да отпутује, ја молим секретара Српске радикалне странке господина Вучића да уручи први примерак господину Николићу како би понео овај примерак господину Шешељу у Хаг.

Александар Вучић: Захваљујем се професору Атлагићу, реч има господин Јово Бајић, затим господин Ђорђе Мартић, нека се припреми Славиша Мрдаковић.

Јово Бајић: Поштовани скупе, готово незапажено је прошла вест да се почетком овог месеца међународној јавности и представницима међународне заједнице обратила Бискупска конференција из Босне и Херцеговине документом Приједлог бискупа БИХ за друштвено уређење БИХ. Овај документ у име Бискупске конференције римокатоличке цркве потписао је њен председник кардинал Вељко Пуљић надбискуп босанска цео документ објавио је католички "Тједник", званично гласило босанске и бањалучке бискупије у броју 44. од 6. новембра 2005. године.

Одавно је познато да иза оваквих предлога и докумената босанскохерцеговачких или хрватских бискупа, који излазе из верских оквира, стоји земаљска политичко финансијска сила, римокатоличка црква. Нема никакве сумње да ће и овај документ, као што се и раније догађало са сличним документима, претходити драматичним догађајима и изазвати тешке последице за све становништво Босне и Херцеговине, а посебно за српски народ.

Два најважнија детаља у овом документу су промовисати Хрвата као најстаријег народа у Босни и Херцеговини и захтев да се пониште сви резултати Дејтонског споразума, а Босна и Херцеговина подели на четири кантона, провинције или федералне јединице: сарајевску, бањалучку, мостарску и тузланску. Промовисањем Хрвата као најстаријег народа у Босни и Херцеговини, што у последње време често чини кардинал Пуљић, поништава се целокупна прошлост српског народа на овим просторима и чини незабележено кривотворење историјских чињеница. Чини се то упркос томе да у више од три хиљаде сачуваних аутентичних докумената из времена средњовековне

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

државе босанске, углавном писаних ћирилицом, нема ниједног у коме се помињу Хрвати као житељи средњевијековне Босне.

Константин Порфирогенит, на кога се историчари највише позивају, а који је живео у првој половини десетог века тврди да су становници тадашње Босне, Хума и Неретљанске области данашње Херцеговине били Срби. У повељама средњевијековних босанских владара, писаним ћирилицом, нашта су указали др Лазо М. Костић, др Васо Глушац и добар познавалац културних прилика у средњевијековној Босни Војислав Богићевић, кад год се помиње народ који живи у Босни, увек се наводило да су то Срби, а језик који говоре је српски. У три од четири сачуване повеље босанског бана Нинослава, који је владао од 1232. до 1250. године житељи његове земље помињу се као Срби. И у неким повељама босанског бана Стефана Котроманића назначено је да су написане на српском језику.

Становници средњевијековне Босне и историјским изворима своју веру називају правом апостолском или грчком вером. Они ретки Босанци који су признавали римског папу за врховног црквеног поглавара и дозвољавали свештеницима римске цркве да их исповедају, називали су се Латинима или Шокцима. Шокци су, највероватније по томе што су се, уместо са три прста, примивши латинску веру почели да се крсте целом отореном шаком, по тој шаци названи шакци Шокци. За све време постојања средњевијековне Босанске државе и у време турске владавине у Босни и Херцеговини, и поред великих напора римокатоличке цркве и њених свећеника, посебно фрањеваца, на овим просторима било је мало становника који су исповедали латинску веру. Називали су их Шокцима и нико их није звао Хрватима.

По налогу римокатоличке цркве, како наводи историчар Владислав Скарић, фрањевци и драгон пруског конзулата у Сарајеву Климент Божић 1867. године је у једном културном друштву сарајевских Шокаца почео име Шокац да замењује именом Хрват. Био је то први покушај хрваћења Шокаца. Тек пошто је 1878. године Аустрија окупирала Босну и Херцеговину, у заједничком садејству те државе и римокатоличке цркве почело је планско преименовање босанских Шокаца у Хрвате, што није прошло без отпора тадашњих интелектуалаца који су исповедали римокатоличку веру и који су за себе говорили да су Срби. Упоредо неки чиновници Аустроугарске државе у Босни који су тобоже почели да се баве науком, почели су да штампају радове у којима су покушали да докажу као Срба у Босни није било пре доласка Турака и како су Срби дошли у ове крајеве са турском окупацијом. Ишло се још даље, тврдило се како ти новонасељеници нису били етнички Срби него некакви Власи, Цинцари и Цигани које је Српска православна црква претворила у Србе. Против таквих тврдњи устали су почетком двадесетог века српски интелектуалци, међу којима су најгласнији били др Јевто Дедијер и Петар Кочић.

Ко је у последњој деценији пратио рад римокатоличке цркве у Босни и Херцеговини и пратио њену штампу и издаваштво, лако је могао да уочи да је у току процес фалсификовања историјских чињеница какав никада и нигде није забележен у свету. Сваки средњевијековни босански рукопис претвара се у споменик хрватске повјести. Сваки босански бан, краљ или велможа претвара се у Хрвате. Свака средњевијековна градина и стећак су споменици хрватске повијести. Инсистирајући упорно на измишљотини да су Хрвати најстарији народ у Босни и Херцеговини, покушавајући да избрише прошлост српског народа, кардинал Винко Пуљић је на изврстан начин родио оно исто што је радио и један од његових претходника надбискуп босански др Иван Шарић, аутор химне Анти Павелићу, који се у време Другог светског рата и сам декларисао да је хрватски усташа, нациста. Кости тог Шарића, који се као ратни злочинац скривао у Франковој Шпанији, Пуљић је недавно пренео и сахранио у једној од сарајевских цркава. Овај приједлог бискупа БиХ за друштвено уређење БиХ поново покушава, дакле, да поништи прошлост босанскохерцеговачких Срба, да поништи

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

тековину њихове борбе, Републику Српску и у крајњем исходу да им ускрати право на битисање под српским именом у Босни и Херцеговини.

Александар Вучић: Молим господина Мартића да узме реч, а да се припреми господин Славиша Мрдаковић, затим Слободан Јарчевић.

Ђорђе Мартић: Даме и господо, поштовани пријатељи, фалсификовање историје у великој мери почива на фалсификовању свакодневице. Ја ћу се као новинар бавити мало тим углом посматрања. Ми, иначе, живимо у свету лажи. Ако је свака лаж једна убијена истина, онда после свих ових лажи које са потовским револуционарним заносом лансирају уредници београдских медија, под контролом демократа и њихових фракција, ми живимо у пољима смрти београдских жутих кмера. Та гробља истине гомилају се као основа за фалсификовање историје овог народа.

Гледајући шта то штампа и телевизија јављају ових дана, у историју одлазимо и као народ коме је фашизам нешто потпуно иманентно. То што је Си-Ен-Ен јавио да се у Србији рађа фашизам и све то аргументовао снимцима упада оне групе на трбину у Новом Саду само потврђује ову бојазан. Си-Ен-Ен је фактички само тв-билтен глобалног орвеловског министарства истине и прописује шта је стварност односно шта ће сутра бити историја. Али Срби тврдоглаво одбијају да им телевизија замени мозак, постављају питања најпре како то да је упад на трбину у Новом Саду фашизам а упад омладине београдских жутих кмера на трбину на којој је представљена књига академика Милошевића демократско изражавање мишљења. На крају, од када то скинхедци, о којима је реч и за које огромна већина Срба и не зна да уопште постоје, могу да буду доказ за фашизам у Србији. Ваљда је чињеница да их у Србији има тек неколико десетина, доказ да у Србији фактички фашизма и нема.

Наравно, онима који постављају оваква питања савршено је јасно да је злоупотреба инцидента на трбини у Новом Саду пројекат који искривљује стварност. Сем прављења историје он има и неколико других циљева. Први циљ је настојање Си-Ен-Ен да снимцима фашизма у Србији увери све сумњичавију западну јавност да Хашки трибунал, основан ради суђења Србима, ипак има смисла јер су Срби у основи фашисти.

Тврдња о фашизму у Србији затим је згодан изговор и оправдање за ново насиље које се спрема над Србима у решавању позиције Косова и Метохије. Зашто удовољавати оправданим захтевима фашисоидне нације, ма колико њени захтеви били историјски и међународно правно засновани. Ови жути у Србији који иду на руку својим менторима у Бриселу и Си-Ен-Ен опет би да из ове префорсиране приче извуку своју корист. Они својим платформама дају аргумент за ново насиље над сопственим народом у замену за новац и подршку која ће стићи из Брисела и страних амбасада у Београду. Треба разумети да је инструментализовање инцидента у Новом Саду против српског народа предузето са још једним битним разлогом. Фашизам је доведен у везу са српским патриотизмом. Готово сви медији у Србији су причу из Новог Сада приказали тако што су пустили снимке момака који узвикују "Србија, Србија". Тако је патриотизам доведен у везу са фашизмом. Фалсификатори наше стварности тиме пружају шансу фалсификаторима наше историје да сваки покушај одбране Србије представе као фашистички пројекат. То је опет у истој равни са још једним пројектом чији је циљ да патриотизам у Србији представи као нешто прљаво, болестно и перверзно. У центру тог другог пројекта је дневни лист из Београда у коме је сваки текст, који иоле одише патриотизмом и антихашком оријентациом затрпан одвратним порнографским фотографијама. Фашистички је у ствари покушај да се Срби представе као фашисти а њихов патриотизам као фашистички и перверзан. Носиоци тих покушаја понашају се као у оној народној причи у којој лопов виче држите лопова!" Много је разлога за то. Споменућу неке. Најпре, маршеви на Београд 5. октобра 2000. године неодољиво су подсећали на чувени марш на Рим. Да не говоримо о паљењу Скуп-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

штине, која је горела као некада Растаг. Следило је хапшење тринаест хиљада људи без икаквог законског основа, избацивање десетине хиљада људи са посла, у таласу обрачуна са политичким неистомишљеницима.

Ако је голо насиље сама суштина фашизма, онда је фашизам и само оснивање Хашког трибунала а не само незаконито испоручивање политичких противника овој институцији-накази. Србима ваља скренути пажњу и на ову чињеницу. Ипак, све што чине, па и фалсификати у ономе што зову оптужница против Срба у фалсификованом суду у Хагу су толико провидни да је јасно зашто толико отежу суочавање онога што се зове тужиоцем са Шешељем. И наше оволико присуство овде говори зашто тако дуго одбијају да се суоче са Шешељем у ономе што они зову судницом ових дана. Нема ту штофа за нову историју Срба и не прихватају је Срби. После тог суочавања, знају носиоци суђења, биће нас на неком будућем скупу овде још више. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем господину Мартићу, реч има Славиша Мрдаковић, нека се припреми Слободан Јарчевић а затим др Бранко Надовеза.

Славиша Мрдаковић: Помаже Бог, браћо и сестре. Остадосмо нас мало, али да буде група мала али одабрана. А ја ћу мало другојачије да вам причам, нећу дуго да вас гњавим. Ја не желим да пљујем много на Хаг да га критикујем, јер је очигледно зло и много сте рекли о томе. Ја бих желео да покушам да будем сведок за једну тврдњу нашег брата Воје, која је врло, врло значајна по мени и која је битно променила ситуацију у Хагу кад се појавио као сведок, а она гласи: на територији Хрватске, Босне и Србије био је грађански рат, борио се један народ који има три вере а свему томе је кумовао Ватикан.

Мислим да дугујемо овде усред Београда да дамо неке доказе за то да бисмо били сведоци истине коју је он тамо објавио, па ми дозволите у том смислу да иде моје излагање. Прва ствар је питање да ли уопште Хрвати имају државност, од када и од кога. Ја сам организаторе својевремено био замолио да ми омогуће да нађемо неки начин да вам презентирам фотографије, међутим, рекли су да ће се видети преко видео бима, а овде би требало да се види, држим у рукама слику онога што Хрвати зову шаховница. Поставља се питање шта је овде ово поред. Е, то су вам зидови манастира Каленић у срцу Шумадије. У срцу Шумадије постоји манастир и црква која је осликана шаховницом давно пре него што су је данашњи Хрвати узели као свој грб. Како је шаховница дошла код данашњих Хрвата? Цар Душан Силни, када је своју сестру дао за хрватског бана Младена, послао му је шаховницу и хрисовуљу. Хрисовуља постоји данас у манастиру Крка, до скоро је била у ризници манастира Каленић, сада је из оправданих разлога склоњена у ризницу православне цркве. У тој хрисовуљи цар Душан је рекао и обавезао хрватског бана Младена, да кад се Срби нађу у невољи, прискочи им јер су живели на истој граници. Хрватско племе са Бановином хрватском око Загреба, са својим аутентичним језиком, како је наш брат Воја рекао, чакавци, су се граничили са огромним народом српским. Опет ће неко да каже да то опет Срби нешто измишљају. У мојим рукама су карте из средњег века где је дефинисано, ово доле розе, то је Србија, а мало, нигде се не види, око Загреба племе Хрвата, хрватска бановина као део Угарске. Ево је већа мапа, види се, Србија је била до Омиша и доле до Драча а наша православна црква имала је горе ка Хрватима Захумску епархију, која је задњи манастир имала у Омишу.

Браћо и сестре, с обзиром да кажу да смо неки пут склони и фалсификатима и да ми као Срби нећемо да причамо истину, презентирам вам немачку карту из немачких војних музеја, где је ово што сам вам показао потврђено. Када су крсташи кренули да помогну Жигмунду 1395. године у чувеној бици на Ровинама, добили су мапу, где је било подручје католичко и где не смеју да чине зулум, а где је било подручје српско и тог светог Деспота Стефана, који се усудио да се побуни против Угара и тадашње Европе. Ова карта је из немачких војних архива. Ово што је шрафирано, то је

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

значило за крсташе – не дирај, а ово што је – бело значило је уништи и направи зулум. Како су се осино понашали, тако су и прошли на чувеној бици на Ровбинама, када је свети Деспот Стефан Лазаревић јурио краља Жигмунда, а овај бежао, што је на крају и признао.

Хрвати су тада признавали да се граниче са Србима и да тај народ треба помоћи, па су учествовали по датој речи и у бици на Косову. Ја не знам да ли ви знате, био је један хрватски одред који је учествовао заједно са босанским одредом у бици на Косову. Шта је овде проблем? Где нестале оволико народа, а шта би са малим чакавцима поред Загреба? Врло интензивно смо се бавили питањем да ли је било досељавања Хрвата, од Загреба доле ка приморју. Остао је исти народ. Хрвати су били мали, сразмерно малобројни у односу на Србе, који су живели до Омиша и доле до Драча. Ни у једној библиотеци, ни у једном музеју Европе не постоји карта која би рекла о неком насељавању неког народа који би попунио празнину од Црне Горе, до Омиша. Тај народ је српски народ.

Долазимо до питања Ватикана. Ако посматрате карте, видите, преко ноћи су Срби прешли у католике. Папа хоће да дође код нас. Једна група интелектуалаца, а то предлагемо да буде и закључак са овог скупа, послала је писмо Његовој светости само са једним захтевом, да папа одговори на питање – шта је Ватикан урадио да би заштитио Србе у Далмацији, приморју и данас у приморју Црне Горе. Црна Гора због тога што, не знам да ли знате, од Улциња ка Сутомору нису само Албанци муслимани, много има Албанаца католика. Тешко је подићи Албанце католике, ако нема подршке Ватикана.

Браћо и сестре, Воја Шешељ је тамо не само да би се борио против лоших људи, није битка ту само за одбрану од напада на српски народ. Он нас подсећа шта не смемо да заборавимо, јер све што смо заборавили то су нам украли или отели. У историји смо заборавили где су били Срби, отели су нам приморје и Далмацију. Заборавићемо ко су Срби били у Црној Гори, узео је и Црну Гору. Заборавићемо шта смо били у Војводини, узео је нам све. Оно што заборавимо, то нам узимају. Мислим да се у претходним дискусијама олако само потенцира да осуђујућа пресуда за Србе значи да смо геноцидан народ. Тешко је прихватити то као могућност и ја се не слажем да је пресуда већ написана. Не прихватам ни оно што сте рекли, да се не вреди борити, јер у Европи се сад долази до једног другог сазнања: историја је показала, Срби су учествовали у рушењу две велике империје, Отоманске и Аустроугарске, прва каписла је запаљена српском руком. Срби су се врло опасно су се супротставили, па мало и зауставили период Трећег рајха, а сад овој новој империји под НАТО пактом показали да су остали наследници старе традиције. И ја вас сад питам, да ли је неком интерес да има што више нерешених питања код Срба, да нас прогласе геноцидним, да би за 50 година, када будемо били у Европској унији, наши праунучићи узели пушку да се врате на своју територију. Ето вам нов рат у Европској унији и Европска унија је укапирала да са Србима није добро да буду тако олако осуђени за оно за шта нису криви. Воја Шешељ опомиње Европу, он није тамо само да брани нас и наша поколења, а да се ми не постидимо пред прецима, он је тамо да упозори Европу, прави се темпирана бомба за наредних 50 година. Ратоваћемо ми и за српску земљу и за Косово, јер то су Срби. Хвала лепо.

Проф. др Оливер Антић: Хвала лепо, реч има Слободан Јарчевић.

Слободан Јарчевић: Даме и господо, знам да је касно, време је истекло, много је говорника било, ја скоро немам шта ново да кажем, али вас обавештавам да ме је овластио Милорад Буха, председник Владе Републике Српске Крајине да поздравим и учеснике и слушаоце овог Научног скупа. Обавештавам вас да је Влада Републике Српске Крајине отворила три представништва, у Паризу, у Холандији и Канади. О отварању представништва у Паризу објавио је вест нико други него Службени лист Републике Француске, где се обавештава префектура полиције да представ-

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

ници Републике Српске Крајине, између осталог, имају право да докажу да је против Срба чињен злочин и у овом последњем рату. И свакако овај научни скуп то чини и Република Српска Крајина је тесно везана са оним о чему се расправља на суду у Хагу. Мислим да ће ово што се ради у Хашком трибуналу ће бити тема будућих 100 година научника из многих области и због тога једини ћу рећи да је Хашки трибунал врло корисна институција, јер он представља место препознавања злочинаца. Као што се злочинац враћа на место злочина, тако су се на неки начин Америка и западна Европа нашли у Трибуналу у Хагу. А какве димензије ће имати Хашки трибунал, чиме ће се бавити обавестио нас је 1996. године један поштени дипломата из Лондона. Ја му ни данас не знам име и ако би ме Интелиџенс сервис мукама натерао да кажем његово име, ја га не знам, али је казао следеће – на овом Хашком трибуналу 80 посто оптужених биће Срби, остали ће бити Хрвати и делимично муслимани. Толико колико буду морали да створе привид да је Хашки трибунал праведан и под тачком два онолико колико буду морали да интервенишу у Загребу и Сарајеву, да гарнитуре власти тамо показују потпуну послушност или, како се каже демократски, да показују кооперативност.

Треће, казао нам је да од Словенаца тамо неће нико одговарати, јер се надају да ће словеначки злочинци који су убили око 200 младића, углавном српских, без оружја, на основу тога постати историјски народ. Ако би им се судило, рекао је овај мудри Енглец, не би могли да рачунају с тим да ће их ико сматрати историјским народом. Овај човек којег многи из Крајине записао под псеудонимом, као доктор из Лондона или поштени дипломата из Лондона, није усмаљен. Било је још људи са Запада који су у току нашег рата знали да су Срби у праву и ја бих овде споменуо једног малог новинара и фоторепортера из Сједињених Држава, Гордана Расела, који је после два објављена чланка о злочинима над Србима у Босни и Хрватској био избачен са посла и он је морао 1994. године да емигрира из Сједињених Држава и да се пресели у Аргентину.

Занимљиво је да је неки дан био овде и бивши јавни тужилац Сједињених Америчких Држава, Ремзи Кларк, који је своју књигу посветио Трибуналу и када смо му ми казали, јер је имао састанак са Владом Републике Српске Крајине у избеглиштву, да је и Хрватска 1990. године била двонационална држава и да су гласањем хрватских посланика државотворност Срби изгубили и када смо му казали да је то исти случај као што је могао бити у Белгији, која је двонационална држава. Да су Фламандци одузели овим Валонцима државотворност, да су их протерали, то сигурно Европа и Америка не би прихватиле, не би прихватиле да су Шкоти одузели државотворност Енглецима у тронационалној Британији, или да су Италијани одузели државотворност Немцима у тронационалној Швајцарској. Ремзи Кларк се зачудио и казао је – видите колико је моћна савремена пропаганда. Пишући ову књигу ја хронологију нисам почео одатле, моја хронолошка тачка број један била је из наводне Хрватске и Словеније, а то гласање у хрватском Сабору било је замајац рата у Југославији, ја морам преиспитати све ово што се десило код вас, само захваљујући овој чињеници коју сте ми сад саопштили. Хрвати нису имали право да одузму државотворност српском народу и нажалост, ни српски теоретичари то не подвлаче и скоро се тога и не сете.

У вези са Републиком Српском Крајином биће вам занимљиво, иако сте уморни, овде је био један високи католички витез из Сједињених Америчких Држава Џон Кронцер, и с обзиром да на овом научном скупу говоримо о речнику мржње, којим је окарактерисана оптужница против господина Шешеља, Џон Кронцер је, иако није био ниједан новинар, јер ниједна редакција није хтела да пошаље своје извештаче, казао да су покренули поступак за тужбу против фрањевачког реда у Хрватској, везано за пљачку драгоцености и новца у Другом светском рату и за једну велику лаж коју су извели 1990. године. Ви знате, Међугорје, да се тамо наводно појавила Госпа, а поред тог места су хрватски војници, никада немојте рећи усташа, хрватски војници, јер је цела хрватска држава учествовала у геноциду над Србима, а кад кажете усташе, онда се и Хрвати ваде да су то њи-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

хови екстреми. И фрањевачки ред је 1991. године цео свет обавестио да је су 1991. године српски четници убили две хиљаде породица хрватских у Босни и Херцеговини и Хрватској и да је у том са-мостану или како га зову, цркви, где се појавила Госпа 1.600 сирочади који немају никога од поро-дице, кажу да је фрањевачки ред у свету скупио стотине милиона долара, а можда и милијарде до-лара и то је језик мржње. И они су обавестили Хашки трибунал и Хашки трибунал не жели да по-крене поступак ни против једног свештеника из овог манастира, а он на челу неколико католика захтевао је од новог папе да се ова црква изопшти из римокатоличке религије. Не знамо каква ће бити ситуација.

Испричао сам вам нешто занимљиво у вези са језиком мржње, што је приписано господину Шешељу, а један часопис дечији из основне школе у Сарајеву 1991. године објављује ове две ства-ри. Тај се материјал већ налази у Хагу и биће употребљен за одбрану свих оптужених Срба. Тамо је 1991. године лансирана једна нова игра, слична оној коју зовемо "не љути се човече", уместо фигу-рица тамо су лобање, српске лобање и правило је тамо да има кажњеничких поља којима се крећу лобање. На једном пољу пише – ако ставите тамо лобању вратите се три броја назад, јер српска ло-бања није добро одерана. Следећи кажњенички број је са оваквим текстом – вратите српску лоба-њу, јер није добро опрана, пет бројева назад. Победник је онај ко више лобања истера до краја и на-прави Ћеле кулу из Ниша.

Друго упутство за ученике основних школа је било 1991, значи, пре избијања рата у Босни следеће – мали муслиман се саветује да дође у друштво код српског вршњака и да му сече главу. Саветује се да то уради преко суседа тог Србина, Мустафе, који му је пријатељ, каже – када се дру-жиш с Мустафом, онда ће он тебе да упозна са Илијом и биће ти лако да му одсечеш главу. И чудно је да те 1991. године нико од политичара у Србији није реаговао на такву штампу, а ових дана Еш-дауну су Срби из Удружења Срба из Босне и Херцеговине у Србији послали протест што се и данас у уџбеницима основне и средње школе у Сарајеву муслимани саветују да се не друже ни са ким не-го са муслиманима и да треба да су поносни што не носе име Спасоје и Милорад, него што се зову Џевад и Мустафа и тако даље.

Само да вам кажем још нешто, Влада Републике Српске Крајине је ових дана обавестила све амбасаде да је европски парламент изгласао 10. фебруара 1993. године забрану изношења или публиковања нацистичких, фашистичких и других знамења, али то се Хрватима не брани јер сваки други сајт на интернету носи шаховницу, слику Анте Павелића и осталих фашиста и тражи се и да-ље борба против четника који су били антифашистички борци али овај суд и ове амбасаде са Запа-да неће реаговати ни овај пут и нама остаје да се надамо да ће цивилизација, испитујући деловање Хашког трибунала, пронаћи праве злочинце. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Јарчевићу, имамо још три учесника по спи-ску ако нисам некога прескочио, то су Бранко Надовеза, Петар Јојић и Вјерица Радета. Ја бих желео, пре него што господину Надовези дам реч, само секунд пажње. Данас смо имали, за вас који сте имали стрпљења да будете у сали и да саслушате све говорнике, на 28 телевизија у Србији имали смо делимично, што делимично, што све време телевизијски пренос, од тога три које се виде у Бе-ограду. Надам се да ћемо и у наредном периоду и у наредном времену успети да обезбедимо још бољи медијски публицитет да би грађани Србије могли да чују шта заиста мислимо и шта је оно што, не само интелектуална јавност, већ и што већина људи у Србији искрено осећа и искрено ми-сли. Опростите, молим вас, др Бранко Надовеза.

Др Бранко Надовеза: Хвала. Ја ћу само укратко рећи у вези са фалсификовањем историј-ских извора, пошто се на Западу објављује литература у вези распада бивше Југославије. Појављује се доста у тим научним и публицистичким делима, места где се спомиње др Војислав Шешељ. Ја

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

бих издвојио четири књиге. Једна је "Југословенска агонија", односно "САД и Европа према рату на Балкану" извесног Ренеа Лукића, пореклом с ових простора, изашла у Торонту. Затим, Адам ле Борн "Милошевић, тријумф, трагедија", ако се може тако превести, објављена на енглеском и на бугарском и једног хрватског доктора, у ствари, једног хрватског историчара "Српска побуна у Хрватској 1990-1995", изашла пре неколико дана и књига која је објављена "Југославија као историја". Укратко, пошто нема времена, само ћу рећи да у тој књизи има великих противречности. Наравно, тим за одбрану Војислава Шешеља ће све учинити да што више таквих књига и докумената дођу што пре до њега, да ће он на свој изузетан интелектуални начин показати њихову противречност. На једном месту, на пример, на бугарском, каже "паравојен руководиоца др Војислав Шешељ", а истовремено следећа страница говори како су добровољци Српске радикалне странке деловали искључиво као део Територијалне одбране односно у ЈНА. Књига тог Ренеа Лукића каже "такође деловала по упутствима одељења ЈНА", мисли се на људе добровољце које је послала Српска радикална странка. То је та противречност.

Друга противречност, ако је Хрватска призната и Словенија, поготову Хрватска 15. јануара 1992, а Босна и касније, значи може се искључиво радити о грађанском рату и у њему побеђује онај ко је јачи, а победили су, наравно, Срби док се није умешао страни фактор. И то победили су врло бриљантно, иако малобројнији и лоше наоружани, и муслимане и Хрвате и Шиптаре. Како, с којим правом уопште може постојати било каква одговорност др Војислава Шешеља, чак и са њиховог, формално-правног становишта, и када се помиње његово дејствовање код Вуковара и тако даље. То се догађало у новембру 1991. Значи, још је постојала СФРЈ.

Ја бих вам се захвалио на пажњи и ово ће сигурно у најкраћем року бити публикувано у некој од наредних књига проф. Шешеља, за кога се лично надам да ће доћи врло брзо, идуће године, али као победник и слободан човек. Хвала.

Александар Вучић: Захваљујем се господину Надовези. Реч има Петар Јојић, а да се припреми Вјерица Радета.

Јојић научио да га чека Предраг Марковић па успорио.

Петар Јојић: Даме и господо, ја ћу приложити дискусију овом научном скупу, а ништа ново не могу рећи после оволиког броја стручњака и великих научника професора, доктора, академика, историчара и тако даље. Оно што бих само желео да укажем, то је да је национална телевизија на страни Хашког трибунала. Она је на страни Хашког трибунала, јер је угасила телевизију када треба преносити суђења из Хашког трибунала. Плаше се исто они који су овде писали ту оптужницу, иста терминологија, исти садржај, исти језик оних који пишу оптужнице и против својих грађана и које су писали као неосноване у акција "Сабља".

Проћи ће им Хашки трибунал исто као Акција "Сабља", јер од 12.000 грађана које је ова демократска диктатура хапсила у Србији немате 10 оптужених, а питање је и од тих 10 хоће ли неко бити осуђен. Фалсификовање истине и узнемиравање јавности, узнемирана је јавност и због тога што им није омогућено да прате утврђивање истине у Хагу. Следили се ови у актуелној власти, угасили телевизију, неколико преноса и кажу – ми ово више не можемо да пуштамо, јер ми и ови из Хага, и ови из НАТО-а не можемо победити Војислава Шешеља. Хвала вам.

Александар Вучић: Само бих молио господина Јојића да приложи своју дискусију, а замолио бих Вјерицу Радету, она по традицији некако има част да затвори наше скупове. Изволите, госпођо Радета.

Вјерица Радета: Даме и господо, у озбиљној правничкој јавности, а данас је то овде потврђено, нема дилеме да је фалсификовање општих историјских околности начин деловања Међуна-

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

родног кривичног суда за бившу Југославију, као што нема дилеме да је овај такозвани суд политичка антисрпска творевина која пред нашом и светском јавношћу треба да скрене пажњу са правих узрока и узрочника распада бивше Југославије.

Иако основан са намером да кривично гони лица одговорна за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године, у складу са одредбама Статута, од самог почетка, још приликом установљавања органа суда, тужиоцу је дата могућност за произвољна тумачења и предузимање корака на личну иницијативу, што је често било веома пристрасно и супротно интересима правде и правичности. Користећи правило 37, по којем тужилац обавља све дужности предвиђене Статутом и то у складу са правилником и прописима које је сам донео.

Тужилаштво, односно хашки тужилац Карла дел Понте, показују невероватно пристрасан став према догађајима у бившој Југославији. Занемарујући историјске чињенице Карла дел Понте је поднела оптужнице против свих релевантних личности политичког живота бивше Југославије, Србије, Републике Српске и Републике Српске Крајине, као и против највиших војних команданата из ових српских земаља. Са друге стране, свесно се занемарује историјска околност да су Босна и Херцеговина, Хрватска и Словенија изазвале грађански рат, насилном сецесијом својих Република супротно стандардима међународног јавног права. Правно је логично да су они који су започели насилну сецесију најодговорнији за злочине који су се десили на простору бивше Југославије. Сецесију је прва почела Словенија када је за неколико дана убијено 17 ненаоружаних регрута, редовних војника на одслужењу војног рока, а нико од политичких или војних челника Словеније никада није био ни на јавној ни на тајној хашкој оптужници. Фрањо Туђман и Алија Изетбеговић јавно су износили своје ставове о стварању етнички чистих држава и протеривању Срба са вековних огњишта, што је резултирало протеривањем преко милион Срба са територије садашње Хрватске и Босне и Херцеговине. Ове историјске чињенице са свим познатим детаљима нису биле довољне Карли дел Понте да подгине оптужнице против ове двојице ратних злочинаца и зликоваца.

На исти начин Хашки трибунал се односио према догађајима након НАТО агресије на Савезну Републику Југославију током 1999. године. У току бомбардовања убијено је и рањено више од 2.500 цивила и уништено на хиљаде цивилних објеката, а оптужнице су подигнуте против политичких и војних функционера Југославије и Србије да би се оправдали НАТО злочинци одговорни за ове жртве. Крајем 1999. године проф. Мандел из Канаде са још 14 познатих стручњака међународног права упутио је захтев Карли дел Понте да подигне оптужницу против лидера и војника НАТО агресије на Савезну Републику Југославију са тачно наведеним објектима и жртвама насиља. Карла дел Понте је тада на 44 стране објаснила да нема доказа да су на територији Савезне Републике Југославије приликом НАТО агресије почињена било каква кривична дела из надлежности овог такозваног међународног кривичног суда. Много је још чињеница које су данас овде споменуте, много је и оних којих се можда нико од нас не би сетио, којима се фалсификује историја у Хагу, а подсетићу вас на то да је проф. др Војислав Шешељ обелоданио још једну историјску околност коју у ствари занемарује Хашки трибунал, а то је чињеница да је највеће зло, које је замало довело до истребљења српског народа, злочиначки римски папа Јован Павле Други и римокатоличка црква. Пошто је проф. Шешељ најавио да ће своју одбрану пред Хашким трибуналом базирати на овим чињеницама, затражио је на основу правила 54 Правилника о поступку и доказима да му Ватикан преко Трибунала стави на располагање документацију и информације које намерава да користи као доказе у оквиру свог концепта одбране. Ово, наравно, није добио, али зато има стручни тим који се сналази и проналази и пронашли смо већ много од ових докумената.

Са аспекта свих ових и многих других историјских околности које упорно фалсификују или занемарују чиновници овог такозваног суда, оптужница против проф. др Војислава Шешеља

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Фалсификовање општих историјских околности као начин деловања Хашког трибунала са посебним освртом на на оптужницу против проф. др Војислава Шешеља
Сава центар, 19. новембра 2005. године

постаје потпуно бесмислена. Његова оптужница садржи много нејасноћа и двосмислености које су производ произвољног уопштавања појмова од стране хашког тужилаштва. Због тога је Војислав Шешељ скоро три године заточен у хашком казамату, где му се на најгрубљи начин крше основна људска права супротно свим међународним конвенцијама и тековинама савремених демократија.

Хашки трибунал, очигледно је, нема више времена и мораће да се одлуче, или ће почети суђење, или ће донети пресуду којом се проф. др Војислав Шешељ ослобађа оптужби из правно немогуће оптужнице написане, да вас подсетим, у Београду. Ово друго би било и правно и правично иако је неспорно да Војислав Шешељ има довољно и снаге и способности, и аргумената да докаже противправност и институције и поступка који се пред њом води, да одбрани српске националне интересе, због чега је, у ствари, годинама желео да се нађе у Хагу.

Александар Вучић: Захваљујем се Вјерици Радети, посебно се захваљујем свим учесницима скупа, захваљујем се и свима вама који сте имали стрпљења да седам сати останете заједно са нама да саслушамо све говорнике. Мислим да су изгубили само они који или нису имали стрпљења, или нису имали довољно времена. Сигуран сам да ће наредни пут саслушати све и ја морам само још на крају да вас обавестим, пошто претпостављам да вас то занима, ми ћемо у наредном периоду организовати неколико манифестација, да сад не говорим унапред које врсте скупова, али неколико манифестација које се тичу Косова и Метохије и очекујте то у првој половини децембра, отприлике пред почетак некаквих разговора које најављују о будућности Косова и Метохије да то организујемо и овде у Београду и на Косову и Метохији, па ћемо вас позвати да нам се придружите и да нам и убудуће помажете. Хвала вам најлепше.